

Giới thiệu Sự Quyến Rũ Của Hồ Ly

Tác giả Chạng Vạng vừa cho ra mắt truyện Sự Quyến Rũ Của Hồ Ly còn có một cái tên khác là Làm Hồ Không Cầm Quá Sĩ Tình, truyện thuộc thể loại Xuyên không-Loạn Tinh-Sắc.

Nàng là sắc nữ. Nghe nhạc buồn xuyên qua luân. Nhưng người ta xuyên qua là con người, còn nàng nhảy vào thân xác loại yêu hồ mà đại lục ghét nhất. Đáng tiếc bên ngoài có rất nhiều mỹ nam, body cực chuẩn. Mỹ nam hứa cho nàng ăn cơm cho nàng ngân lượng vui chơi. Chỉ một điều kiện làm ấm giường cho hắn.

Bạn đang đọc truyện *Sự Quyến Rũ Của Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: CHƯƠNG 1: CA CA QUÁ SOÁI

Ai nói cho cô hay mắc cái gì khi đã là trạch nữ 25 tuổi đầu cũng có thể xuyên qua hay không? Nhưng người ta xuyên qua là do vật cở, do thất tình, do âm hại, do nhảy vực,... vân vân và mây mây.

Nhưng điều kiện gia đình cô đầy đủ, sông cuộc sống đầm ấm hạnh phúc, công việc ổn định, cô còn sắp kết hôn. Vậy tại sao vẫn xuyên qua?! Nhưng xuyên rồi thì làm ơn xuyên cho tử tế. Ai đòi lão thiên cho cô làm Hồ?! Cô nhớ cô chỉ mới từ toà án về khi đã biện hộ xong vụ án cho chủ nhân. Tại vì cô quá ham tiền nên bị lão thiên vớt qua nơi này.

Giờ thì vui rồi. Người ta xuyên qua làm người, mỹ nhân. Cô xuyên qua làm Hồ, cũng là mỹ nhân đó, nhưng là kẻ bị thế giới ghét nhất. Bây giờ cô mới hiểu cảm giác của những con hồ ly bị loài người đem ra chửi kẻ cướp chồng mình. Nói thật.

Hồ Ly vô tội!

Ở xuyên qua rồi vậy cố gắng tự luyện cho tốt để thành tiên. Dù sao thì ở thế giới này thực lực là quan trọng nhất.

Mùa đông trên núi rất lạnh, cứ nghĩ đến nguyên nhân mình xuyên qua là vô lý hết sức. Chỉ nghe một bản nhạc Hoa Hồ Ly Trắng lại xuyên qua đúng một con hồ. À có khác, màu lông của cô là màu tím. Vừa mở mắt chào đời, cô đã không biết phụ mẫu mình là ai. Bên bia rừng có một cái bọc nhỏ, một cô bé mở to đôi mắt hạnh nhìn dò xét xung quanh. Ngày đầu tiên cô xuyên qua cũng là ngày cô bị bỏ rơi. Cô được cả ca nhận về nuôi. Khác với cô, ca ca cô là Trư An mang dòng máu của một vị thần và trách nhiệm dẫn dắt tộc Hồ đi lên và sống sót với nhiều kẻ địch khác. Hôm nay cũng là ngày nhận chức của ca ca. Còn hơn cả khối thời gian đến bữa tiệc mừng. Đưa mắt nhìn về phía xa, tiếng chuông chùa vàng lên từ nơi những ngọn tháp xa xa, mây xanh, trời rộng. Tuyết phủ trắng xóa. Trước cửa những tiểu yêu hồ với chiếc đuôi nhỏ xú thì nhau lúc lắc sau móng của bọn trẻ khi chơi ném tuyết. Gió từ ngoài cửa thổi vào, đưa những cành cây khô mang theo không gian ẩm ướt của mùa đông đã đi qua.

Năm nay là đầu mùa, tuyết rơi khá nhiều và cũng đã tan rất nhanh. Năm nay cũng vậy chỉ có điều cuộc sống nơi này lạnh hơn gấp bội số với địa cầu. Và lần cô xuyên qua này đổi lại thân xác người thì cô có thể cảm nhận được thiên nhiên này.

Tuyết lại rơi!

Ngoài trời mưa tuyết trắng xóa, tuy nói là quá xuân nhưng tuyết vẫn cứ thế mà rơi đầy trời. Khẽ đưa tay ra hứng một giọt tuyết nhỏ. Hoa tuyết đậu trên tay rồi từ từ biến dạng tan thành nước trong lòng bàn tay. Gió lại ủa vào, có chút lạnh rùng mình. Đem tay chà sát vào lòng tay kia, tự cười mình chơi gì không chơi lại chạy đi chơi với tuyết lạnh.

“Lại đang suy nghĩ gì rồi!”

Áo choàng lông chuột lửa bao trùm lên cô khi một năm từ đứng đằng sau. Nam tử cao, bờ vai rộng. Hắc ý phục bó sát người mang phản ánh khí mị hoặc là loạn tóc như thác đổ đen tuyền về đằng sau lưng.

“Ca ca... um.um.”

Định quay đầu chào hỏi, không nghĩ Trư An cúi đầu siết chặt eo cô giữ cô cố định, dúi vào cổ trắng mịn khẽ đưa lưỡi cong ra liếm làn da bạch ngọc. Bị kích thích bất ngờ, cảm giác ấm nóng làm tê dại cơ thể. Mỗi khẽ phát ra tiếng ngậm nhẹ. Không ngờ chỉ vì một tiếng ngậm động tác của huynh càng quái lạ hơn.

Lúc này, ngoài trời tuyết rất to, lúc tiểu hồ đã trở lại phòng ngồi chơi bên thức ăn nóng hổi. Chỉ có cô bị ca ca hành hạ mà không ai biết.

“Ca ca.”

Đẩy huynh ra tránh xa ca ca hơn năm bước, lui về phía sau.

“Tứ nhi muội sao vậy? Đây là cách giáo tiếp của tộc hồ thôi mà.”

“Vâng”

“Muội vẫn chưa quen sao?!”

Yêu Tứ chỉ biết lắc đầu, không thể phản bác, dù là tộc hồ nhưng đối với các người khác không có kiểu liếm láp ở cổ như thế. Và cách chào hỏi của Huỳnh ấy nàng không thể thích ứng được. Và càng ngày dường như nàng cảm giác được thân thể mình hẳn cảm hơn so với kiếp trước, chỉ cần một chuyện thân mật nhỏ cũng có thể thoải mái ngâm lên khe khẽ. Đây không phải là tin tốt lành gì cho nàng.

“Tứ nhi mau đến huynh dạy muội”

Trư An vẫy tay mời gọi, nhưng thân thể vẫn cứ đi về phía trước, còn riêng nàng thì lùi về phía sau. Nhưng chân ngắn hơn người ta, lại bị áo choàng làm cản trở cứ lùi một bước huynh ấy lại tiến hai bước. Lùi bốn bước lại tiến tám bước. Tình hình cứ diễn ra như thế cho đến khi chân chạm đến chân tường.

Hết đường lùi!

“Yêu Tứ nào chạy tiếp đi!”

“Ca ca hôm nay trời đẹp nhỉ!”

Đem tay chỉ ra cửa sổ, khuôn mặt như thích thú gặp điều hay mình thích. Đôi lúc mắt Trư An chuyển hướng ngay lập tức chuông lệ. Nhưng

“Muốn trốn?! À quên nói với muội, trời hôm nay sẽ có mưa tuyết. Trên trời sẽ không còn mây xanh nữa. Ngay lúc bây giờ”

“Ặc...”

Thầm rủa mình đúng là không có tiền đồ, trước tiên lừa người khác phải tìm câu hợp lý. Vì thế...

“À nhìn kia”

“Đĩa bay kia!”

Chưa nói hết câu, Trư An đã tuem lời tóm lấy cô vút lên giường, chưa kịp phản ứng dsax bị cơ thể anh đè xuống. Đem hai tay không chế bằng một bàn tay to trên đầu nàng, tay kia không yên xoa nhẹ bộ ngực sữa của nàng.

“Ừm... ca... umm.d....dừng....lại ca...ừm”

Bàn tay khô ráp lên quá từng mảnh vải chui tọt vào been trong. Chà sát nơi trước ngực không một ai nhìn thấy tạo nên cảm giác tê dại khắp người. Ngay cả câu nói cũng là chén lẫn tiếng rên rỉ. Nơi tư mật đã chạy ra chất dịch ấm nóng, Yêu Tứ liều mạng khép chân lại. Trư An nhìn cô neho mắt phờng cười đến hiền từ

“Xem ra muội càng ngày càng rất biết cách trêu người!”

“Không á...”

Trư An đem đồ trên người nàng xé bỏ, lột sạch. Lộ ra thân hình trắng mịn quyến rũ dưới thân, cúi người hôn trụ môi liếm láp trên đôi môi mềm đỏ mọng, ngay cả khuôn cằm vẫn không muốn chừa.

“A....ca.....a....”

Ngày tức khắc môi bị cắn mạnh, cảm giác đau đón chén vào cảm giác tê dại, đánh vào chút ý chí của người trên giường. Cô sức vùng vẫy để thoát ra, ngước mắt nhìn đôi hắc ngời của người áp mình bên trên, đầy lửa dục. Vùng vẫy không có kết quả trọng mắt của huynh chỉ là đang đòi hỏi thêm nữa. Nàng cảm nhận được bắp đùi đã có vật gì đó tỏ nhiệt cương cứng đâm thẳng vào, mà người bên trên đang côz sức cọ vào người nơi tư mật của cô để giải tỏa. Tay kia không rảnh ran đem bộ ngực sữa của cô bóp nắn đến đau nhức. Nụ hôn vừa mới kết thúc lại di chuyển xuống vùng cổ mềm, di chuyển dần xuống đôi núm chập chùng nhắm vào hạt nhỏ chín mọng cần xuống.

“Ừm..”

“Xem muội kia! Muốn kiểm chế cơ thể mình muốn bảo giờ!”

Ngước mắt nhìn lên, cười đến , yêu hoặc. Dừng hành động động cần mứt, đưa đầu lười trở nhẹ trên đầu ngực cơ thể dập diu theo nhịp điệu. Tay bên lại có gắt mạnh hơn quả cherry nhỏ, khiến chúng đỏ mọng dựng đứng dậy. Phía dưới không ngừng va chạm vào cửa động mặc cho thủy dịch đang trào ra ngày một nhiều làm ướt cả dương vật bên trên.

Cảm giác khoan khoái, chút ý nghĩ chống cự cũng vút sang một bên. Cơ thể đòi hỏi nhiều hơn và nhiều hơn nữa. Đem ngực ưỡn lên về phía trước, hai tay có gắng đẩy đầu ca ca sâu hơn, lại sâu hơn nữa. Cảm giác thiếu vắng ập đến, cô cần nhiều hơn. Cần nhiều rất nhiều.

“Ca muội muốn nữa.... um...a....um...muốn nhiều....a... nữa”

“Ừm... tiểu yêu tình...”

“A.... um.um..”

Trư An nghe được lời này, cắn mạnh vào cherry cánh cáo. Nếu không nổ dục vọng của muội muội tương lai của nương tử mình quá lớn. Hắn sẽ phải hỏi cả trường lão khác về kinh nghiệm giường chiếu làm thỏa mãn nàng. Tay rảnh tìm xuống hang động mò mẫn tìm viên ngọc quý. Chất dịch trắng muốt từ khe hở chảy ra, từ giọt từng giọt vẩy cả vào ngón tay.

“Ừm. ca...um...um..”

“Thật khó tìm mà....”

“Ừm..”

Huỳnh đèn tay thúc mạnh vào động, chậm chậm rút ra rồi lại tiếp tục thúc vào. Tiếng rên bên trên nhanh chóng vang lên, cảm giác như cả thế giới mờ mông xoay quay. Nhiệt độ phòng tăng lên đáng sợ, cúi người nhìn ngón tay cố ý vẩy rồi kia. Lại nhìn con người nào kia. Trang phục chỉ sộc sộc chưa chỉnh tề, nhưng đa số chỉ lộ một chút da thịt không như nàng bị hấn lột sạch rồi quấy phá.

“Từ nhi đừng cần thẳng, chỉ là... um...”

“Chỉ là muội muốn công bằng!”

Đem tay vòng cổ huỳnh, cố ý kẹp chặt hai chân. Công người kéo người xuống xé rách đồ huỳnh. Cơ ngực sáu múi, làn da săn chắc rậm nắng, dòng suối tóc cũng đôi xuống phủ lên ngực nàng chầm vào ngựa ngựa. Từ đó mới giang hai chân kẹp chặt eo, đưa mông cố tình cọ lên đầu cứng còn thịt. Tay trái đến mà chọc ảnh đỏ trên khuôn ngực kia.

“Yêu tình còn dám đòi công bằng!”

Trư An bắt lấy tay nàng bỏ ra, cúi người công lưỡi phát họ đường nét cơ thể cho đến nơi mật ngọt.

“A ... ca... nơia...ừm...thỏa mãi...ừm”

Đầu lưỡi như rắn nước luôn lách qua khe nhỏ, đi sâu vào bên trong. Chất dịch chảy ra bao nhiêu đều có ý nuốt hết. Thủy dịch dâng trào, đẩy mạnh ra ngoài, cơ miệng cố gắng nuốt vang lên tiếng chùn chụt trọng không khí.

Tiếng thở dốc người trên giường, hai tay nắm chặt tóc huỳnh đẩy mạnh vào, muốn càng sâu. Càng sâu lại muốn thêm. Bao nhiêu đó vẫn chưa đủ. Vẫn muốn. Muốn gấp bội lần.

“Ca.... um...muội muốn....muốn rất nhiều...”

“Vậy thì cái này?!”

“A.... a... ca...um.huỳnh.um.thật hư...um”

Đúng lúc Trư An đã chạm được đến nơi tư mật, đưa hai ngón vào di động chờ khi khe mật mở to hơn lại đưa ba ngón vào rồi đến bốn và năm. Ngay cả đượcj ba ngón của bàn tay bên kia. Dùng hai ngón tay kẹp chặt nơi tư mật kéo dãn. Kéo ngày một mạnh mạnh hơn.

“Ca...um...um...ca..”

“Vậy thì thỏa mãn huỳnh trước đã!”

Hiểu ý nàng, ngồi dậy. Đứng lên. Cảm giác mát mát ủa đến, đem giấc mơ đẩy về thực tại. Kéo tay Trư An lại, qua hôm nay dù thế nào nàng vẫn thỏa mãn được con thèm khát này. Làm hồ không thỏa mãn sẽ có lỗi với bản thân.

Đem cơ thể đè lên người huỳnh, bộ ngực sữa cọ sát với khuôn ngực rậm chắc. Miệng dò theo khuôn ngực cắn vào nốt ửng đỏ. Tay kia dò xét khắp cơ thể nắn bắt vật cương dưới hạ giới mĩ kéo thả.

“Ừm... um... kĩ thuật này.....um...muội...um”

Trư An đỏ mặt ngâm nhẹ, cảm giác khoan khoái ập lên não, kéo căng dây chần, bàn tay nhỏ rất lợi hại. Rất dễ chịu.

“... là của bức tranh xuân đồ... trọng phòng tứ trường lão.... muội vô ý nhìn thấy...và...”

“Um...a...a.aaa...um..”

“Còn nghe được.... các trưởng lão dạy huynh...”

“... muội...a....ha...a...quá hư rồi!”

“Cũng giống huynhùm..”

Cúi người ngậm vào cây gậy sưng ngày một to. Đưa đầu lưỡi liếm nhẹ trên đầu lỗ nhỏ. Đẩy đi qua lại trong miệng và xung quanh.

“Ừm.....um..”

Trư An uốn người đòi hỏi, nhận biết được chủ nhân khuôn miệng không muốn vào sâu hơn. Đem tay thô nào đè đầu nàng xuống. Bị đè vào khoé thịt to, khuôn miệng phải mở rộng hơn quá sức, chống cự lại bị bàn tay thứ hai đè xuống. Trong ổ nhỏ lại chất dịch chảy ra. Liếc mắt nhìn huynh.

“Ngôn Tử nhi uống nó đi!” Ngon...um.um...đúng nó đấy...um...um.Tử nhi giỏi quá...um...um...”

Không nghe hết câu, tự nàng sẽ làm. Cố gắng nuốt chất nhầy tanh tưởi vào họng, hàm cục cựa mứt còn thịt. Miệng nhỏ, chất lỏng dù có ít đến đâu vẫn có thể tràn đầy, khuôn miệng vừa di chuyển vừa uống thật quá khó so với nàng từ khuôn miệng chất lỏng nhỏ từng giọt từng giọt. Bất ngờ huynh đẩy mạnh có ra.

“Phụt...”

Đưa tay lên lau mặt, chất màu trắng nhầy nhụa bám hết trên trên mặt lẫn tóc. Trư An bế cô đặt lại giường, cọ sát hạ thân vào bắp đùi cô, cười đến yêu nghiệt. Đẩy bàn tay dính đầy nhầy đưa vào môi.

“Ngon ăn đi nào, bỏ lăm đấy.”

“Ừm...”

Còn đang do dự, huynh đem bàn tay mình đẩy vào mật dịch giạt thật mạnh nhụy hoa. Chất từ trong hàng nháy ra như lũ, Yêu Tử lại uốn éo thân người, trong mơ hoa. Nàng nhìn thấy bàn tay anh đưa lên miệng liếm sạch chất nhầy của cô, thách thức bắt cô nuốt. Nghe lời đem tay liếm sạch.

Trư An nhìn cô cười phá lên, rồi cúi xuống hôn trụ môi cô. Khuôn miệng đã có mùi của anh, là mùi của lá trà hoa bích hợp trên núi hoa. Hải lòng với kết quả của mình, đem tách hai chân thật rộng người bên dưới, chèn hai chân mình giữa đem còn thịt đưa vào nhịp nhàng.

“Chỉ một chút đau thôi!”

Hôn lên môi nàng đẩy vào.

“A..ùm...”

Tiếng kêu bị chặn cổ họng, có cái gì đó dưới hạ thân đã bị xé đi. Rất mạnh và rất. Khoé mắt lẫn dải giọt nước mắt trọng suốt. Dần hoà hiệp với cơ thể với động tác nhịp nhàng bên dưới. Cơ thể bị nảy lên hạ xuống theo từng nhịp rồi càng ngày lại càng nhanh hơn. Nhanh hơn nữa.

Còn thịt chặt nịch đâm mạnh vào tư mật rồi rút ra, lại đâm lại rút. Mỗi động tác như trở nên mạnh bạo đến bất ngờ. Bên trên, Trư An nhìn khoé mắt người trong tâm rơi lệ, lòng lại đau xót. Cố ý lẹ gấp rút kéo thêm thời gian để nàng cùng mình hoà lẫn. Nâng người nàng ngồi dậy đặt trên đùi mình. Động tác không dứt nảy lên từng đợt. Nhìn cặp đôi tỏ nắng sáng nệm chuyển động theo từng nhịp cơ thể, đẩy lên hạ xuống. Lại cắn môi cắn chặt lấy hạt nhỏ, tay kia một giữ một bóp nắn.

Căn phòng vang lên tiếng thở đều đều, tiếng rên yêu mị khiến người khác đỏ mặt tía tai, không gian trong phòng dù là mùa lạnh vẫn tăng vọt đến mức chết người. Trang phục nữa bị xé, nửa vứt rải rác trên nền đất. Trọng màn sa mỏng, gió từ cửa sổ truyền vào lộ ra da thịt đẹp của hai nam nữ bên nhau triền miên.

Bạn đang đọc truyện *Sự Quyến Rũ Của Hồ Ly* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: CHƯƠNG 2: TRỐN THÔI!!

Trư An không biết đã lăn lộn trên giường bao lâu cùng với nàng. Hạ giới vẫn gắn chặt với nhụy hoa không có ý rút ra. Dưới thân từng giọt tư mật nhỏ xuống tằm nệm lông trắng muốt mang vào đốn đỏ tanh tưởi mùi máu. Không gian tràn ngập mị dục đốt chết cơ thể người. Yêu Tử nhìn cả cá lấp tằm mờ hoo trên trán, khẽ đưa tay vệt đi. Không ngờ tay nhỏ bị bắt lại, hạ thân di chuyển ngày một mạnh hơn.

“A....a...”

“Muội vẫn chưa muốn thả hết dục mị của mình ra sao Yêu Từ?..... Vậy để.....huynh....giúp.....”

“Ca....um....um....không....!!! Thêm nữa....thêm nữa... nhiều.hơn....”

“Xem ra muội ngày lại đòi càng nhiều.....”

Trư An thúc mạnh vào nơi đỏ hồng mẫn cảm. Đã bao lâu hoa nhụy ướt át đến xinh đẹp vẫn không mất bản chất muốn hút trụ đầu côn thịt của anh. Nơi tư mật của cô kẹp chặt, giữ ẩm không phải không thoả mái mà là anh đã bị lâm vào mị hoặc xâm chiếm. Động tác lại trở nên điên cuồng hơn. Hai chân thon dài săn chắc kẹp chặt lấy eo cô, tay khô ráp nâng hai cặp mông cắn mìn cao lên.

Đôi chân trắng ngà, trần thịt cong lại ôm sát lấy cơ thể anh. Gương mặt trắng hồng đỏ rực, bên môi lại thủ thi tiếng kêu âm ỉ kiều mị. Hai tay cố sức nắm chặt hai góc gối mà vô nắn. Cơ thể lân lân, nguồn nóng dồn dập đẩy xuống hạ giới. Cố gắng mà siết chặt tay chèn ép lại, hạ thân co rùn.

Bên trên Trư An nhận ra đường đi bên dưới ngày một khoá khắn, lại quay lên nhìn sắc mặt của cô khẽ cười. Loạn tóc rối đưa tay vuốt lại, dừng chuyển động trên cơ thể nàng. Cong mông rút côn thịt ra. Cúi người hôn lên làn môi đỏ rực như phồng căng tròn kia. Đưa ngón tay bẹo lên núm trước ngực. Tay vòng ra sau lưng gỡ gạc những ngón tay bầu chặt trên gối vòng qua cổ mình. Đầu cúi xuống giữ khe ngực lướt qua, rồi nằm im ở đó cố ý hít thở rồi phả hơi nóng trong đó. Ác ý nhè răng cắn vào da thịt để lại một dấu nhỏ như khẳng định chủ quyền.

“Yêu Từ này... bao giờ nàng muốn tìm lại cha mẹ?”

“...um....đã....từng...um..ca huynh quấy...um”

Bàn tay to ấn lên núm nguyệt đồ tươi, rồi lại chà sát, rồi lại chà sát. Miệng cũng đổi hướng nhắm đến cherry mà cắn kéo núp. Nước bọt làm chúng sưng đỏ lên óng ánh. Nhìn thiếu nữ dưới thân mắt nhỏ ngập nước mông lung. Ngực nẩy lên cọ sát vào hạ giới anh. Phía dưới lại cương lên đau nhức. Cơ thể vốn dĩ muốn hạ hoà buồn thả cho nàng nghỉ ngơi, không ngờ tự nàng muốn gánh chịu, đốt thêm lửa trọng anh.

“Oa... ca.... ca... ừm...ừm...ừm....ca ca ...ừm..”

“Lỗi của muội....hừm....ừm....ừm.....thì tự nhận lấy.....um....um...”

Một lần nữa nơi tư mật lại chảy không hết, dịch thủy đầy ra, bàn tay nhỏ từ trên đầu đè mạnh xuống, đôi chân cong lên gát trợn trên vai anh áp sát tại, hạ thể công lên vui sướng.

“Ca ca...xin huynh... xin huynh...”

“Gọi A An!”

“Um.. A An A An... muội ... a... um..”

“Ngon... như thế đủ rồi!”

Đem hạ giới đẩy vào ôm nàng trọn vào lòng di chuyển. Khi cơ thể nàng có vấp, móng tay bầu chặt với tấm lưng trần, chất lỏng từ hang nhỏ phun trào, ẩm ướt cả côn thịt. Trư An nhìn nàng di chuyển ác độc hơn, đâm thẳng vào nơi mẫn cảm không lưu tình, rút ra xa lại đâm vào sâu hơn. Khiến nàng ngắt đi yên lặng trên vai anh.

*****Phân cách*****

Nhìn nữ tử yên bình ngủ trọn vòng tay. Trư An đưa tay vút nhẹ soi tóc bị rối loạn trên trán nàng. Yêu Từ đưa nhỏ được hấn đưa về tộc nuôi dạy. Lớn lên với hấn, nắm bắt tìm hấn một cách vô tâm. Cũng vui vẻ đến ngây dại bên nàng. Nàng dù quá u sầu quá phiền muộn chỉ tự mình giải quyết. Tính cách mạnh mẽ không muốn dựa dẫm vào ai. Ít nói nhưng nếu nói dối lại rất tài. Không giỏi che giấu nước mắt. Khác với các nữ tử khác, nàng đem nỗi buồn chôn chặt trọng tâm, buồn ra buồn không giả tạo quá nụ cười. Ghét ai nói thẳng, biết chọn lời chỉ trích không làm mất hoà khí.

Mỗi tính cách mọi đặc điểm của nàng làm hấn say, say đến mức không thể thoát ra, say không dám tránh xa, và say không muốn trốn chúng. Cúi đầu khẽ hôn lên trán nhỏ nhẹ nhàng ôn nhu.

“Yêu Từ ta yêu nàng, dù luân hồi chuyển kiếp trái tim ta mãi thuộc về nàng”

Giọng nói thì thầm rất nhỏ nhẹ, nhưng người trong lòng say ngủ cố tình dụi đầu vào khuôn ngực săn chắc để tìm một nơi ấm áp. Trư An chỉ biết nhìn cô cười hiền, đưa tay ôm cô vào lòng, ôm thật chặt muốn giữ đi con lạnh nơi cô.

“Thiếu chủ”

Bên ngoài tiếng người rất khẽ vang lên.

“Chuyện gì?!”

Chất giọng Trư An thay đổi nhanh chóng, nhanh hơn cả tốc độ ánh sáng. Nếu như Yêu Từ nghe được chắc chắn sẽ lùi xa, nhưng đáng tiếc cô ta lại mơ ngủ hơn gấp bội, còn cố dụi đầu sâu hơn vào lồng ngực kia của ca ca.

“Thiếu chủ mong ngài chuẩn bị!”

“Được rồi, cho người đến chăm sóc thiếu phụ nhân đi!”

“Vâng”

Sau khi bóng đen trước cửa rờ đi, anh quay lại hôn lên môi cô rồi chỉnh lại tư thế của cô mớ xuống giường thay ý phục. Rồi khỏi phòng khi thấy tì nữ đi vào, quay mắt liếc sang người nằm trên giường lần nữa mới rời đi. Dặn nhỏ người hầu:“Đừng đánh thức nàng ấy quá sớm”

“Vâng chủ nhân”

Cung nô cũng kính cúi người cung kính. Ai cũng biết thiếu chủ tộc Hồ ghét nhất những nô tài không nghe lời quá nhiều chuyện. Và cũng biết chức vị thiếu phụ nhân tương lai chỉ dành cho một người. Là một người duy nhất...

Tuy nhiên chỉ có điều người kia vẫn gặp lão Chủ đánh cò không hay biết!.

*****phân cách*****

Mở mắt bừng tỉnh, hạ thân đau nhứt, trên người lại có những vết thâm đỏ. Yêu Từ biết nàng bị tên Trư An lừa bảo năm nay chỉ để ăn sạch cho ngày hôm nay. Trốn thôi, chân teoif góc biển là nhà không lo không có nơi ở gặp loài người thì sống chung với họ là được hồ ly bữa nay không phải động vật sợ người. Người không chạm ta, ta không chạm người vậy thì sống vui vẻ thôi.

Nói là làm đêm đó Yêu Từ gói gien đồ đạc đem theo ngân lượng rời đi. Bên ngoài dường như đang tổ chức lễ hội gì đó họ treo mấy chữ đỏ tở trên tường. Kết đèn lồng màu đỏ rực. Nhưng cô chẳng quan tâm, hôm nay phải trốn, Trư An cứ đem cô ra ăn như thể không phải tin tốt lành gì. Với lại cô sẽ không kiềm chế được dục hoả của mình lan rộng mẽ mị đêan người khác. Vậy nên trốn là tốt nhất.

Trong mưa đêm, một người vui vẻ chuẩn bị sự kiên cả đời mình, một kẻ ngu ngốc vội chạy như bay về hướng ngược chiều gió hướng về bụi rừng rậm mà chạy.

Và Yên Từ không biết cuộc đời thấy đời bắt đầu từ đó. Gặp mỹ nam, mỹ nam ôm làm vợ, gặp soái ca soái ca vút lên giường, gặp phúc hắc hắc trối nàng bằng dây xích, gặp ôm như hân lấy cợ về lên khắp người này, riêng gặp sát thủ nàng thịt hân trước.

Bạn đang đọc truyện *Sự Quyến Rũ Của Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: CHƯƠNG 3

Rời khỏi tộc, chạy sâu vào rừng tối. Mắt hồ ly rất tốt trong đêm, nhờ ánh trăng mà lên lối qua từng cánh rừng. Nhưng khi vào rồi mới nhận ra. Yêu Từ nàng là một cái mù đường đặc biệt cao thâm. Cái nơi địa lục này, nàng chưa từng đặt chân ra ngoài. Chỉ nhờ vài quyển sách lịch sử mà đọc tới. Nếu không chính nàng cũng chỉ đi loay hoay trong động xung quanh nơi hồ tộc ở. Vì bên ngoài có rất nhiều kẻ thù, mà đôi với nàng được ca ca bảo hộ chặt chẽ chỉ ở trong động mà làm một cái sâu gạo. Bây giờ ra ngoài mới biết cuộc sống này đáng sợ như thế nào. Hạ thân mỗi khi cử động lại đau nhói, có thể nàng đã ngập vào nước ấm. Mắt mấy canh giờ để tẩy sạch các vết bẩn trên cơ thể và chất nhớt. Bước ra khỏi phòng có thể là không sao. Nhưng khi cử động nhiều, vùng dưới thân lại nhói đau.

Yêu Từ thăm rửa cái ca ca chết bầm. Nàng biết nàng đòi hỏi nhiều, nhưng có thể giúp nàng khác chế đi. Đàng này lại càng mạnh mẽ hơn lần trước. Khiến nàng bây giờ cả bước đi cũng run rẩy.

Đưa mắt nhìn khung trời, đã là quá nửa đêm, nàng cần nghỉ để có thể rời đi tiếp. Tìm một gốc cây nhỏ, xem xét kĩ khi không phải là hang của ai. Rồi mới dám hoá nguyên hình thành hồ tử mà bước vào trong. Cong người trên nền đất lạnh, cuộn đuôi mình với phần đầu mà tự làm ấm rồi thiếp đi. Trong cơn mơ có ai đó đang dập tắt đi ánh sáng của mình.

-----phân cách-----

“Cộc.... cộc....”

Tiếng vật cứng lảng trên nền đất và vào các viên sỏi đá quen đường, cùng kiểu lắc lư nhọc nhằn. Choàng tỉnh giấc mơ hồ nhìn thấy mọi sự vậy đều kéo ra sao. Lắc mạnh đầu khi nghĩ mình bị ảo giác, nhưng không ngờ một cú sốc mạnh đem cả người nàng nẩy lên rồi và vào trong khung cột. Ngất đi, trong mơ hồ, nàng còn nghe được tiếng nam tử cộc cộc đem đầu nàng lên thô tục nôi.

“Cmm, tiểu Trư ngươi xem người cột ra cái dạng gì làm hàng hồng sẽ không được giá tốt. Nội tôn nhà ngươi, có biết hồ tử bán được cả núi tiền mua cả

ông tổ của thiên không?!”

“Phân lừa, người không cần dạy đời ta. Nhanh đi thay bao tải. Người để nó chết ngột thì bán được cả đồng ...Cmn tiền!”

Trong khi hai kẻ một béo cao, một béo lùn tranh cãi. Không biết còn hồ trong tay đã ngắt đi hồi nào. Thực chất hai tên này là những lâm tặc trong rừng, cơ thể trời sinh có tố chất nhanh nhẹn, lại có tật xấu thích ăn trộm đồ của người khác. Nên từ nhỏ đã theo các bang nhóm học tập. Ít lâu nay vì triều đình được mời kẻ vương gia mà đến khiến cho bằng bị tan rã. Hai tên này đành bắt tay cùng nhau buôn bán trong chợ đêm trong tiệm nhĩ gọi là vật nuôi. Và nàng- Yêu Từ vô tình trở thành món hời chobọn chúng làm giàu. Có thể nói, với việc tìm thấy được con hồ ly từ sắc và hắc ly là chuyện hi hữu. Tuy hồ từ là loài dịu dàng, ngược với hắc hồ nhưng loài hồ từ rất hiếm. Hôm nay hai người kia đã có món hời to rồi.

Mở mắt lần nữa, nàng biết là mình bị vây trong một cái hộp. Như là một cái tù sắc mà bao nàng lại. Chớp mắt nhìn xung quanh. Nơi này là nơi ở của con người, nàng bị người ta bắt làm thú nuôi. Vậy nàng nên trốn thôi, trốn thoát khỏi nơi này. Ban ngày chờ bọn họ buôn bán, cô gấn dùng răng cắn đi dây xích bạn đêm ngửa miện lại cắn đi dây trên lên cô. Mỗi ngày như thế cúi cùng dây cũng đứt. Phải hơn một tháng, ăn sống ở nơi này trong nguyên hình nàng đã rất khó chịu tiếp nhận. Còn chuyện đem răng cắn xích muốn hư. Chờ đến buổi tối lại lên đem lồng nhốt lên ở cửa, rồi từ từ nhảy xuống. Nhìn những con vẹt hay chim các loài thú khác nhau được trên những chiếc lồng nhỏ. Khung sắc, quay đầu rồi đi, nàng bỏ mặc mấy ánh mắt tròn xoe ngấp nước kia. Thật nên nói gì đây, bọn chúng không có ý định muốn rời đi thì dù nàng có giúp chúng cũng như vậy thôi.

Rón rén ra khỏi căn phòng đó, lướt qua căn phòng nồng nặc mùi máu, thấp thoáng trên bàn gỗ còn có những vệt chấm dài mà đen lầy, trên các kệ đều là những loại dụng cụ sắc nhọn và cán tay cầm dính đầy máu. Dù có ngốc đến mức nào thì nàng cũng hiểu nơi này dùng để làm gì. Nếu nàng chạy lần này rơi vào tay bọn chúng....

Yêu Từ không muốn nhìn nữa, và cũng không muốn những ý nghĩ kia lần trên đầu tiếp. Cúi đầu gằm mặt mà chạy đi, rời khỏi căn nhà, trước mặt nàng là bức tường thành cao. Bên trong chợt phát ra tiếng ồn, rồi lại tiếng chửi tục của nam tử. Và nàng nghe rõ tiếng bước chân đến gần. Có lẽ nàng đã bị phát hiện, thời gian tuần tra xem xét của bọn này rất thất thường, nhưng chủ yếu dao động vào cánh Hợi hay Tức. Nhưng hôm nay tự nhiên hẳn lại tới sớm hơn rất nhiều. Những động vật trốn đi rơi vào tay hẳn chỉ có kết cục là chết!

Điềm nhẹ gót chân, gấp gấp leo bên thành tường mà lao xuống, trước mặt chỉ toàn sương mù, không thấy đáy. Sương che đi tầm mắt của nàng làm các bước đi của chân nhỏ rồi loạn. Mỗi ngày trong đồ ăn đều là thuốc mê, bọn chúng muốn khống chế khi những con vật chống lại và bỏ chạy. Ánh mắt mờ hồ choáng. Đưa mắt nhìn người đang tiến lại gần. Yêu Từ sợ chết, đúng nàng sợ chết thế nên nàng chọn nhảy còn hơn phải trở về nơi giam giữ đó. Có bao nhiêu loài bị mất tự do của mình cũng có bao nhiêu loài có cuộc sống yên bình bên chủ nhân? Yêu Từ nàng thà chết nhưng không muốn bị người thấu tổn lấy tự do của mình.

Nhắm mắt, gió lướt qua trên cơ thể, qua bộ lông mềm, ù ù bên tai. Có thể nàng chết sẽ lại trở về bên kia, sẽ được gặp lại gia đình và cũng có thể sống lại con người của mình đi.

Nhưng không nghĩ con mơ này đã kéo rất dài, dài đến vô tận. Còn có... . Cảm giác này là... ấm nóng. Là nhiệt độ cơ thể của người sao? Nhưng mà sau bức tường... nàng chưa nhìn thấy gì qua màng sương mù. Có thể số nàng cũng thật may mắn. Yêu Từ đã chìm vào giấc ngủ.

Giấc này quá dài đi, trong bóng đêm, Yêu Từ đã rơi vào vùng sáng. Ở trong nghĩa trang. Đúng nàng đang ở trong nghĩa trang, mùi sương khói hoà lẫn với mùi đất, cả mùi bụi tràn vào mũi. Nơi này là nghĩa trang thành phố, nàng đã quay về nhà sao? Nhưng sao lại là nơi này. Đưa mắt nhìn xung quanh, vào buổi trưa nơi này vắng quá, đi dạo một vòng, trước mặt lại xuất hiện dòng chữ vẽ trên mộ và bức hình. Cô là cô đã chết. Chính xác là ảnh của cô được treo trên mộ kia. Phần mộ lâu ngày, dường như vẫn được lau chùi cẩn thận. Dứng lặng đó hơn tiếng đồng hồ. Yêu Từ cô không nghĩ cô đã chết như thế nào khi chỉ là nghe nhạc và nằm ngủ.

“Soạt soạt ...”

Tiếng bước chân giẫm lên nền đất đầy sạn vang lên. Nàng vội lùi về phía sau, không trốn bởi vì nàng biết chả ai còn thấy mình. Trong màng sương, bóng dáng của hai cụ già dần hiện ra. Bà lão lom khom theo ông lão gầy, còn ông lại cầm theo vài chiếc khăn và thùng nước, đến các ngôi mộ mà lau chùi. Yêu Từ đoán họ là những người lao công quét dọn mộ này. Nàng cứ đứng đó nhìn họ quét dọn đến từng ngôi mộ, cho đến ngôi mộ của cô. Lúc này không lâu cũng đến gần ngôi mộ bên cạnh. Trong bức ảnh kia là một nam nhân mất phương, tóc đen. Cười đến ôn nhu, có thể làm người trọng mạng của các cô gái. Nhìn bức ảnh nàng đoán anh ta chỉ mới hai mươi mấy, hoặc có thể hơn nàng hai hay ba tuổi gì đó.

Đang suy ngẫm lúc này, nàng nghe tiếng thở dài của bà lão. Ông lão cười đến vỗ lưng cho bà, cất giọng ồn ồn khàn đặc mà dễ dàng

“Lại tội người khác thay à?”

“Ông lão ông thật là”

Bà lão nhìn ông rồi mỉm cười vội lấy tay gạt đi nước mắt tràn ra khoé mi. Nhưng lại tới lượt ông lão thở dài.

“Đời người quá ngắn rồi. Hai người này lúc sống không được đến bên nhau vậy mong lúc đã nằm lại còn có thể nắm tay nhau.”

“Nghe nói sau khi nghe tin vợ sắp cưới mình chết thì cậu ta lại vào công việc rồi đến hôm về nhà lại bị mất lái mà tông vào trụ điện ven đường nhỉ?”

“Cậu bé chắc sốc lắm, khi lúc đó khi đào huyệt tôi nghe nói cậu bé vừa khóc vừa ôm xác cô gái tử tình. Cậu ta giữ mối tình này quá lâu rồi!”

“Haiz... đời thật có bao nhiêu người chung tình phải khổ!”

“Thôi đi bà, về thôi! Đứng đây cũng không tốt, chuyện qua rồi, nhắc lại cũng sẽ không làm người khuất yên ổn. Về thôi!”

“Ừm!”

Thế là hai ông bà dọn dẹp đồ rồi theo hướng cũ ra về. Yêu Tử đứng thần người, yêu quá lâu, ôm xác tử tình, khóc lóc. Vậy nam nhân bên mộ cô kia là tương công tương lai của nàng. Người đó đã sốc khi nghe tin nàng chết sao? Cái người nàng chưa hề biết mặt làm sao có thể yêu? Lúc đó vì bà mẹ nói cưới và được chọn cưới thì nàng nghe lời. Dù sao lúc đó trọng trí nàng không mang bóng hình ai, cũng không có kiểu muốn chạy theo trai đẹp, cộng với những ngày bị nghe thuyết trình miết về cái bài ca đi lấy chồng nàng cũng rất chán. Nhưng hôm nay nàng vừa nghe thấy, cái người hay nhắn tin cho nàng, cái người hay trêu nàng như mèo mướp lười lại là người giữ tình yêu với nàng bao năm sao? Có thể không tin được không?!

Có, nàng có thể, nhưng tại sao những sự việc trong quá khứ cứ đẩy nàng phải tin vào sự thật. Vậy nàng chết cũng đã làm duyên lụy đến một người khác sao....

Nàng đã quá ích kỉ rồi!!!

Hồ đen cuống nàng lại trong giấc ngủ, nàng mệt mỏi mà thiếp đi.

--- -----phân cách-----

Ánh sáng lọt qua khe cửa chiếu rọi trên khuôn mặt của tiểu hồ nằm trọng chấn ẩm. Nam tử tóc tím, dễ dài, đem con ngư đỏ công lên nhìn nàng. Đưa tay vuốt ve bộ lông tơ, rồi lại búng tay vào chóp mũi ửng đỏ tình nghịch bẹo tai hồ.

Khó chịu, lắc đầu rồi đem mắt mở ra. Gương mặt phóng đại trước mặt mình, đối diện là bàn tay to đang đặt sau sống lưng của nàng. Chớp mắt nhìn người trước mặt. Hắn cười đến mĩ mãn, cọ mũi hắn vào mũi hồ.

“Ngươi đã hôn mê rất lâu rồi, ngươi đói chưa?!”

Yêu Tử không hiểu vấn đề, chỉ nhìn hắn không có bất cứ hành động nào. Nhưng người kia lại quả quyết.

“Vậy thì đi ăn thôi!”

Nói đoạn hắn lại từ trong chấn ôm nàng ra đi về phía hồ nước. Trong khi nàng không hiểu mình nên ăn cái gì, thì trước mặt đã dọn ra một bàn thức ăn. Nguyệt Nhan đến đem chén huyết đưa cho nàng.

“Ta không biết ngươi ăn được gì, hay là uống máu. Nên chuẩn bị như trong truyện. Này uống đi!”

Hắn đưa bát lại gần miệng nàng, ngay lập tức nàng nghiêng đầu, Yêu Tử không phải giống loài ăn uống tùy tiện. Đó là dòng máu được in sâu vào xương tủy cô khi cô còn bé.

Bạn đang đọc truyện *Sự Quyến Rũ Của Hồ Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: CHƯƠNG 4

Nguyệt Nhan nhìn vật nhỏ trên tay, nghiêng đầu tỏ vẻ chán ghét chén huyết trên tay mình. Hắn mỉm cười, bỏ chén huyết ra ôm hồ ngồi xuống. Đem một ít trái cây bỏ vào chén nhỏ đưa lên miệng nàng. Bất ngờ vật nhỏ dễ bảo lại ăn hết. Những thứ đồ ăn của con người trừ thức ăn được chế biến bằng thực vật như rau xào, hai lược tiểu hồ không ăn được. Chạm đến huyết thì lại tỏ ra ghét bỏ. Và đặc biệt tiểu hồ này chỉ thích đồ ngọt. Bánh quế hoa vật nhỏ cũng đã ăn sạch. Ngồi nhìn vật nhỏ vô tình từ trên trời rơi xuống lại cố ý mang về để nàng làm hủ gạo bây giờ xem ra tiểu hồ này thật sự là đúng ý của hắn. Nhưng điều làm Nguyệt Nhan thất vọng chính là nàng ăn quá ít đi. Từ trưa đến giờ chỉ ăn được nửa chén cơm rồi một đĩa bánh hoa. Cái này làm sao hắn giúp nàng vỗ béo? Thờ ra đem tay xoa đầu hồ đang cuộn tròn ngẩn mắt nhìn.

“Tiểu yêu ta biết ta đẹp nhưng có thể hay không đừng nhìn mà quên ăn đi?!”

“.....”

Nghe xong câu nói, Yêu Tử quay đi chỗ khác miễn cho tên điên khỏi tự kỉ thêm. Nói thật cô không nghĩ đang nhìn hay cái gì gọi là ngắm sắc đẹp. Tuy hắn là một mỹ nhân. Đúng sắc đẹp của hắn như mỹ nhân, mắt phượng mày ngài, môi nhỏ đỏ hồng. Yêu Tử nói thật, lần đầu tiên mở mắt ra nhìn thấy hắn, nếu không có chỗ ghê ghê ở cổ hắn chắc nàng đã gọi hắn là tỷ tỷ. Nàng nhìn hắn? Đúng hơn nàng xem sắc mặt của hắn. Nếu tốt nàng nên chạy trốn ngay, nhưng ngược lại. Có lẽ nàng nên tính kế lập kế hoạch dài hạn. Và bây giờ sắc mặt của hắn Nàng chịu không nhận ra được buồn vui của hắn!

“Được rồi không muốn ăn nữa thì thôi. Đến dạo hoa viên với ta”

Yêu Tử không nói được câu phản đối, lúc này nàng là hồ ly dưới dạng thú. Nếu lên tiếng có phải hay không bị người khác nghĩ là yêu quái mà đem ra

ngâm nước sôi? Đưa mắt nhìn hân, mặt kệ bàn tay hân ôm trọn, từ góc độ nơi nàng nhìn thấy, chỉ có thể thấy được khuôn cằm của hân. Khuôn cằm thon da trắng lại không có bất kì lỗ chân lông nào. Một khuôn mặt hoàn mỹ mà nữ tử ao ướn.

Bỗng một ngọn gió kéo qua, làm bật mái tóc của hân, chấm lên mũi nàng ngửa ngửa

“Hắc xì..”

Yêu Từ xoa nhẹ mũi mình, đưa móng vuốt nhỏ lên gãi râu mình. Hành động nhỏ khi lọt vào mắt hân lại là đáng yêu. Giống một con mèo con hơn là hồ ly.

“Ta không ngờ loài Hồ Từ lại giống loài mèo đến thế!”

“.....”

Dừng động tác của mình ngược mắt nhìn hân. Tên này đang nói cái gì thế.

“Được rồi đêm rồi, gió lạnh vào phòng đi!”

Nói xong hân lại ôm nàng về phòng, đảm chắn cho nàng rồi ôm nàng mà ngủ.

--- -----phân cách-----

Ánh sáng chiếu rọi qua khung cửa, gió mát mang hơi sương bay vào phòng. Yêu Từ chợt rùn mình dụi đầu tìm nơi ấm. Nguyệt Nhan bị hành động tỉnh giấc, khuôn ngực rắn chắc bị chạm vào lông tơ trở nên buồn đến kì lạ. Đưa tay vòng ra sau lưng ôm vật nhỏ vào lòng giữ tiếp độ ấm cho nàng. Lúc này tiểu hồ mới yên lặng mà nằm ngủ. Nguyệt Nhan nhìn chiếc mũi ửng đỏ và nghe bên tai hơi thở đều đều. Bốn chi nhỏ cong lại đặt trước ngực anh. Khẽ cúi xuống cọ chóp mũi vào bộ lông mềm bên má, mùi hương thoảng thoảng bay vào mũi, cảm giác nhẹ nhàng thư thái như của hương loại nữ nhi.

Giật mình khi suy nghĩ về vấn đề này. Có thể đã lâu rồi hân vẫn giữ được. Hôm nay vì một vật nhỏ mà hân bị thu hút. Anh em kia cũng đã muốn ngán đầu. Cái này có phải hay không là dục vọng. Nhưng mà thôi bỏ đi.

“Dù gì yêu hồ vẫn là cửa ta nhỉ?!”

Khẽ cúi xuống hôn vật nhỏ rồi rời giường, ôm vật nhỏ bỏ lại chăn rồi thay y phục bước ra khỏi phòng. Đến hơn một canh giờ sau Yêu Từ mới tỉnh ngủ, nhìn căn phòng thân quen hơn ba tháng trời. Cái tính thích ôm nàng ngủ của Nguyệt Nhan thì không bỏ được. Cái này cũng làm mất cơ hội nàng trốn đi trong. Buổi sáng là giờ hoạt động của con người nàng lại càng không thể khi có các tỷ nữ cứ đi theo bên cạnh nàng để chăm sóc theo lời của vương gia họ-Nguyệt Nhân. Liếc mắt nhìn ngoài trời, bữa nay lại đến ngày trăng tròn. Nàng làm sao để trốn hân tiếp tục hấp thụ ánh trăng đây? Có lẽ phải chờ hân ngủ mới có thể như lúc trước đến hoàn giả hoá người phơi trăng.

Rời xuống giường đi để tỷ nữa bé đi đến chậu nước rửa mặt. Cho ăn sáng rồi lại nằm sưởi ấm dưới mặt trời chờ Nguyệt Nhan về.

“Biểu ca như thế huynh nuôi hòi này?!”

Nàng đã ngủ quên khi nào, đến khi trên đỉnh đầu phát ra một âm thanh nam nhân. Từ từ mở mắt khi tiếp theo đó lại là tiếng người cần đợi. Bản thân chút lại nhất lên cả cở như bị xa cả vào lòng người, với chiếc vải tơ lụa mịn màng.

“Biểu ca, nghe nói hồ từ câu hồn đây!”

“Ừm, ta biết!”

Nguyệt Nhan dường như không nghe ngồi bình thân uống trà. Triệu Kiến nhìn hân lại nhăn mày, từ khi nào hồ kia.

“Biểu ca, màu vút hồ đi!”

“Không!”

“Biểu ca. Nó sẽ.....”

Đúng lúc Triệu Kiến lướt qua con ngư của nàng ngay lập tức dừng lại. Yêu hồ mắt xanh như cẩm thạch, sâu như viên ngọc dưới đáy biển. Xoay xâu anh vào trong. Ngày lúc này, trai tim trật nhịp.

“Phạch”

Nguyệt Nhan đưa tay che đi tiểu hồ trong lòng, thuận lời cắt đi ánh mắt của người nào kia nhìn về bảo bối của mình. Ánh mắt liếc sang cảnh cáo

“Triệu Kiến hồ là vật của ta, người không cần chỉ bảo. Còn về ngươi đến đây làm gì?!”

“A xem tí là quên mất! Biểu ca, tối nay ở hoàng cung có mở tiệc. Người đi chứ?!”

“Không đi!”

Vẫn vậy Nguyệt Nhan lạnh lùng tiếp tục uống trà, mặc cho người kia đem ánh mắt ai oán nhìn hấn.

Triệu Kiên dập chân, biểu ca của hấn luôn là thế này đây.

“Được rồi ta đi!”

Trong khi Triệu Kiến khó hiểu thì Nguyệt Nhan lại nghiêng đầu nhìn hồ trong lòng. Ánh mắt đó là van xin hấn đi đấy. Đúng là hồ hiểu tính người.

Thật ra Yêu Từ không phải hiểu ý người gì sất. Cô chỉ muốn hấn đi để cô yên ổn hấp thụ năng lực. Nên biết ngày trăng tròn chỉ có một lần trong một tháng. Nếu không hấp thụ nó thì thật quá lãng phí.

-----phân cách-----

Ánh trăng loe lói qua khung cửa, trong phủ vương gia, giá nhân đều đi ngủ. Yên lặng đến đáng sợ. Những tiếng gió đưa lá đi xào xạc rồi chiếm trong hư vô. Bên khung cửa gỗ, bên phòng vương gia. Một nữ tử mang mái tóc tím, ngũ quan sắc xảo, tựa lên phiến nhuyễn hướng đầu ra ngoài, mắt nhắm hờ. Luôn ánh sáng nhỏ bao quanh nàng với mái tóc không gió tự bay khiến nàng thoải mái rất nhiều. Góc áo bị tuột xuống nửa vai. Nhưng Yêu Từ thật không hay biết.

Và lúc hấp thụ năng lực là lúc yếu nhất của nàng, mọi thứ xung quanh chỉ là thứ vô hình. Vô hình đến nỗi không nhận ra đã có một người đứng phía sau từ bao giờ.

Nguyệt Nhan nheo mắt nhìn nàng, nữ tử dám vào phòng hấn là điều không thể chỉ có người mới được phép vào. Vậy nàng ta?! Nhìn quanh, là hồ tử sao? Là hồ tử hấn đem về?! Đưa tay ôm nàng từ phía sau, đưa mặt cọ vào cổ nàng, truyền đến bên tai mở miệng mút nhẹ.

“Ồ...”

Yêu Từ giật mình nghiêng người tránh né.

“Nói! Nàng tên gì?”

“....hơ làm ơn bỏ ra...”

“Nói đi, nếu không sẽ bị trừng phạt”

“A... là.... là Yêu Từ”

Nàng không nghĩ bàn tay kia lại bắt lấy viên ngọc trên ngực mà bẹo. Cơ thể bắt đầu có phản ứng và thờ đờ, khó chịu cơ thể mà uốn éo nhưng vô ích. Những động tác kỳ lạ làm cho hấn thêm mơ luyến đưa tay nắn bóp bộ ngực từ phía sau, hôn lên môi nàng rồi chuyển xuống vùng cổ ngậm cắn trên vai nhỏ trắng mịn.

“Làm ơn dừng lại.. “

Nàng không muốn xảy ra thêm nữa, một lần đã đủ rồi. Dừng hết ý chí còn sót lại trong đầu mà ngăn hấn lại cùn chính là nhấn bản thân mình. Nhưng thật vô ích khi người kia không nghe mà còn hành động điên cuồng hơn. Nguyệt Nhan xé áo ý phục của nàng. Cơ bản vì làm hồ nên Yêu Từ không sử dụng đồ thêm, chỉ có bộ đồ nàng mặc trước hoá thành hồ ly. Xiêm y không có điều này không ngờ lại làm tăng lên dục vọng trong mắt hấn.

“Yêu Từ nàng có ý dụ dỗ ta?!”

“Không.... Á...”

Chưa nói hết câu, tiểu huyết nhanh chóng bị lấp đầy. Nguyệt Nhan đem miệng cắn tròn nâng lên để đưa vào phía sau, hai tay nhẹ nhàng đến xoa nắn hai đồi núi căng tròn. Từ từ di chuyển, lưỡi lại lướt qua sau lưng phá hoá đường sương sống.

“Ừm...”

“Thoải mái sao?”

“Ừm..ha....”

“Xem này cơ thể này đã phảnừm...bội ...ừm nàng”

Nguyệt Nhan bắt đầu thờ gấp, di chuyển nhanh hơn. Vẫn mạnh vào lưng cô. Tay lại kéo thả ngực căng lên.

“Ừm... đau....ừm”

Từng giọt dịch thủy nhỏ xuống sàn nhà. Yêu Từ dần mất luôn sự chống trả. Đưa chân thon cọ vào miệng Nguyệt Nhan đòi hỏi. Nhịp điệu lại tăng lên, nàng đã ngồi trọn trong lòng hấn, đưa hai tay ra chà sát hướng miệng. Mặc cho phía ngực bị bàn tay to gác véo. Ngã đầu ra phía sau ngưỡng cơ thể lên

khó chịu.

“ A.....a.....a...”

“ Yêu Từ...ừm...gọi...ừm...chủ nhân....nhanh....”

“ A....chủ....nhân....a....ừm”

“ Thêm..”

“ Á... chủ nhân..”

“ Ngoan.... cho nàng....”

Nguyệt Nhan siết chặt các vòng, bắt tỉnh dịch vào bên trong, đợi khi xong đem ra đưa lên miệng bắt cô uống. Yêu Từ nhìn hần mở miệng giúp hần làm sạch. Sau lại đem ra tiếp tục nhịp điệu.

“ Yêu Từ.....”

“xin người....không cần... ta sẽ không không chế được...ừm....a...”

“ Vậy... thả ra đi..... Yêu Từ ngoan... ta giúp người thoải mái ...ừm...ừm...ừm...”

Nhịp điệu tăng nhanh, hần đem cô nóng lên không giảm, sức chịu đựng dần vượt qua ý chí, đem tay bả là cổ hần lật hần xuống dưới ngời thẳng lên bụng.

“ Người nên chịu hậu quả khi kích thích loài quý dữ trong ta!!”

“ Vậy ta sẵn sàng đoán... ngô...ừm”

Bạn đang đọc truyện *Sự Quyến Rũ Của Hồ Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: CHƯƠNG 5: NGUYỆT NHAN ĐỪNG THAY ĐỔI

“ Ngô... Yêu Từ đừng chơi nữa....có được không....ừm...”

“ Hừm...hình như ta nhớ...ai đó đã nói đoán mà....ừm nhỉ?!”

Yêu Từ nheo mắt hồ gian xảo đưa lưỡi lướt qua chót ừng đỏ trên khuôn ngực Nguyệt Nhan. Chơi đùa thích thú nơi đó. Sở thích của nàng là ngược người, ngược người đến dục hoá chỉ tâm.

Khi đè hần xuống Yêu Từ đã xé sạch ý phục hần, đem buột thành những sợi dây nhỏ trói lấy tay cả chân hần vào thành giường. Từ đó mà chơi đùa khắp cơ thể người, nhất định không chạm vào tiểu huynh đệ nhà hần. Mặt cho nó ngày một sưng đỏ lên. Và cuối cùng.

“ Phụt...”

Tỉnh dịch bắt ra ngoài không trung làm lem luot một mảnh nệm trắng đục. Yêu Từ di chuyển người cúi xuống chạm môi hần mà mút. Cười đến tà mị trêu đùa với khuôn mặt khổ sở kia.

“ Ừm... ừm. Yêu...hừm....ha....ừm...nàng....đừng chơi....mà....phụt...”

Nguyệt Nhan khô sở giật mạnh dây trói chân mình. Ánh mắt mờ mịt, cơ thể không còn kiểm soát được. Dùng khí lực còn sót lại trên đầu óc mà phá đi dây trói. Tơ lụa tằm khá chặt lại nệm mành. Khi nhìn nàng trói chặt hần như thế, Nguyệt Nhan chỉ nghĩ đợi nàng trêu đùa, không ngờ nàng quá ác tâm, một lần lại một lần khiêu khích hần. Nhìn chăm chú về con người màu xanh ngọc đã chuyển thành màu tím đen. Nàng nói mất kiểm soát là thế này sao? Quá ác độc rồi, chơi hần như thế cũng nên cho hần thoải mái đi chứ.

“ Chủ nhân.... ừm... người phá bỏ dây rồi..... ừm..”

“ Nếu không phá chúng ta xem.....Yêu Từ nàng còn chơi ta.... đến khi nào?!”

“ Á... chỉ là....chơi đùa thôi mà...ừm.a...đau...”

Đem tay đẩy nạng dưới thân, tiểu Nhan nhanh chóng đưa vào đi chuyển, vùng côn thịt to bị âm đạo kẹp chặt ẩm ướt. Cảm giác tơ đại trời lên, đem rút côn thịt ra, cúi người liếm láp thủy dịch chảy ra. Hương vị ngọt ngào chảy vào cổ họng, có chút dính dính ở bờ môi.

“Ừm.... NguyệtNhan....um....noi đó... a”

Tay nhỏ vịn vai hần đẩy ra, nhưng không cách nào tránh được chiếc lưỡi đang khuấy đảo trong hàng động. Hoi thờ ngáp ngáp phả vào không khí, nàng người uốn éo lại bị rắn nước chạm trúng nơi nhạy cảm. Âm thanh từ cửa miệng trầm thấp vang ra. Khó chịu, khó chịu đến nóng người. Thật muốn cái gì đó....

“Chủ nhân.... ừm..”

“Hừm.... bây giờ mới có vẻ mặt đó...”

“Á... chủ nhân..”

Nguyệt Nhan đem côn thịt đẩy vào sâu trong âm đạo. Di chuyển mạnh mẽ. Yêu Từ những hần bằng con ngư ngập nước, nàng biết hần đang trả thù, nhưng thật ác độc.

Nhìn nàng với con mắt tủi thân, tâm lại dậy sóng. Lúc trước nhìn nàng mở to mắt nhìn lần đầu tiên mở mắt trên giường, bây giờ nhìn thấy ánh mắt nheo thành một đường trên tức. Hiện tại lại trưng ra bộ dạng uy khuất này. Có nên nói hồ tử này rất biết cách câu hồn người không đây? Động tác chậm lại đi chuyển nhẹ nhàng, nhịp điệu thả chậm theo những gợn sóng. Cúi đầu xuống bên cổ nàng hôn lên, cổ ý tạo lên cách vết bầm trên vành tai, trên vai xanh, trên ngực.

“Á.... Nhan...”

Và còn ác ý cắt chặt trên đỉnh núi không chịu thả. Hai tay một xoa hông, một đem ngực nàng nâng bóp thành các dạng

“Ừm.... khó chịu.... um...”

“Ngon.. bám vào ta.... nữa nào....”

Nguyệt Nhan đem tay nạng đặt trên cổ mình, dòi vị trí đến bờ môi kia mà cướp đoạt.

“Á.... ừm....ngô....ừm....”

Động tác phía dưới lại mạnh nhanh hơn, cơ thể có rút đột ngột, thân hình nóng lại thêm hoà, ánh mắt mơ mang dục vọng, ưỡng người muốn tiếp nhận. Hai chân thon gang rộng cong lên cuốn chặt lấy eo hần.Cánh tay vô lực ép bờ môi hần gần lại thêm gần..

“Á...hừ....hừ...hí....đau....ừm...”

“Yêu Từ nhìn xem....hừm....a....ngọt thật...”

Nguyệt Nhan đem ngón tay dút vào nguyệt đạo trên đùi, ác ý còn muốn đem tay xoay tròn trong đó. Cười đến yêu nguyệt đem ngón tay trên miệng liếm lấy, như vừa đạt được kẹo từ tiểu oa nhi.

“Yêu Từ thật nhiều.... ta thật sự muốn nữa...”

“Không a.... đau a.... ừm...um...um...Nguyệt Nhan....á.....ừm....ừm..”

Lên tiếng từ chối, ngày lập tức bị chặn lại, côn thịt đâm mạnh vào hoa nhụy đau nhói. Tiếng kêu lại vang lên, hành động không muốn trả lời thấy câu trả lời. Nguyệt Nhan càng cười tà mị hơn khi thấy cánh môi đỏ hồng cắn chặt không chế tiếng rên tà mị.

“Thật không thể hài lòng với nàng mà...”

Đưa miệng hôn lên môi, cổ ý đem lưỡi phá tính kiên nhẫn của cô, bờ môi đẹp không nên làm tổn thương nha. Bây giờ dù nó có gắn lên người nàng thì nó vẫn là của hần. Hần chưa cho phép làm tổn thương thì đừng mong trái lời.

“Ngô.... ừm.ừm..”

Hần không chỉ một hai lần công kích nàng, tâm trí vừa khôi phục hần lại phá cho hư đi. Môi đỏ cũng bị hần mút đến sưng đỏ. Nheo mắt trả thù, dù nơi nào nàng không muốn thừa cuộc. Bàn tay trắng nõn từ trên cổ dòi xuống phía hông mà nắn bóp. Nhìn ánh mắt cười ác ý của hần, nàng đưa lưỡi quấn lấy chiếc lưỡi phá rồi kia mà phá hoại đường rắn trường. Cuốn lấy lưỡi của hần mà khiêu vũ, phản công chén vào miệng đòi tất cả hương vị của mình trở về, kéo lưỡi thô ráp qua mút lấy. Lâu lâu lại trả lại cho hần vào đầu răng trên đầu lưỡi.

“Ngô... “

Thật sự nàng dám áp sát vì sự mình đây. Cẩn nhẹ trên môi rồi cho nàng chơi đùa, cơ thể chậm lại nhẹ nhàng đưa vào rút ra, cũng không còn mạnh bạo như trước. Hần biết nàng đã mệt rồi. Cũng nên ru nàng ngủ đi.

-----phần cách-----

“Cốc....cốc... thưa vương gia”

“Chuyện gì?!”

Nguyệt Nhan khó chịu liếc mắt sang bóng người ngoài cửa, tay ôm lấy cơ thể tiểu bảo bối, cuốn chặt lại. Cơ thể kiều ngạo này....

Chết tiệt hán lại đang nghĩ gì nữa rồi!

Cả đêm qua chính hán đã làm nàng mệt chết lại còn muốn thêm sao?!

Ôm tâm tình dè xuống, nằm bên cạnh, vươn tay ôm chặt lấy nàng.

“Thưa Tam hoàng tử đang đợi người trong đại sảnh!”

“Nói hán ta không tiếp!”

“Dạ thưa, hoàng tử nói có chuyện gấp cần bàn!”

“.... đi đem một chậu nước nóng đến, cả ý phục nữ giới và trang sức.....nhớ đừng quên ý phục của ta!!!!”

“....dạ nhưng thưa.... trong phủ chỉ có trang phục nô tỳ...”

Nguyệt Nhan nghe nô tài bên ngoài mới chợt nhận ra, trong phủ vương gia hán chỉ có nô tỳ được hán chọn gọi là nữ quyền hạn đến sống trong phủ hán. Tuy nhiên chỉ là chức vụ nô tỳ, do nương hán đem đưa qua. Nô tài thân cận chỉ là một cái nam tài nô bộc hán cứu bên đường, đến nay vẫn chưa một nữ tử vào được phòng hán, ngày cả mẫu thân.

Ngoài thường người ta đồn vương gia Nguyệt Nhan người yếu điệu như nước, khí khái lạnh lùng nhưng chưa chạm vào bất cứ nữ nhân nào. Mạng tiếng đoạn tụ.

Nguyệt Nhan nhìn lại người trong lòng. Nếu hán biết nàng sẽ tới chắc chắn sẽ chuẩn bị thật nhiều đồ trang sức tặng nàng. Cái này cũng là bất cần của hán. Chính hán lại không muốn cho nàng ý phục nô tỳ. Như thế sẽ không đẹp cho phu nhân của hán. Quay người sang bóng ngoài cửa vẫn đợi lệnh. Uy nghiêm nói rõ.

“Đến phòng tài vụ lấy nhiều bạc mua tất cả các ý phục nữ nhân trẻ tuổi cũng trang sức về đây. Nhớ đừng quên hài!”

“Vâng... thưa còn hoàng tử?”

“Triệu Kiến?? Để cho hán đợi đi!”

“Thưa vậy nô tài gọi người đến giúp người thầy ý phục.”

“Nhiều chuyện đi làm việc của người ngay!”

Người ngoài cửa rùn mình một trận, cúi đầu nhanh chóng rời đi. Nhìn bóng người biến mất, Nguyệt Nhan cúi người thở luôn khí trên cổ nàng, rồi hít lấy hít để hương vị từ cơ thể nàng tỏa ra. Đây có phải là mị hương!?

Hương thơm tự nhiên như hoa mà không phải hoa, như mật lại không phải mật. Người đời nói hồ tử có thể câu hồn.

Nếu là nàng ta nguyện ý để nàng quyến rũ...

“Ừm...”

“Đã tỉnh!”

Giọng nói nhẹ nhàng thoát ra bên tai, đưa mắt nhìn quanh. Nơi này đêm qua..... Nhìn xuống vòng eo bị bàn tay siết chặt, khuôn mặt lại úp trên cổ nàng gần trong gần tất.

“Ta nghĩ nàng còn nhớ đêm qua?”

“.... ta không phải cục khê phòng..”

“Ta đã biết. Vì vậy không muốn bị ai cướp nàng ta sẽ cướp nàng trước tiên”

“Ngu ngốc!”

“....”

Yêu Từ vô tâm liếc sang, có muốn chạy cũng không chạy được. Với cơ thể đau nhức này càng cố sức lại càng bị đau thêm. Và người kia dường như không có ý buông tha cho nàng.

Nguyệt Nhan không trả lời, biết câu nói kia là vô tình hay cố ý? Nhưng hắn đã nguyện thì muốn trốn? Đùng hòng.

“Như thế nào? Ngủ ngốc đến thế nào? Và vì cái gì!”

“Người không biết hồ từ sẽ câu hồn người? Chắc người cũng nghe hồ từ vì muốn tăng công lực là đi hút tinh lực của đám nam nhân như người. Và đặc biệt hứng thú hơn là những kẻ mỹ như người!”

“Ừm... tất cả đều biết.”

Nguyệt Nhan chống người kéo nàng vào trong, đi chuyển ra nằm bên ngoài. Bên ngoài lại vang lên tiếng nô tài.

“Vương gia mọi thứ đã xong!”

“Vào!”

Cánh cửa mở ra, bàn tay hắn kéo nàng sát hơn đưa tay ôm chần cuộn này kín lại. Từ cánh cửa xuất hiện tầm năm tỳ nữ cùng một nô tài. Cúi đầu nhìn hắn chờ mệnh.

“Đem chuẩn bị rồi rời đi”

“Vâng”

“Nô tài nơi này không có quyền thắc mắc chuyện chủ nhân!”

“Vâng”

Lời nói vừa dứt đã nhanh thu hồi lại những ánh mắt căm ghét của người kia nhìn lại giường. Nơi này quyền lực cao nhất là vương gia bọn họ nữa tất không dám chối cãi. Từ khi bước vào đây những ý định muốn trèo cao đó trong đầu đã bị duyệt sạch trong mắt. Phũ vương gia không phải phủ thường mang theo ánh mắt suy mơ hay ý chìm sẽ hoá phượng không chỉ mất đầu mà còn bêu xấu cho chính thanh danh mình. Luật lệ nơi này quá nghiêm khắc. Vị chủ tử hậu hạ không cho bất cứ ai chạm vào cơ thể mình và phủ này cần người Trung thành tuyệt đối những hình phạt nghiêm khắc cho đám chó săn không phải là ngày một ngày hai mà họ nhìn thấy. An phận vẫn tốt hơn

Làm xong mọi chuyện, tất cả lần lượt cúi đầu rời đi. Yêu Từ trong chân phá rồi muốn mở mắt. Tấm ngực của hắn che đi tầm mắt của nàng.

“Được rồi làm sạch thân thể trước đã.”

Nguyệt Nhan nói đoạn lại ôm nàng đặt vào thùng tắm. Chính hắn cũng vào sau. Nàng nhìn hắn ngồi co r bên trong hít thở không khí tự nhiên từ hơi nước bốc lên. Cơ thể chạm nước ấm dễ chịu thả lỏng người. Nguyệt Nhan chỉ mỉm cười, đem tóc nàng làm sạch. Xúc cảm chạm vào mái tóc mềm mượt lại khuấy động tâm bị đè ép. Vòng tay qua ôm lấy nàng từ phía sau xoa nắn bộ ngực.

“Ngưng, người lại làm sao??”

“Ta chỉ rửa sạch cho nàng thôi!”

“.....”

Cứ thế nằn bị quấy rối trong khi tắm. Hắn ôm nàng lại là hưởng thụ. Yêu Từ đem mắt nhìn hắn đến khó chịu.

“Được rồi đến thấy trang phục.!”

Bể nàng rời khỏi, đem khăn lau sạch cơ thể nàng rồi đặt trang phục trên người. Mặc nàng vùng vẫy tiếp tục đòi ý phục mới. Rồi thả nàng đứng dậy đem trang phục mặc vào. Yêu Từ ngồi trên giường chấp vuốt body chuẩn của hắn ta. Nước miếng chảy ròng ròng (bị đầy) ánh mắt sáng rực nhìn từ trên xuống dưới lại nhìn từ dưới lên trên. Nhìn những ngón tay thon dài những khớp đốt sưng xin đẹp rõ ràng. Cho đến khi.

“Đến đây Từ nhi!”

Nàng rời khỏi giường đến gần, phải nghe lời dưới hiên nhà người ta phải cúi đầu. Nhận lấy tấm dây lưng trên tay hắn.

“Làm gì?!”

“Không nói nàng biết thắt dây lưng?!”

“Ân không biết!”

Nguyệt Nhan nheo mắt cười, đặt lại đúng hướng dây cho nàng rồi cầm tay nàng kéo người lại, đẩy tay nàng ra ngoài sau, vòng một vòng sau đó vòng vòng hai cố định tay nàng tại phía sau trong tư thế như nàng ôm hân.

“Rồi từ đó mà buộc lại!”

“ ... ”

Yêu Từ không nói giữ dây, đi vòng ra phía sau nhưng bị kiềm lại. Nguyệt Nhan lắc đầu nói đi chuyển thì dây sẽ lỏng ra. Vì vậy giữ nguyên tư thế mà buộc.

--- -----phân cách-----

Trong phòng chờ, Triệu Kiến ngồi trên ghế gỗ ăn bánh hoa, nhâm nhi tách trà. Biểu ca hân nói hân chờ? Được rồi mục đích hôm nay hân đến để xem tiểu hồ huynh ấy đi đâu cũng mang nó đi. Gặp nó nhiều một chút để giúp biểu ca rời khỏi nó.

Nhưng hân ta làm gì phải chờ lâu đến vậy?! Biểu ca hân không phải loại người nghe chuyện quan trọng lại không gấp. Hân ta đem giấu tiểu hồ kia ở đâu rồi. Không được hân muốn đi tìm, vìAn toàn của biểu ca!

Đứng dậy rời khỏi phòng, đi về phía hậu viên. Ngắm nhìn phóng cảnh, có thể hồ yêu sẽ bị đi lạc nơi ngo ngách nào trong này. Hân có thể bắt về xử tội.

Đi hết vòng hoa viên trời bắt đầu đổ mưa, vội tìm đình nghỉ tạm không ngờ bóng đình vừa hiện rõ đã nghe hai bóng người cười đùa. Hoà lẫn trong đó là tiếng cười của biểu ca hân. Bên cạnh một nữ tử áo tím nhìn hân như muốn tránh xa. Lát lại đem tay đẩy khoảng cách giữa nàng và hân. Thân hình nhỏ nhắn, dịu dàng thướt tha, làn tóc tím bay theo gió về phía sau như bức lụa đẹp lướt vào lòng người.

Nhưng mà... tại sao quên với Nguyệt Nhan bao nhiêu năm hân lại thấy đổi tính cách như thế này chỉ trong một ngày? Còn hồ từ, hân vứt nó nơi đâu?!

“Yêu Từ thôi nào đến ăn bánh này đứng tránh nữa!”

“ ... ”

“Nào nói A nào!”

Hắc tuyến đầy mặt, có ai giữ nàng thoát khỏi tên này đi!!!

Bạn đang đọc truyện *Sự Quyến Rũ Của Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: CHƯƠNG 6: TA CẦN NƠI AN ỔN!

Nhìn dáng người như muốn né tránh mình. Nguyệt Nhan lại càng sát lại gần hơn. Nàng muốn tránh? Không dễ đến thế đâu.

Tay vòng ra sau lưng nắm lấy thắt lưng nàng mà cố định. Ngón tay thon dài cầm bánh quế hoa đeo trước bờ môi cắn đỏ. Mắt đỏ nheo lại tà mị, phả hơi thở vào chót mũi đỏ hồng khi hân đến gần.

“Ngoan..ăn đi nào. Từ sáng đến giờ nàng không ăn gì cả”

“Ta không đói. Thật đấy... không đói mà.”

“Vậy ta cho nàng ăn cái khác.....”

Yêu Từ giật mình đưa tay nắm lấy cổ tay đang cầm bánh của hân muốn rút lại. Dem miệng mở ra cắn một miếng trên bánh, nhìn về mặt của người đối diện. Hân ta nheo mắt nở nụ cười trên choker nàng. Nàng sợ hân, nếu hân đem nàng ra ăn tiếp. Và chính lời nói của hân cũng đã nói đến hai con đường. Một ăn bánh, hai thì để hân ăn.

Yêu Từ ngoan ngoãn ăn hết phần bánh của mình. Nguyệt Nhan lại đẩy một đĩa mềnh thầu với tách trà gừng cho nàng. Ánh mắt cảnh cáo phải nghe lời, ngược lại chính mình thư thái chống cằm nhìn bão bối, ôm tâm tình vui nhộn nghĩ đến cả ngày hôm nay đã bên nàng. Hân muốn đem cho nàng món ăn nương hân đã dạy, món ăn từ nhỏ đến lớn vẫn không thể quên được. Lần này còn dâu của bà sẽ được thưởng thức.

Vươn tay xoa đầu nàng, vuốt nhẹ mái tóc tím trên má. Ánh mắt bất giác cứng lại khi nhìn thấy khuôn mặt nàng.

“Khụ.... hahaha.... nàng xem nên đổi lại tộc khi mình sinh ra”

“.....”

Yêu Từ không hiểu đưa mắt nhìn hấn, nhận lấy tách trà uống vào. Đến khi đặt tách trà xuống khuôn mặt Nguyệt Nhan đã phóng đại quá gần. Trong con ngươi đỏ kia, dường như đã in bóng hình nàng. Một tầng lại một tầng si mê. Yêu Từ nhận ra rõ điều đó.

“Rồi...thật là ăn như mèo ấy”

Trong khi nàng ngẩn ngơ, Nguyệt Nhan đã dùng khăn lau sạch thức ăn dính trên mặt nàng. Xem nàng ngốc nhìn mình. Khoé môi lại mím lên nụ cười chế giễu: “Thật không có tiền đồ!”

Cúi môi chấp nuốt mùi vị thơm ngọt mà mềm mại. Nàng thật khiến ta say mê. Yêu Từ! Yêu Từ!

Bị bàn tay thô ráp chạm vào da thịt, môi lại dính chặt vào môi người ta. Có muốn động cũng không được, cứ thế bị hấn quấy rồi đến phá hư môi, đau nhói. Khi chớp lấy khoảng khắc hấn nhả nàng ra cũng là lúc hơi thở gấp tìm lên mũi, máu treo cao làm hai má nóng rực ra.

“Nàng phải muốn nói gì?!”

“.....”

“Nếu không nói?!”

“.....ngươi cũng nên ăn đi.. ngồ...ừm...ngươi...đã nhìn đói!...ừm...Khoan từ sáng đến giờ”

Hấn hỏi, thực chất là không chờ nàng cơ hội để nói. Chỉ mở miệng được vào câu, môi lại bị hấn hôn ngưng lại. Dùng sức tay cố gắng đẩy hấn ra thuận lợi tìm đường thoát.. không nghĩ là...

Nguyệt Nhan nheo mắt cười kiểu hồ ly. Nới lỏng tay bên eo nàng, đem tách trà trên bàn mà uống vào. Đưa tay lấy miếng bánh cắn một miếng nhỏ, liếc sang nàng rồi lại nhìn món ăn trên bàn.

“Từ nhi! Nàng ăn rất ít!”

“Ta... ta nhường ngươi”

“Hừm!?”

Nguyệt Nhan nghe nàng viện kể, nhìn lại bàn ăn. Đem mảnh thịt ăn hết một lượt phần trên tay, xoay người, hai tay cuốn lấy eo nàng nghiền đầu hôn lên. Đáp trả lần mỗi những lời nói dối. Khi nhận được thức ăn trong miệng đã chuyển dời hết. Nhẹ nhàng ngán đầu nhìn thẳng vào mắt nàng, cất giọng lạnh tanh, mang theo chút xúc cảm của từng giọt ép nàng nuốt vào.

“Đối với ta?! Không cần ăn thì vẫn có rất nhiều”

Di chuyển nàng ôm vào lòng, giữ chặt. Đặt đầu trong lòng vai hít thở. Ánh mắt mờ đi, khép lại thương thức. Trong đầu không ngừng vang lên tên nàng. Thật yên bình, thật dễ chịu. Có lẽ từ này, hấn không cần phải gặp phiền muộn khi trở về nhà. Sau lên triều, ngoài những thời gian khác, hấn có nàng. Vẫn sẽ ôm nàng thật chặt như thế này, sẽ bên nàng giữ lấy những khoảng khắc đẹp đi. Và hấn cũng nên tính một chút cho lễ vui với nàng.

“Yêu Từ này. Nàng thích oa nhi không?!”

“.....ngươi có ý gì?”

“Là cách cách hay tiểu vương gia nhỉ?!”

“Ngươi ý gì?!”

Nguyệt Nhan vờ không nghe thấy, đặt nàng trên ghế. Ngồi song song với nàng. Tay ở eo vẫn giữ chặt đầu tựa vào vai nàng mắt nhìn phương xa. Từng áng mây trắng cuối trời hiện lên đường nét một một, ánh sáng loé lói của mặt trời núp sau mây cũng đã mờ ra khi dứt mưa.

“Ta đang nghĩ sẽ đưa nàng làm Nguyệt phu nhân.”

“Không thể!”

Ngán đầu nhìn nàng, cố ý nhìn sâu vào đôi ngươi tím kia. Hấn biết hấn đã làm nàng sợ. Nhưng hãy để từ nay hấn bồi đắp. Sẽ không vội vàng nữa, sẽ nhẹ nhàng an ủi nàng hơn. Nhưng nàng nói không thể? Cơ thể bị nhìn thấy hết, còn đem quan hệ như một cặp phu thê. Nàng lại muốn quay đi phải sạch?!

“Ngươi từng nghe nói người và yêu không thể sống?!”

“Thì sao?!”

“Vị...”

“Nói thật đi Yêu Từ. Từ nhi, là nàng muốn trốn ta? Nếu thế giới này không có luận đó chắc chắn nàng không hoá nguyên dạng, nếu như có luật đó. Ta không ngại sẽ phá bỏ”

“.... ngươi có nghe đến hồ ly trắng?! “

“Ta sẽ không như thế”

“Vì đàn ông con người luôn đổi thay. Tộc hồ bọn ta cũng không muốn qua lại thêm. 1000 năm hồ ly mới Từ được một kiếp người. Giống con người trong thời gian đó sẽ chết đi và sống trong hình hài mới thân hận mới. Nhưng Nguyệt Nhan, ngươi có biết không? Điểm khác giữa ta và ngươi là kí ức.”

“Ta nguyện luân hồi vẫn để nàng quyến rũ. Sống chết vì nàng”

Yêu Từ mỉm cười lắc đầu, đưa tay nâng mặt hắn lên. Nhìn thẳng vào mắt hắn.

“Một khi đã chuyển kiếp, tất cả những lời hứa này sẽ như bèo trôi, mây bay. Nước mơ rơi xuống đất, nước sông chảy ra nguồn. Chuông vỡ không lành, đá mòn bị vứt. Mãi mãi sẽ không còn nhớ gì kiếp trước nữa”

“Bèo trôi sẽ gặp lúc bị chặn lại. Mây bay cũng thành mưa, mưa rơi nơi đất sẽ nuôi cây phát triển, chuông vỡ vẫn âm tiếng xưa, hòn đá mòn thì làm sao xoa được? Chỉ mong người chịu quay lại nhìn ra nàng một lần thôi.”

Yêu Từ không nói nữa, ngón tay nhẹ vút lại tóc loạn trên trán Nguyệt Nhan. Nhìn mờ hơi rị ra trên trán, cười nhẹ đưa vạt áo lau đi. Ôm hắn vào lòng. Nàng không biết khi vui vẻ hay buồn bực. Một tháng qua ở bên hắn, nàng có chút run động. Nhưng không muốn phải thêm sâu. Vậy nên chấm dứt. Yêu Từ chưa bao giờ mơ đến một tình yêu tốt đẹp.

Tình yêu sét đánh? Chỉ có trong truyện ngôn tình.

Người và hồ vĩnh viễn không được ở bên. Huống hồ lúc này nàng muốn một nơi an ổn để sơn hổ thềm lặng tránh xa sự truy lùng của ca ca. Cuộc đời này khó đoán làm sao nàng hiểu được tương lai mình sẽ ra sao mà tiếp tục tránh né? Không thì chỉ thêm phiền cho những người liên quan bên cạnh.

“Từ nhi bên ta trốn đời có được không?!”

“.....xin lỗi... Nguyệt Nhan ta nên đi rồi... một ngày nào đó ngươi sẽ quên ta tìm được nơi ngươi cần bảo vệ. Một ngày nào đó, ta sẽ quay lại nhìn ngươi với nương tử ấm áp và đứa trẻ.”

“Từ nhi... nàng sẽ đi đâu?!”

Bất giác Yêu Từ cảm giác được vòng tay lại xiết chặt hơn, một vòng lại một vòng khiến nàng ngạt thở.

“Đi đến nơi mãi mãi không gặp ngươi. Để ngươi xóa hết tất cả những kí ức đã xảy ra. Những thật tiếc....ta không có phép thuật xóa kí ức đó. Vậy thì phiền ngươi tươi cười khi ta đi rồi!”

“Từ nhi ta không muốn....”

Nàng thật sự nên để cuộc sống con người này được yên. Tốt nhất ngay từ đầu đã không nên gặp mặt. Cũng sẽ không khiến hắn lưu luyến đến thế này.

“Yêu Từ nàng thật lạnh tâm”

“...”

Ôm nàng trong lòng, tự lúc nào chỉ còn vòng tay trống rỗng. Yêu Từ như một làng khói vội đến rồi vội đi. Nàng nói thật nhiều, bữa nói chuyện lần đầu tiên và cũng là cuối cùng Nguyệt Nhan được bên nàng?! Không! Hắn vẫn chưa muốn như thế, vẫn chưa đủ đối với hắn. Nàng vẫn không được rời đi, vẫn không có quyền quyết định quyền tự do này. Hắn sẽ tìm nàng.

Dù là lực tung hết cả đại lực này.

Yêu Từ nói quên nàng đi?! Nguyệt Nhan hắn từ khi sinh ra đến nay chưa có ai dám ra lệnh cho hắn. Vì vậy nàng cũng đừng mong thoát được. Xóa hết kí ức? Cười khi nàng biến mất không rõ nguyên do?! Hắn chưa bao giờ đồng ý với điều kiện đó. Vì vậy

Yêu Từ nàng cứ chạy ta sẽ đuổi theo.

Đến khi nào nàng mệt thì ta sẽ đem nàng về là Nguyệt phu nhân!

--- -----phân cách-----

Triệu Kiện thần thờ bước chân rời khỏi phủ Vương gia. Về phòng mình, đóng cửa. Vút kiếm sáng một bên ngồi bệch trên nền đất. Hắn nhìn thấy, nhìn thấy tất cả. Nàng là Yêu Từ, một loài hồ ly trong truyền thuyết mị hoặc lòng người. Nàng rơi đi, biểu ca không còn bị nguy hiểm. Hắn nên vui chứ? Lâu rồi như thế phải mở tiệc chứ?!

Nhưng tại sao thế đây?! Đem tay đặt trên ngực mình, nằng ròi đi. Hồ Tử câu hồn ròi đi. Sẽ không biến nơi này thành địa ngục như truyền thuyết Đắc Kì. Nhưng...hồ yêu ròi đi rồi.....hắn còn muốn nhìn thấy ánh mắt kia???

Và bất tri bất giác Triệu Kiến không nghĩ, hắn đặc trở thành nạn nhân trong lời nói của hắn.

--- ----- ----phân cách----- -----

Bầu trời về đêm trong rừng cũng không ít sao đi. Dù trời có mưa một chút, nắng ít đi một chút thì trời kia vẫn cao thoi. Mây kia vẫn bay....và có chút lạnh nữa.

Ngồi trên cây ôm người, vội tuột xuống thân cây đem lửa đốt lên, rồi ròi đi kiếm củi. Sẵn tiện đem vào con thỏ không thì cá nướng lên. Đẹp đi mới ngon ngang trong lòng. Vui vẻ ngâm nga trong cổ họng vài khúc hát, tay ôm bó củi về đốt lửa mình đang nhóm. Bước thêm hai ba bước khi nhìn thấy đóm sáng, thêm vài bước nữa liền nấp vào bụi cây gần đó. Lắng tai nghe tiếng người nói chuyện.

Thật ra là không biết thời gian bao lâu khi nàng đi kiếm củi đã có nhóm người đến chiếm đoạt nguồn suối ấm cuối cùng của nàng. Muốn cẩn thận khi phải gặp pháp sư hoặc thứ gì đó phiền toái vẫn nên xem tình hình hẳn ra hoặc chạy đi.

Bên đóm lửa, ba nam nhân một lục, một trắng, một huyết ngồi. Nhìn trang phục cùng phụ kiện có thể xem là con nhà quyền quý, còn có thể là công tử hay bằng chủ nhà ai. Yêu Tử chợt nhót môi trên đùa số phận, cái số đi đâu cũng có nghề để thử sức lấy tiền thì không sợ chết đói. Chẳng phải ở Nguyệt phủ mỗi đêm chỉ cần nằm bên hắn ta làm một cục bông to to là sẽ thành sâu gạo? Bây giờ ban đêm giữa rừng....tự nhiên thiên tạo thờ thể cho đạo chích hoành hoành nha.

“Thiếu chủ, độc giáo rất đông. Tuy bây giờ người yên ổn chưa chắc sẽ thêm vết thương chi bằng để nô tài giúp người!”

“ Ặn”

Bước chân khự lại, bên tai nghe tiếng nói chuyện của hai người nằm nhân ý phụ lục và chàm kia. Ánh mắt sáng rực, vậy từ từ trộm thoi, bây giờ màng đăm mỷ trước mắt không xem là có tội với sức sống hủ nữ hai kiếp người.

Nhìn áo lục nhẹ nhàng lột áo trên người áo chàm. Làn da bị chạm bởi ngón tay lạnh băng trên cơ bắp khẽ rung lên, thân hình nóng ẩm. Áo lục cuối xuống đưa lưỡi trườn qua lưng người áo chàm nhẹ nhàng áp sát bên mình. Trong miệng người áo chàm đã phát ra tiếng rên khẽ. Rất kiều mỹ.

Á nước bọt a~ Nước bọt a~

(Thực chất, áo lục chỉ cởi áo và dùng thuốc trong lọ rắc lên vết thương đang chảy máu. Vì đau áo chàm cắn răng chịu đựng, trong miệng phát ra tiếng khự trong cổ. Áo lục tỷ mỉ dùng dao rạch vào vết thương lôi ra vật gì đó, rồi mới cúi thấp đầu đem thuốc rắc thật dày trên nơi cũ)

“ Ai?!”

“”

Tâm liền thân không ổn. Cái gì thì cái cũng nên để cho người ta xem hết phim. Tên áo lam kia rảnh quá mà, thật mất hứng!!!! Đưa tay ôm bó củi ra khỏi bụi cây, ngồi bên bếp lửa cho thêm củi vào.

“ Xin cho hỏi...”

“ Đóm lửa này là của ta”

Chất giọng lạnh tanh liếc sang người áo lam. Rồi im lặng tiếp tục cho thêm củi vào. Tưởng tượng đến cảm hứng bị đứt đoạn. Thật sự nàng muốn đem tên rảnh rỗi sinh mỡ kia ra đốt.

Bạn đang đọc truyện *Sự Quyến Rũ Của Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: CHƯƠNG 7: AI ĐÂY?

“ Tiểu ...”

Tay dùng củi đẩy những hòn than đỏ rực trong lửa, bụng dưới lại đau âm ỷ. Có thể lúc trước cô dùng ma pháp quá mạnh đi. Không biết Nguyệt Nhan bây giờ thế nào rồi, hẳn có sao không? Mong sẽ không chuyện gì sau ngày mai đi, chẳng phải hắn là một vương gia lãnh tinh sao? Nàng cũng sẽ quên hẳn

nhánh thôi, hiện tại qua đêm nơi này hay tìm chỗ ngủ đây?

Đem thịt thỏ vừa nướng chín, không quan tâm đến sự hiện diện của ba nam nhân, tự mình nướng, tự mình thổi nguội, tự ăn, tự nhai. Xem như nàng coi đám đó là không khí đi. Mà dù có khó chịu thì làm được gì nàng khi tên lam y kia phá nát chuyện tốt của nàng, còn đám kia nhìn nàng bằng con mắt cá chết. Yêu Từ đã giết ai trong gia đình họ sao mà đem ánh mắt đó đưa về hướng nàng?

Vậy nhìn cứ nhìn đi, nàng cũng chẳng mất miếng thịt nào.

Bắt quả, nghĩ xem một người đang ăn lại để 6 cặp mắt nhìn chăm chăm về phía mình như đòi nợ hỏi ăn có tiêu hóa được không? Câu trả lời quá rõ ràng rồi chẳng phải sao? Đem nữa con thỏ vút về phía họ, biết làm sao được, nằng lười đi tìm, gặp được con thỏ đen trên đường, xách tay nó lên làm thịt. Mả thỏ rừng khi nào chẳng nhỏ mà dai, miếng thịt nằng cắt ra cũng đã chiếm gần hết thức ăn của nằng. Thờ ra, đành chịu vậy. Thà rằng đổi nó lấy sự tiêu hóa vùng bụng còn hơn nuốt cho trôi rồi đau dạ dày. Với lại nằng để ý, dường như người áo chàm kia đang bị thương thì phải. Liếc mắt về phía hẩn, được rồi nằng công nhận tiểu thụ lúc nào cũng đẹp hơn tiểu công, còn có phần mềm dẻo của một thiếu nữ. Tự nhiên Yêu Từ có cảm giác muốn đem thịt hẩn ra nướng ăn ghê.

“Có rắc rối sao?!”

“Không mong liên lụy đến cô nương!”

Áo chàm chưa mở miệng thì áo lam đã chen vào. Trong chất giọng dường như có kiểu chua ngoa của một mẹ đàn bà, à nhằm một người chồng thấy vợ mình bị người khác vơ vên. Ít nhất nó xuất hiện trong suy nghĩ nàng đi.

Yêu Tử nghiên đầu nhìn người lam y, cô hình như quên mất cảnh 3S nhỉ? Vậy đây tiểu tam nè nha. Xem xem, cũng ra dáng lắm đấy, mày kiếm, mắt nhỏ hẹp dài âm hiểm. Nàng nghĩ những người có khuôn mặt thể này là đầu gối và rất quy cách chứ? Chiếc mũi thon dài, cao vút, môi đủ độ dày. Hả anh tuấn thì có anh tuấn đấy. Nhưng mà nhìn xem dáng ngồi của hã ... không phải là một oa nhi đang hon gân sao?

Mắt nhìn thấy người áo chàm đưa tay vỗ vào lưng của lam y. Còn người áo lục ngồi cười lắc đầu nhìn nàng.

Thế ra là NP hả? Sao nàng không nghĩ ra nhỉ, cứ nghĩ hấn là vệ sĩ hay là bức tượng canh gác cho hai người kia chứ? Vậy nàng bị phát hiện trước màn lôi cuốn hả? Buồn ghê....

“Các người ở đâu? Dường như không phải ở khu vực này?”

Chất giọng lại lạnh tanh liếc sang nhìn bọn họ. Xem như suy nghĩ là suy nghĩ còn về tính cách thì tính cách đi, mà bề mặt giao tiếp bên ngoài thế nào mới quan trọng. Khoác lên bộ mặt giả ngu, nhìn người áo chàm. Đường nào tiêu thụ vẫn là nhất, chẳng nhẽ hần đi mà hai người kia không theo?

Tiểu thụ đá đẩy nha~

Vì vậy đặc chủ đích lên người hấn vẫn là tốt nhất. Thấy nàng nhiều chuyện nh? Không phải nhiều chuyện đâu, pháp sư và nhân thú còn có khả năng mang sức mạnh mình chèn ép, đối với bọn chúng thuộc một trong hai, Yêu Từ nhất định ra tay giết, giải trừ hậu họa về sau. Nếu bây giờ không diệt dể về sau cô sẽ đối bằng tính mạng đi.

Nói nàng ham sống sợ chết?

Cái gì cũng được, mục đích thế giới này chưa làm xong nàng vẫn chưa muốn biến mất nhanh như vậy. Như kiếp trước, một người nàng chơi từ nhỏ, không nghĩ khi nàng chết hẳn lại chạy theo xuống âm phủ. Đáng tiếc bây giờ nàng ở nơi này, hẳn xuống đó lại bị lạnh lẽo nữa rồi.

“Tai ha là Trúc An Dung, hai người này là huynh đệ của ta Thiên Giác và Khâm Vương”

“... Thiên Giác? Khâm Vương?”

Nhìn An Dung mỉm cười, chắm tay hành lễ cúi đầu rồi lần lượt chỉ về hướng người áo lục và lam. Nhìn hai người kia, Thiên Giác, Khâm Vương. Hai cái tên này dường như nàng đã nghe ở đâu rồi. Cái này như là ...

Không nhớ nữa, nhưng mà quen lắm!

Một ý nghĩ xẹt qua đầu lại biến mất khi Yêu Từ không kịp nắm bắt nó. Đành buông tha, nàng không có thời gian như vậy. Nhìn hai kẻ kia, một người khinh khỉnh liếc nàng xem thường, một người yêu mị, mang thêm ác ý. Chẳng phải là kẻ tốt lành gì. Tốt nhất không nên liên quan.

Xoay người không nói, nhảy lên tìm cành cây rắn chắc ngồi xuống nhìn mây nhìn trăng, rồi lựa bên cành cây xum xuê mà nằm xuống ngủ. Và chắc chắn rằng những cành lá có thể che khuất tầm nhìn người bên ngoài nhìn vào, và cả kẻ đứng dưới (tự đoán há^^)

-----phân cách-----

“K e e e e e e e n g ... K e e e e e e e n g...”

“Haiz., trong rừng có khác, đến nơi nào cũng bị tập kích!”

Ngồi trên cành nhìn dưới đất, khoảng hơn hai mươi hắc y nhân bao vây ba nam nhân kia. Yêu Tử chống cằm, đem vài quả nhỏ đưa vào miệng khi trận chiến dưới kia bắt đầu.

(Quả đầu ra đây?/ Hái chứ đâu/ Khi nào?/ Bộ người nghĩ đi dạo kiếm củi có thể có thịt thỏ ăn và quả nuốt hả?/ ờ nhỉ!)

Nhìn hắc y nhân tiến lên lại bị một kiếm của áo chàm văng ra, một kiếm tiến lên của áo lam, thân thể phiêu phiêu trong gió lướt qua hai hắc y nhân lập tức bị gĩa khủy, trên cổ chúng xuất hiện một đường máu nhỏ. Còn lục y ... nè vũ khí đẹp nha, cây thiên thiên (quạt ấy) hình như là quạt trắng đề thơ nữa nhỉ? Xem nào...

“Hải Nam mạng nguyệt

Yến chảy mưa phùng

Hoa cúc mới nở

Ai sẽ hái dùm?!”

Là sao trời? Nàng hiểu nàng đã làm nhà thơ, nghĩ nghĩ nghĩ, thôi quên nhau đi. Tiếp tục xem phim, không đam mê cũng kiếm hiệp, chuyện gì cũng có chuyện để xem mà.

“Phập ...”

“Thiếu chủ!”

“Thiếu chủ!”

Nhìn đường kiếm An Dung đỡ cho Thiên Giác liền biết bọn chúng đang nói giả thân phận của mình. Đáng đời, võ công cao đến thế không biết xài, thích nhào vào đỡ đao cho người thì tự chịu đi! Yêu Tử bỏ thêm một quả nhỏ vào miệng nhai nhai, tiếp tục xem phim.

Bạn đang đọc truyện *Sự Quyến Rũ Của Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 8: CHƯƠNG 8: SỐNG CHẾT.....TẶNG NÀNG!!

Ngồi trên cao nhìn xuống, Yêu Tử đưa tay che miệng ngáp. Thế đấy, cô nhìn trên màn ảnh truyền hình thì bay như chim khi đánh nhau, còn ở đây sao đám kia không biết bay nhỉ? Chẳng phải người biết huyền lực hay võ công ở thế giới này không đều sử dụng khí công trong người hay sao? Mà mặc đi, dù sao người ta nam tử hán, muốn “chơi” công bằng nên ở dưới đất “chấp” cả mấy tên một người. Tuy có phần chỗ An Dung ít hơn nhưng người xem như nàng đây chấp nhận, vì hắc có vẻ như là bị thương nặng nên động tác dường như rất chậm. Ngồi trên cây hai tiếng đồng hồ, mà nhắm nhắm tính là gần cháy hết hai nén nhang rồi.

“Oap... dai dũ vậy... oap... chết chết đại đi chứ!”

Chống cằm nhìn đám loạn bên dưới thành một núi, bụi tung mù mịt, bên cạnh lại có thêm vài vết máu loang lổ. Thật nhảm chán, cứ đánh đánh giết giết, Thiên Giác đánh ra một người, lại bị hắc y nhân khác tiến vào. Xem ra tình hình bên dưới không ổn chút nào nhỉ? Nhìn xem mục đích của bọn hắc y kia không phải chỉ có Trúc An Dung thôi sao? Cần gì bảo vệ hắc, tại sao hai tên kia không biến cho nhanh? Đón thua bọn người kia không phải là huynh đệ gì cho cam, mà nàng nghe bọn họ mua miệng nên cũng dần chán đi.

Mà Yêu Tử bây giờ mới biết, ba nam nhân kia yêu sạch sẽ nhỉ! Đánh người sợ người đau, động tác chỉ đánh văng ra xa rồi tiếp người khác, đợi cho tên kia hồi sức lại nhào vào. Cứ thế... Bọn hắc sợ đánh nhau cũng lo làm bị thương người sao?

Có hơi hơi bất ngờ

Mà chuyện đó cũng chẳng liên quan gì đến nàng nên ngồi ngủ đi. Đêm khuya không ngủ sáng sau không thể đi đường được. Mục đích còn chưa hoàn thành, nơi chốn chưa có. Yêu Tử không muốn ngày mai lại ôm cái lạnh leo lên cây ngủ nữa a~. Như thế cũng chẳng sao chứ là ... chuyện nữ nhân, nếu như phải đi tắm suối hay sông... Lộ ra đuôi... Yêu Tử nghĩ không chết sẽ thành thần tiên cô cô. Với lại ai biết nơi này có làng hay tộc nào hay không, cũng chẳng ai biết nơi này có chuyện tộc ăn thịt không chứ. Nhờ như họ gặp cái gì cũng “xoi”, mà cái gì cũng nuốt xem như nàng mất mạng rồi. Cái mạng nhỏ không đáng giá nhưng vẫn là mạng của mình chứ của ai mà không bảo vệ. Còn tiền lộ phí, nhờ như đến khi lười tìm đồ ăn hay đến một vùng nào đó không có đồ ăn thì nàng lấy cái gì ra đổi. Chuyện này cũng không được nha!

“Leng...keng...”

Vật gì đó rơi xuống đó, vang lên tiếng thanh thúy, giống như thủy tinh chạm vào đá hoa, hoặc là ... một mặt ngọc kia. Nhưng mà cái hình ngọc đó....

“Thiếu chủ!”

“Thiếu chủ!”

“Nhức đầu quá!”

Trước mắt là một đoạn sáng của đao chém tới, Trúc An Dung thân thể mệt mỏi cứng ngắc nhìn đao kiếm, chân tê cứng không thể di chuyển. Vết thương trên lưng đã bị rách ra rất nhiều, trên người cũng không thiếu vết thương do hắc y nhân gây ra. Tình thế cấp bách, nhìn hai huynh đệ cùng vào sinh ra tử của mình. Họ cũng đã quá mệt, cuộc chiến đột ngột lần này do hắc y nhân gây ra, chuyện không xảy ra nếu không có kế hoạch chạy lên núi hái trộn độc dược của hắc y nhân về làm thuốc. Nếu không vì hắc y nhân quá ích kỷ nghe ngoài tai những lời khuyên ngăn của họ. Từ đầu đến giờ, hắc y nhân biết hai người kia chịu thương không nhẹ, vết thương trên tay Khâm Vương không như hắc y nhân nói do cây kéo xước mà là do ám khí đánh tới, bây giờ nó còn nhỏ ra những giọt máu đỏ. Thiên Giác hắc y nhân nhả lịch sự đến thể đáng tiếc vì hắc y nhân là thiếu chủ không tốt bây giờ chân cũng hạn chế bởi vết thương nặng, thân lại bị trúng độc của độc giáo.

Tình thế ngày một nguy hiểm, đành trơ mắt nhìn đoàn kiếm lao đến. Không ngờ

“Bịch ... phụt.... soảng...”

Một đạo ánh sáng lướt qua, loạn tóc vết qua đâm vào mắt, tia tím sệt qua bên người liền biến mất nhanh chóng. Tiếp đến canh tượng trước mắt hắc y nhân nằm trên vũng đỏ, ngực không ngừng loan ra tia máu đỏ trải dài. Kiếm rơi xuống thành mảnh vụn, ám khí cũng thay đổi hướng và phóng đến hai hắc y nhân gần đó.

Nhìn cảnh tượng, đám người y ngại dừng động tác cách xa bốn người, giữa vòng tròn, ba nam tử y phục đầm máu loạn lố, không í nội thương. Riêng một hồng y nữ tử lại đứng ngược chiều gió, dù không có vết thương cũng để những giọt đen dài dưới ánh trắng nhỏ giọt. Làn gió thổi qua, làm bay tóc mềm, hồng y chạm vào nhau nghe phản phật, ánh trắng hé lộ gương mặt thiếu nữ xinh đẹp trắng mịn, nhỏ nhắn, đáng người thon dài, mềm mại mang theo hương hoa của cõi tiên tử. Mỹ lệ, diễm hoặc, diễm dứa đến quyến rũ. Tất cả đều tập trung trên người nàng, và làm người khác không thể rời mắt chính là khí tức có trên người nữ nhân kia tỏa ra.

Tất cả chìm trong im lặng, ánh trắng bị mây che khuất cũng ló ra, chiếu rọi tia yếu ớt trên mặt đất. Chỉ cần nàng quay lại, ánh mắt kia đỏ huyết. Và có thể nhìn thấy vết đen trên tay nàng là gì, muốn nhìn rõ hơn vật xuất phát các vết đen đó. Tiếng đập còn ấm nóng trong ngực con người khi nàng đưa lên môi, chiếc lưỡi đưa ra liếm nhẹ. Vết máu sột lại khoe môi lại, ần ần đầu đó nữ nhân kia là tiên tử đến từ âm dương ngục.

“Người ... người là ai?”

“....”

“Chuyện không liên quan mong đừng chạm vào!”

“...”

Yêu Từ quay lại nhìn nam nhân hắc phục kia, hắc y có gan lắm đấy. Trong lúc nàng rất khát máu như thế này còn dám lên tiếng ngăn chặn cảm giác muốn “yêu” người của nàng. Bước chân tiến lại gần bên hắc y, gần hơn khi hắc y nhân kia trần người nhìn nàng. Con ngươi đen co rút, có thể anh ra không có chuyện sợ chết đứng hình luôn đi. Môi nhếch lên nụ cười xã giao (ít ra đó là suy nghĩ của nàng), đem quả tim của người vừa mới mang ra, kéo tay hắc y đặt vào.

“Không biết nếu ta nói liên quan thì sao?!”

“...”

Nghiên đầu nhìn nam nhân trước mặt, đáng tiếc hắc y nhân vẫn cao hơn nàng một cái đầu. Thật là! Ưc chế ghê nhi. Nếu không nhìn thấy mặt ngọc bị che đôi mắt thì nàng cũng sẽ không mạnh động, nếu không nhớ đến nửa ngọc kia nàng giữ nó thì nàng đã không mạnh động, có thể bây giờ nàng còn đánh chén một giấc đến sáng đẹp. Nhưng mảnh ngọc đó là đầu mối duy nhất nàng muốn biết về thân phận thật của nàng, bây giờ Yêu Từ cũng không thể trở về tộc hồ của Trư An, vậy nàng cần tìm ra nguồn gốc của mình. Cái nơi dù nàng nếu không thể quay về cũng biết qua đường nghe thấy mà bịch tai lại. Không phải nhảy múa xung quanh nơi đó, một chỉ gây họa vào thân, hai nàng sợ phiền phức xảy ra.

“Vậy hẹn lần gặp sau”

Đột nhiên hắc y nhân trước mặt chấp tay cúi đầu, thi lễ với nàng, rồi nói lời “hẹn ước”... Yêu Từ lui ra sau vài bước, liếc mắt nhìn Trúc An Dung, Thiên Giác và Khâm Vương. Nàng tự hỏi có phải nàng vừa phá hỏng một màn kịch của nam phụ trong truyện đam mỹ hay không? Mà nàng vừa mới giết đồng đội hắc y nhân, tại sao hắc y nhân “tinh” ghê vậy? Xa hắc y nhân một chút, nàng không biết lúc nào hắc y nhân động kinh nhảy đến cắn nàng một dấu. Không vui chút nào nha~ Sao không ai nói cho nàng biết là sát thủ cũng có kẻ thế này.

“Vậy cho hỏi quý danh cô nương?”

“Con gái ngoài dạ thú của vương gia Nguyệt Nhan”

Nói xong trong lòng tự nhiên âm thầm và miệng mình, tại hắc y nhân dọa nàng chứ mà. Tại hắc y nhân đem ánh mắt và thái độ của người không bình thường ấy dọa nàng mà. Kể đi, dù gì không nên nói cho hắc y nhân biết tên thật, nhờ như sau này vang danh thiên hạ lại gặp hắc y nhân nhảy lên bảo nàng là kẻ phá đám kế hoạch của

hắn thì không sao. Và tất nhiên cái vang danh thiên hạ kia nàng chém, hỏi thử có ai muốn về vùng núi không người ở ẩn mà lại vang được danh thiên với hạ? Mơ cũng chẳng có.

Phong Mạch Ngưng nhìn nữ tử trước mặt, sau lớp mặt nạ liền hiện lên khóe miệng ý cười. Con gái ngoài dạ thú của Nguyệt Nhan? Hắn không phải là không biết hắn đi. Liền cúi đầu, đem về mặt trầm trầm đối với nàng. Xem như nhiệm vụ lần này không hoàn thành đi, hoàn tiền là được, đối với hứng thú với tân thiếu chủ thì thu hoạch lần này không phải quý giá hơn sao? Với một kẻ yêu thích thú vị như hắn nên hay không bỏ qua đây?

“Vậy cáo từ!”

Điềm nhẹ gót quay đi. Yêu Từ nhìn hắn rồi đứng im trong bóng đêm khi vầng trăng vừa khuất sau áng mây. Gió lại kéo qua, mây lại đem bóng đêm đến.

“Ngươi”

“Đa tạ cô nương đã cứu mạng ...”

Trúc An Dung lên tiếng cắt ngang lời nói của Khâm Vương, tay ôm vết thương tiếng lại gần nàng. Nhưng chất giọng lạnh như băng của nữ tử kia khiến chân hắn dừng lại, nàng quay lại nhìn đôi mắt đỏ huyết trong đêm trắng, như một loài quỷ thèm khát con mồi mình.

“Cứu mạng? Ta không rảnh đến mức đó đi!”

Xoay người, nhếch môi cười tiến nhanh lại gần hắn, tay nhỏ đem cổ An Dung bóp chắc, móng tay cắm sâu vào da cổ lưng thấp, gần như xuyên vào trong.

“Thiếu chủ!?”

“Thiếu chủ!”

“Một bước, một móng đâm vào!”

“... Vị cô nương này xin cô dừng tay, có thể lấy mạng ta đổi cho thiếu chủ..”

“Mạng ngươi đáng giá bao nhiêu?”

Nhìn Khâm Vương uy khuất cúi đầu, hắn ta không còn kiêu ngạo mạn lúc cô gặp mặt hắn. Thay vào đó là một bộ dáng thuần phục đến cam chịu. Yêu Từ chột kéo qua trong đầu suy nghĩ hắn ta luôn có bản lĩnh làm thụ, công đều có thể.

“Cô nương xin tha cho thiếu chủ lấy mạng của ta!”

Tiếp đến lại Thiên Giáp cúi người bên kia. Ánh mắt sáng lên khi nhìn nàng. Yêu Từ hiểu được hai người này đang muốn làm gì, nhẹ cười.

“Dù là hai bên tay, cẩn thận không khống chế được còn tiến hắn nhanh hơn!”

“....”

“....”

Yêu Từ thêm một vòng trên cổ An Dung khiến hắn tái nhợt, ánh mắt không nói cách sợ hãi hay căm giận. Thật khiến kẻ muốn giết người như cô mất hứng thú. Thở ra, đem dây hắn ra đằng sau. Xoay người lấy mảnh ngọc trên mặt đất, thổi nhẹ đưa ra cho hắn. An Dung không nói chỉ mỉm cười nhận lau sạch rồi đưa lại cho nàng. Yêu Từ nhìn hắn xoay người rồi đi, xem như không có một mảnh mồi gì đi. Trời cũng sắp sáng rồi, nàng muốn tìm nơi an tĩnh để nghỉ ngơi.

“Vị cô nương này xin dừng bước, cho hỏi có phải ...”

“Ta là yêu quái, loài mà con người các ngươi xem là ác độc nhất!”

Nàng xoay lưng về phía hắn, nghiêng đầu để lộ đôi mắt chuyển sang màu tím, trên đầu còn mọc ra hai đôi tai hồ.

“Chuyện đó là một số người, nhưng nàng là hồ yêu? Khụ...có thể lấy mảnh ngọc này nếu như nàng thích! Khụ...khụ ..”

“... Thứ ta muốn.... làTRÁI TIM CỦA NGƯỜI ...”

Điềm nhẹ gót chân đưa tay riết cổ hắn. Mảnh ngọc là mảnh mồi của cô, nhưng hắn nói cho là cho đi. Đối với thứ cô cần chỉ là thứ rác rưởi của người khác thôi. Thật muốn xem như trái tim kia có màu gì đấy.

“...Khụ...Khụ...mạng của ta..khụ..là nàng cứu...muốn thế nào...khụ...khụ...đều cho nàng!”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Sự Quyến Rũ Của Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 9: CHƯƠNG 9

Yêu Từ nheo mắt nhìn hấn. Mạng của hấn do nàng cứu khi nào? Nàng không nhớ rồi. Không nghĩ An Dung mỉm cười, liền đổ người về phía nàng. Nàng bắt ngờ thả tay trên cổ hấn ra, đem tay chống người hấn ngồi dậy tựa vào thân cây.

Tay khác đã ổn định bắt lấy tay hấn đoán mạch.

“Ngươi.....!”

“Đó là chuyện đã lâu...khụ...nếu nàng thích....khụ...khối ngọc này ta tặng...khụ...khụ....”

Nhìn hấn ho ra máu liền lắc đầu, đem nửa mảnh ngọc của mình ghép lại mảnh của An Dung.

“Ta bị mất kí ức, manh mối duy nhất của ta chỉ có khối ngọc. Nếu ngươi biết về nó thì giúp ta!”

“Khụ...khụ...”

“Trước tiên giúp ngươi giải độc đã”

Nói đoạn, nàng đem móng tay kéo một đường trên bàn tay mình để máu đỏ trào ra. Đem máu đưa vào miệng hấn, mặc kệ hấn cự tuyệt, liếc mắt nhìn Thiên Giác cùng Khâm Vương. Lúc này có vẻ họ hiểu ý đồng loạt giữ chặt An Dung, điểm huyết đạo giữ hấn ngồi cứng tại chỗ.

“Ta không...khụ....u....khụ...”

“Uống đi, ngươi cần giúp ta!”

“Khô...không..”

Máu trên tay vẫn chảy, nhưng chẳng có một giọt máu nào rơi vào miệng hấn. Đùa à?! Hấn trúng độc nặng đến thế, trong giang hồ tất cả đều biết máu cứu hồ chứa bách độc, không ngoại trừ hấn không biết về công dụng đó. Đòi người truyền tai nhau rằng, tâm độc nhất là tâm đế vương. Câu này có thể áp dụng cho những kẻ mưu quyền đánh lợi cao. Và nam nhân như An Dung thì không thuộc kẻ ngoài cuộc. Nàng đã nghe hai người kia gọi hấn là thiếu chủ, chứng tỏ hấn không chỉ có thân phận là công tử nhà giàu họ Trúc. Và nếu không có thân thể tốt cũng phải có chức vị trên giang hồ. Ngồi trên cây nàng nhận thấy được sát thủ áp sát bọn họ không thuộc tầng lớp bình thường, mỗi chiêu xuất ra rất nhẹ nhưng chủ đích lại là nhọc điểm của đối phương. Chỉ là lúc này ba tên này không thể chết khi chưa kết thúc câu chuyện mèo vờn chuột của đám hắc y kia thôi.

Lại nói, Yêu Từ vừa dính đến vụ gì đây?!

Bên tai không ngừng nghe tiếng khuyên can thiếu chủ của hai người người kia. Nàng liếc nhìn lại bàn tay mình rồi thở ra. Máu nàng quý có quý thật đấy. Ngoài ra nó còn làm nhiệm vụ nuôi sống cơ thể nàng, hấn không cần máu nhưng nàng cần nó. Hồ Từ là huyết mạch ít ỏi nhất trong tộc hồ. Máu tốt nhưng hiếm có, và chuyện này được tộc hồ giữ bí mật như chết mang theo. Tuy nhiên không thể thoát khỏi thông tin của ma thú nhân bị rò rỉ. Hiện nay hồ từ như nàng cũng thuộc loại hiếm rồi. Lúc trước nàng nghĩ, Trư An cũng là hồ từ đánh tiếc hấn là hắc hồ. Loài hồ thống trị cao nhất ở tộc.

Liếc sang nhìn An Dung. Rồi nhìn hai người kia. Cắt giọng nói cảnh cáo

“Ngươi chắc không muốn?!”

An Dung đưa ánh mắt kiên cường nhìn nàng.

Yêu Từ ngồi xuống bên hấn mỉm cười. Nhìn sang hai người khác.

“Ta hỏi các ngươi. Thiếu chủ các ngươi đã có người trong tâm?!”

“...”

Yêu Từ chẳng nói thêm khi nhìn b khuôn mặt ửng đỏ. Nghiên đầu chờ đợi câu hỏi. Nhìn tuổi tác của họ cũng đã là 20 tuổi. Những độ tuổi này đã có con cháu đầy đàn đi. Đưa tay mình lên liếm các giọt máu, máu hồ không thể tự đông được. Tay kia đi sang giải huyết âm cho An Dung.

“Chưa...”

“Ngươi hôn ai chưa?!”

“Chưa..ân có nương và phụ thân khi nhỏ”

“...bỏ đi...ngươi từng bị nữ tặc cướp sắc?!”

“Khụ...khụ.khụ...chuyện này..khụ..khụ”

Yêu Từ phát nhẹ tay áo áo tạo ra làn sương mù xung quanh hai người, bên tai nghe tiếng gọi hoảng hốt của Thiên Giác cùng Khâm Vương. Liếc nhìn An Dung, hần vẫn bình tĩnh như vậy khi những tình huống xảy ra trước mắt, còn lên tiếng nói giúp nàng rằng hần vẫn bình an. Cho dù sau những chữ hần lại thở thêm máu.

Đợi đến khi tâm an bên ngoài hai người kia canh giữ. Khổ gian bên trong bất ngờ thay quá đi thêm. Yêu Từ im lặng liếm máu của mình, còn hần vẫn ngồi nhìn nàng không chớp một phút. Đến khi máu trên tay đã bớt rỉ ra, con ngư xanh nhìn hần cười nhẹ. An Dung đối với cái cười của nàng là sụng nịnh. Nàng nhìn nhâm đúng không?!

Ánh mắt của hần là sụng nịnh!

“Nàng muốn làm gì?! Bây giờ chỉ có ta với nàng.”

“Chữa bệnh cho ngươi.”

“Chữa...bê....ngô....um...”

An Dung tròn mắt nhìn khuôn mặt nữ tử phóng đại, khoảng cách rất gần, có thể nghe được nhịp thoe của nàng. Bất giác trong miệng chảy ra vùng chất lỏng ẩm, tanh tươi. Ngày một nhiều, mỗi bị khoá chặt bắt hần phải nuốt chất lỏng kia vào. Nữ nhân này...hần mới nhận ra được những câu hỏi của nàng lúc trước có ý nghĩ gì. Nàng quá bạo gan rồi. Chỉ muốn chữa bệnh cho hần lại đổi cả danh tiết như thế.

Nhìn hàng mi dài cong, khe rung khi gió vồn qua. Nhìn tóc tím chế đi vồn trán lấm tấm mồ hôi của nàng. Cảm nhận như không gian dừng lại, trong miệng không ngừng nuốt chất lỏng từ nàng. Chớp mũi lại bay ra mùi hương dịu nhẹ thanh mát. An Dung cảm thấy mặt mình đã bỏng rát khi nào. Nhất định có thời gian sao? Từ từ nhỏ theo phụ thân luyện công, hình khác nhau luyện tập đến trầy da tróc thịt

Dù ra sao chẳng nữa vẫn là câu của nương:

“Nam nhân cần mạnh mẽ”

Nương là nữ tử giang hồ, theo phụ thân là một giáo đầu. Sau này hai người cùng về quê ẩn cư điều đất bán phải do ngoại tổ để lại. An Di bắt buộc là đứa cháu thừa kế chức vị. Đáng tiếc hần ngông cuồng, ngạo mạng, háo thắng, không ít bao lần bị vờ trách. Võ công học khó bảo nhiều chỉ dùng trí mưu phá hư chuyện là giới. Chỉ là hần muốn được mọi người quan tâm hơn. Làm hư đồ vẫn là do hần muốn họ để mắt đến mình. Hai năm qua sau cha mất, nương cũng kiệt sức lâm bệnh. Trong băng phải có bao nhiêu người là thật lòng lo cho hần?!

Từ nhỏ đến lớn, chỉ có hai huynh đệ Thiên Giác, Khâm Vương theo hần, cùng làm bạn võ cùng làm bạn chiến trường. Lên được chức bằng chủ hần cũng nhận được tin nương trúng độc. Nguyên liệu không đủ hần đến độc giáo hái trộn. Năm nay khan hiếm thuốc trị, bệnh nương được không mọc vào mùa này.

Hần không nghĩ liền gây ra kẻ sự lớn đến vậy. Hần không nghĩ bang chủ độc giáo lại phải sát thủ truy lùng đến sống chết.

Đến khi gặp nàng. Chỉ vì mảnh ngọc nàng khoác lên mình bộ mặt ác quỷ, chỉ vì mảnh ngọc này sao?!

Yêu Từ thả hần ra, tựa lưng vào thân cây nhắm mắt, xem như cứu hần đã xong. Chuyện còn lại để xem hần có chịu chịu nói hay không. Nhìn bầu trời sắp sáng, mi nặng trĩu chìm vào trong đêm.

--- -----phân cách----- -----

“Thiếu chủ máu hồ thật hiệu quả”

Khâm Vương nhìn hồ tử trong lòng An Dung, rồi đem viên ngọc nhỏ trong hộp cất kĩ. Nàng đưa cho hần khi ngắt đi. Hần cần giữ cần thận.

“Thiếu chủ..yêu hồ này..?!”

“Về trước đã hãy nói. Còn nữa tử này gọi nàng là Hồng Diệp!”

“..rõ..”

Thiên Giác nhìn hần rồi quay đi. Hần không muốn gọi bằng cái tên đó, hần chưa hỏi ý của nàng chẳng phải sao?

Một đường ba nam nhân đi về bằng hội, nhìn những người xếp hàng bên đường liền nghiêm túc thấy đổi sắc thái. An Dung đem nàng giữ chặt trong lòng, lấy tay y phục dài đã thay sạch sẽ che chở. Hần không muốn làm ồn đến nàng. Đến đại sảnh giải quyết một số công việc chính sách sau đó đem nàng về phòng đặt lên giường, đưa tay vút bộ lông mềm mịn như vải nhung kia. Bất giác khoe miệng lại mỉm cười, xoay người ra cửa sai ti nữ làm món ăn bổ sung máu, chính mình lại chạy phà trà hoa cúc cho nàng. Khuôn mặt lại không giấu nổi vẻ vui cười của oa nhi nhận được quà.

Bạn đang đọc truyện *Sự Quyến Rũ Của Hồ Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: CHƯƠNG 10: TẠM BIỆT.

Trời nhá nhem tối, bóng đêm lây lất dần bao phủ toàn ánh sáng ít ỏi của ban ngày. Gió đêm lạnh tanh, rét run, như cửa từng đập vào da thịt con người.

Những đám mây đêm, nhấp nhô trên bầu trời tối sạm. Trời không trăng, mà nếu có, chỉ có thể nhìn thấy một vệt dài nhỏ xíu trên bầu trời đầy sao kia.

Lá xào xạc khẽ hát ru, gió nhẹ nhàng thổi qua khung cửa sổ, luồn qua khe gỗ, rít lên những tiếng lạnh lẽo.

“ Hồng Diệp, khuya lắm rồi”

Tiếng kéo kẹt cửa sổ vang lên, cùng giọng nói dịu, có chút trầm ấm của nam tử.

Đã hai tháng ở nơi này, vì thương tích trên tay mà Yêu Tử bị nhốt trong phòng, cơ bản đến nay mọi chuyện về ngọc thạch trên người nàng vẫn chưa có lời giải.

Nheo mắt nhìn con người ngang bướng kia. Thở ra, quay lại, ngồi trên bàn tự đóng nước cho mình uống từng ngụm.

“ Nàng...không vui sao?”

Trúc An Dung nhìn nữ tử, sắc mặt hơi hợt, mặt lại tái nhợt. Câu nói trong cổ họng cơ bản không định nói ra, nhưng nó nhanh đầy khỏi môi.

Ngồi đối diện với nàng. Có thể là đúng, An Dung không biết chút gì về mảnh ngọc, từ khi sinh ra, nó đã bên mình. Nương từng nói, một nửa viên ngọc kia sẽ là thê tử của con. Nhưng một câu chuyện hoang đường, hắn chưa bao giờ tin tới. Chỉ là hôm nay, người cần thuyết phục tin tưởng vào nó chính là không phải hắn.

Lúc đầu, nàng nghi, An Dung đã đem hai mảnh ngọc ra ghép lại. Chúng ăn khớp như đút, có chút gì đó rơi xuống lồng ngực, tâm cũng lệch đi một chút. Vừa lo vừa sợ khi nàng nhờ không chấp nhận.

Từ lần ở trong rừng đó, đến hơn hai tháng ở cạnh. Ngủ cùng giường, cách vách. Hắn có thể xem rõ, và hiểu từng hành động của nàng.

Nhưng đến việc, nương ra lệnh nàng cùng hắn sống chung một chỗ, đã là một trận quyết liệt. Cuối cùng giúp giường lại là một chồng gối cao hơn đầu người.

Bây giờ biết, nàng làm thê tử của hắn. Không biết nàng có bỏ đi hay không?!

“ An Dung! An Dung!”

Đẩy vai hắn, hắn ngồi như thế ngẩn ra không biết bao lâu rồi. Thật, nàng không muốn nhiều chuyện, nhưng hắn thả hồn cũng biết lựa tư thế của xác chứ. Uống trà, phải bị một ánh mắt nhìn chăm chăm. Hỏi ai uống cho vào?

Có khi còn bị sặc nước.

“ An Dung! Thức chất nguoi có giúp ta hay không?”

“”

“ An Dung!”

“ ...Ta sẽ giúp nàng. Chỉ với điều kiện”

“ Chuyện gì? Nếu đúng sức của ta”

“ Làm...”

--- -----+-phân cách-----

Nằm trên đệm ấm

Hơi thở nhẹ nhàng, ánh sáng nhập nhoè nơi những ngôi sao rơi vào khuôn mặt xinh đẹp. Nhẹ nhàng chìm vào giấc ngủ.

Chỉ là...nam tử bên cạnh, cách vách gói, nam tử đầu buổi trước giờ nhắm chặt hai mắt liền mở ra, đôi ngươi màu xanh lục. Ánh mắt của loài hết kiên nhẫn đùa giỡn với con mồi của mình.

“Um..”

An Dung chống người dậy, đẩy chồng gói sang một bên gọn gàng, rồi nhẹ nhàng nằm sát bên Yêu Tử. Mím cười, đưa tay vén loạn tóc rối trên trán. Không nghĩ đến nàng lại thở lên một tiếng mỉa hoặc.

Ánh sao lấp ló nơi khe cửa, rải lên người nàng từng hạt đá nhỏ, xinh đẹp. Tiếng thở đều đều lồi theo làn gió, đâm mạnh vào thứ trong lồng ngực.

Thở ra, nhẹ kéo chăn lại cho nàng. Nằm bên cạnh, đưa tay ôm nàng ngủ.

Sáng hôm sau, không biết ai bị đập mạnh xuống giường, còn đem nước trà rửa mặt.

“Hồng Diệp nghe ta giải thích!”

“... Được, ta nghe huynh giải thích!”

Đặc tách trà xuống bàn, liếc xéo tên đối diện, liền ngồi xuống bàn, quay mặt nhìn ra cửa sổ, cố gắng ổn định hơi thở của mình.

Lúc này An Dung mới từ từ đến ngồi trên bàn lay nàng nhìn mình. Có chút khó xử nhưng mà...

“Diệp nhi”

“... Ngươi...hơn hai tháng, An Dung...Hai tháng huynh không cho ta biết manh mối về mảnh ngọc, thực ra huynh đang tính gì đây? Hôm nay còn chuyện...Huynh muốn thách thức độ kiên nhẫn của muội? Hay lo bang phái dư gạo sợ ăn không hết?”

“...”

Không nói thêm, đứng dậy rời khỏi phòng. Nếu hấn không muốn nói, có lẽ nàng nên mang mảnh ngọc rời đi. Sau này gặp rồi hãy tính.

“Diệp nhi, muội đi đâu?”

“Rời đi, đến một nơi ta thấy yên bình”

“Nơi này nàng không cảm thấy gì? Hai tháng qua nàng không hiểu hay cố tình không hiểu! Mảnh ngọc? Manh mối làm gì chứ? Dù gì nàng cũng phải ở lại”

“Ồ lại? Dù gì?...khoan ngươi dẫn ta đi đâu?”

An Dung không để nàng nói hết câu đã tiến tới nắm tay nàng kéo ra khỏi phòng. Chạy thẳng đến hoa viện, ngang qua lầu các nương hấn đang ngồi. Yêu Tử cơ bản không kịp chào một tiếng, liền bị kéo đi, nàng chỉ khựng lại liền cúi đầu.

Nữ tử ngồi trong mình mỉm cười, nhẹ nhàng cầm tách trà lên uống, liếc nhìn về phía người bên cạnh, hất cằm về hướng hai người khuất sau rừng cây.

“Ngươi xem, còn nói không thể hoà hợp, chẳng phải bọn chúng đã vui vẻ kéo nhau cười đùa rồi sao?!”

“Nha~ lão chủ có phải hay không rất lo cho thiếu gia? Người xem. Trước mặt nói thế, cô nương kia dường như đã gạt đầu!”

Hai người trong đình, người nói một câu, ta đùa một câu. Không khí trong đình cơ bản rất hoà hợp, chỉ là họ không biết tình huống gì xảy ra tiếp theo.

Cả hai cùng nhau, một trước một sau, chạy đến khi phải rẽ chân. Yêu Tử muốn dừng lại mới nhìn thấy một ngôi nhà nhỏ bên rừng hoa gần sông. Thật, An Dung nên mặt áo giáp mà chạy, hấn như vậy an toàn cho trang phục thư sinh trên người hấn sao.

Một căn nhà cũ, gỗ kêu khọt kẹt, một chiếc lá rơi xuống tường chừng cũng có thể làm vẩn bẩn đôi. Rêu phong bám đầy, có thể nhìn thấy từng mảnh nhỏ nấm mốc chỉ chít.

“Sao đây? Sợ sao?”

“Đến đây làm gì?”

“Ăn muội!”

Yêu Tử giật mình, lui ra sau vài bước, không nghĩ lại bị hấn nắm tay kéo giật lại. An Dung chỉ nheo mắt vui vẻ, ôm bảo bối trong lòng, nhìn ánh mắt loạn nhìn khắp nơi kia. Cơ bản, nàng không dám tấn công hấn, bên ngoài lạnh, trong nóng. Ai đã nói yêu hồ không có tình người? Xem xem Diệp nhi của hấn còn biết sợ.

“ An Dung, người...Trong nhà có người? Cơ bản người trên ta.”

An Dung cười thành tiếng, cúi đầu ôm trán nàng chạm vào trán mình, đầy nhẹ.

“ Vào đã, mảnh ngọc người bên trong biết!”

“ Còn không vào, nơi đó tình chàng ý thiếp. Muốn diễn cho lão già này xem sao?”

Trong nhà, giọng nói ồn ồn chất chứa vang lên. Một lần, lại vang vào tai như kim châm nghe đau điếng. Hai người theo giọng nói bước vào, chủ nhân giọng nói là một bà lão tóc bạc, rú rượi trước mặt. Bà là thầy xem của bang, đã qua hai đời nhậm chức, nhìn da mặt ai đoán được bà đã 108 tuổi. Đó là lời thì thầm của An Dung kể cho nàng.

Có ngạc nhiên, thời này, sống 80 tuổi đã là quá kì lục rồi, nhưng lão bà này sống nhờ gì? Có lẽ huyền lực còn đọng trong cơ thể. Những người sống nhờ huyền lực thì chắc hẳn đã là cặp bậc thần.

“Ngồi đây, là người mới sao? Đáng yêu quá...nhưng làm cho tên nhóc ngang ngược này chịu thay đổi đúng tài mà”

“ Lão bà, xin lão đây!”

Bà lão cười ngặt nghẽo khi nhìn An Dung vội dùng tay che mắt qua chuyện khác. Yêu Từ đem mảnh ngọc ra đặt xuống nhìn bà.

“ Cái gì đây?”

“ Xin lỗi, bà biết gì về mảnh ngọc này hay không?”

“ Ừm để xem...”

-----phân cách-----

Ngày xuân, hoa đua nở, gió ấm cũng mang chút se lạnh, kéo theo hương hoa mơ người.

Trên núi hoa nở lại càng rực rỡ. Hôm nay ngày tảo mộ. An Dung bảo phải đến mộ phần của ngoại tổ và phụ thân, hẳn kéo nàng theo. Cuối cùng bữa trưa cũng không ai chuẩn bị. Nàng bị hắn kéo ra vườn hoa, nói để người hầu làm.

“ Xem gì?”

“ Pháo hoa”

Nghiên người nhìn hắn, thời này có pháo hoa sao?

An Dung chỉ cười không nói thêm, quay đi chỗ khác. Nhìn vườn hoa, có thể. Bà lão nói, nàng trốn cũng không thoát, vậy để nàng bên cạnh đi. Nhưng bây giờ hẳn vui nhất là hiện tại nàng không mở miệng rồi đi. Như thế hẳn vẫn còn thời gian giúp nàng bên cạnh vĩnh viễn.

“ Hay cùng xuống nói xem chợ xuân đi”

“ Được sao?”

“ Đi. Nương chắc hẳn chấp nhận!”

“ Á...Khoan”

Chưa kịp nói hết câu đã bị hắn kéo đi.

Đầu năm nay, nàng xui chắc rồi.

Kê qua, người lại. Tiếng reo hàng, tiếng cười đùa, hàng rao, hàng bán. Trang sức, phụ kiện, túi thơm, sắp vải. Nữ xinh đẹp dạo xuân, nam thanh tú làm thơ. Xa xa những đứa trẻ xúch xích chạy nhảy, hát bài đồng dao nơi góc phố.

“ Oa, nương từ có quân lang thật khéo chọn. Cây châm này đẹp lắm đấy! “

Mãi ngắm đường phố, An Dung không biết khi nào kéo nàng trước hàng trang sức, hắn chọn chọn, lựa lựa, cuối cùng lại đem cây châm cài lên tóc nàng, đem tiền trả, kéo nàng đi nhanh. Chính nàng chưa thể mở miệng, lại bị kéo đi tiếp. Trước cửa tiệm vải, ngay lập tức Yêu Từ giật mình kéo tay An Dung nấp sau vách tường. Đợi người trong tiệm đi ra.

Nam tử đó, vẫn y phục màu tử, chỉ là...khôn mặt yêu nghiệt kia đã không còn ý cười. Môi khô kéo lại, nét lạnh, cô độc bao quanh người.

Hắn không còn là hắn nữa rồi.

-----phân cách-----

“Hắn ta là ai?”

Trên đường về, An Dung bỗng quay sang hỏi nàng.

Yêu Từ thần người nhìn hắn. Rồi nhìn trời. Cơ bản trên đường đi có rất nhiều người, hắn hỏi quen thì nàng biết người nào nói đây. Sắp vãi trên tay khá nặng liền chuyển tay khác, chợt khựng lại.

An Dung nhẹ đem đồ trên tay nàng chuyển qua hết cho mình. Kiên nhẫn nghe câu trả lời, thật lòng hắn bất an, người nam tử kia, về ngoài, năng lực đều hơn hắn. An Dung lo sợ, hắn đã là người đến sau. Lo nàng đã để ai vào tâm trí.

Cũng trách hắn quá bất cẩn, không hỏi nàng đã có ai. Đã quên rằng, trước khi gặp hắn, Diệp nhi của hắn sống thế nào, chỉ chăm chăm vào cuộc sống hiện tại và tương lai. Chưa từng một lần nghĩ đến quá khứ của nàng.

“Diệp nhi, ta xin lỗi”

“...An Dung, hôm nay huynh bị số sao? Mau về thôi”

Chóp chóp mắt nhìn người trước mặt, hắn vẫn dùng khuôn mặt nghiêm túc đó với nàng.

“Diệp nhi, tại sao nàng tránh mặt nam nhân kia? Từ trước, ta đã không chú ý đến quá khứ của nàng, sau này sẽ không vậy nữa. Vì, Diệp nhi sẽ là thê tử của ta...”

“Trúc An Dung, ta khó phải thê tử của ngươi, bây giờ không, sau này cũng không”

“Vì nàng đã đem hình dáng một người khác đặt vào tâm sao?”

“Không, không phải....An Dung này, ta biết ơn ngươi giúp ta biết cha nương ta là ai, cảm ơn ngươi quan tâm chiều cố ta trong thời gian qua...chỉ là...ta không thể...”

“Làm vợ ta, đúng không? Tại sao Diệp nhi? Hắn ta làm gì nàng sao?”

“Không, ý ta là...thật ra lúc trước ta có quen hắn, vì một chút chuyện ta không thể gặp. Chỉ là bằng hữu. Ta biết không thể đem chuyện người và yêu không thể sống chung, nhưng An Dung. Ngươi từng nghĩ mình sẽ lấy một thê tử đã thất thân?”

“...”

“Hồ ly không giống người, sự cầu toàn từ tinh thần và thể xác rất lớn. Ngươi không đủ cho nàng ta nhận thì lập tức sẽ mất. Còn nếu đủ, thì chúng luôn tìm thứ mới mẻ mà ăn. Hồ ly không phải loài thích quyến rũ đàn ông, nhưng một khi chúng bước vào con đường tu luyện, cam đồ thể xác là lớn nhất. Một ngày sẽ hoan dâm vô độ trên người không ít đàn ông. Ngươi chấp nhận sao?”

“...”

“Nghe ta, giải trừ hôn ước định từ ông bà này, sống cuộc sống hạnh phúc, tìm thê tử thật sự cần vòng tay của ngươi bảo vệ. Không cần khur khur ôm cái khế ước gọi là tâm nguyện làm gì. Người chết không thể sống lại, một linh hồn tan biến, hai sẽ đầu thai thể giới khác. Và cả hai đều không thể nhớ gì về kiếp trước của mình. Mơ khi vậy, chỉ có người quá cô hủ đem duy nguyện là sự thật của linh hồn.”

“...”

Nhìn vào mắt hắn, có cái gì đó đâm vào tâm nàng. Hắn đang muốn nói, hoặc cố nói gì đó với nàng. Bàn tay to nắm chặt cổ tay, lại tăng một vòng lực đạo. Yêu Từ đau muốn khóc thét lên, đi không được, đứng không xong, đành lùi ra sau vài bước, nhẹ cười, xoay người rời đi.

An Dung nhìn nàng, cơ bản yêu hồ mang tiếng xấu là như vậy. Thực chất yêu hồ toàn nữ, từ trong sách nói chúng quyến rũ loài người, mọc tim, ăn phổi. Sách ghi không ít tội ác về hồ yêu, đem chung kết thành tội đáng xử trăm một ngàn lần. Nhưng...Diệp nhi của hắn lại khác, nếu là hồ tại sao không ve vãn bên hắn? Bên hắn cũng cho chút ngọt ngào, bên hắn cho chút nũng nịu. Cơ bản là không có, ngoại trừ ánh mắt sâu thẳm khi nhìn hắn sáng rực, chứa đựng cả tâm tình của chủ nó khi hắn từ chiến tập về, chỉ cho hắn những câu lạnh nhạt như cách quan tâm vụng về.

Và nếu nàng là hồ, sẽ không tìm đủ mọi cách để hắn chán ghét nàng.

An Dung mở mắt nhìn dáng người đi trước, không nhanh liền đi sóng vai. Thả cước bộ dài để song song bên nàng.

Đã là người hắn nhắm đến, dù đem bản thân ra hù dọa thì hắn nhất quyết người duy nhất nắm tâm nàng.

Yêu Từ đi một đoạn, ngược nhìn người đi cạnh. Hắn cứ cười cười, ánh mắt sáng rực, nàng đi nhanh thì hắn đi nhanh, chậm lại thì hắn dường như đứng yên.

An Dung khi nhỏ không biết có bị nhào đầu xuống giếng không đây!

Yêu Từ đã tỉnh rồi, trên thế giới này, nam tử xem trọng nhất là trinh tiết nữ tử, nhất là thê tử của mình. Dù đó là bắt buộc hay tự nguyện, nữ nhân luôn là người chịu khổ nhất trong hôn nhân này. Ngày kia bị mất danh tiết, người trong nhà liền xem như không bằng súc vật. Đứa trẻ sinh ra chắc gì đã sống hạnh phúc?.

Nhưng đáng tiếc là tỉnh đi tính lại, nàng vẫn không tính được tên điên kia sau khi nghe xong chuyện lại có khuôn mặt đó. Nàng đã nghĩ hắn liền chán ghét, buông tay, dùng khinh công chạy về nhà lập tức đem hết đồ đạc của nàng vứt ra đường, hoặc đập nát. Ai nghĩ rằng...

“Điệp nhi, cần thân!”

Mơ mang trong suy nghĩ, cơ thể liền nhẹ bổng, chân không chạm đất. Vòng eo liền có thêm hơi ấm đẩy nàng lên cây.

Mở to mắt nhìn nơi hai người vừa qua, bãi kim nhô lở nhô trên cát, theo ánh mặt trời hiện ra lấp lánh.

“Ăn uống thế nào ngày một nhẹ, sau này vì phu liền cho nàng ăn thành lợn. Ngồi đây đây!”

An Dung thấp giọng thầm thì bên tai Yêu Từ, trêu đùa cắn vành tai. Hài lòng cảm nhận bảo bối trong lòng chợt run lên, liền đổi giọng nghiêm túc hôn lên má nàng ra lệnh. Sau điểm nhẹ mũi chân nhảy xuống giao chiến với năm hắc y nhân vừa xuất hiện bên dưới.

Nàng ngồi trên cây, chỉ nhún nhún vai nghe lời. Đùa, lời hấn không nghe, để xem hấn giải quyết bọn kia xong liền xử nàng thế nào.

“Kenggggg...Kenggggg...rẹt...”

Gương lấp lánh, tạo thành những đường sáng xinh đẹp vụn vút trên không khí. Dáng người tuấn lãng, đẹp mắt tạo những đường kiếm tuyệt sắc. Chỉ là đang yên lành, lại có phi tiêu lao mạnh về phía nàng, mấy cái...đêm thử đi. Nhưng chưa đếm, vấn đề nàng phải tránh khi chúng lao từ sau lưng về phía nàng nhắm đến.

“Kenggggg...roạt...”

“Xuống đất làm gì? Sợ ta không bảo vệ được nàng sao?”

An Dung chém một tên trước mặt, liền lui đứng cạnh nàng. Lúc này 4 hắc y nhân còn lại đã bao quanh họ.

Yêu Từ, gãi gãi đầu.

“Không xuống để chết hả? Tên điên kia ngồi xem kịch cũng ngứa tay kìa!”

Ngón tay thon dài chỉ về một hướng trên cành cây. Ngay lập tức hành động hắc y nhân dừng lại, thêm không ít người vào vòng tròn bên ngoài.

Lúc này người trên cây mới nhảy xuống, một xích y đỏ rực, tóc hồng ba nghìn sợi chỉ cột hệ phía sau bằng vải đỏ, mắt hồng được phượng, môi nở nụ cười như gió xuân, bước từng bước trên nền đất mà ảo tưởng như nền hoa sen.

“Cuối cùng ta cũng gặp nàng. Không nghĩ vào đúng dịp lễ nhì!”

“Ta quen người à? Hay người nhìn nhầm? An Dung, huynh quen người này?”

“...”

“...Điệp nhi, hấn xưng hô là nàng đây!”

Hắc tuyến lần dài, ai mà biết lúc này thê tử của hấn hoá bệnh chứ.

Ngược lại với phản ứng cảm kích, thì Yêu Từ lại thờ dài.

“Ta cứ tưởng hấn theo đuổi người chứ!”

“...”

“...”

Hai nam tử nhìn nhau nhún vai, tuy không nói nhưng họ cùng suy nghĩ.

“Hết thuốc trị?”

Yêu Từ sau đó rất tự nhiên đàm phán vài câu, châm thêm chút ngồi giải. Nhưng lỗ tay châm trúng ngồi thuốc nổ liền một lần gây nên cuộc chiến.

Biết là không có khiêu hoà giải mà.

Một hoài, người đuổi người rượt. Cơ bản là tên điên kia nỏ khùng nhận bừa người, đánh tay đôi với nàng mấy hiệp liền nhân lúc nàng sơ suất quay sang nhìn An Dung khi nghe tiếng kiếm đâm vào da thịt, bên này một kiếm suýt ra liền bị thương bên tay trái nếu không nhận ra mà tránh kịp. Chỉ sợ nhất kiếm kia là ở tim nàng.

“Soạt...soạt...”

“Cẩn thận!”

Chạy đến bờ vực, nhìn mây mù che phủ. An Dung đã từng nghe kể về vực này, một có thể xuống, hai vĩnh viễn biến mất. Nó là vực sâu nhất không thấy đáy ở nơi này. Từ trước đến nay chẳng có người nào đủ can đảm xuống đó.

Đắt đá theo độ chuyển động của chân mà rơi xuống. Quay lại ôm người phía sau, lui lại vài bước. Hướng mắt nhìn hắc y nhân truy đuổi gắt gao trước mặt. Nhỏ giọng thầm thì bên tai nàng.

“Yên tâm, ta đã gửi tính hiệu, bọn họ sẽ đến!”

“Hết đường, lui lại, trả thảo được, bộ sách đây”

“Huynh đài này thật nực cười, nếu nói về bộ sách từ đầu ta đã không biết hình dáng, về được tá chưa kịp lấy bất cứ thứ gì.”

“Hoa mồm, thật nguoi chả thấy nguoi? Đáng tiếc đây là nhiệm vụ.”

Phong Mạch Ngưng liền suất ra một chưởng về phía nàng. An Dung giật mình tiến lên trước, đẩy nàng về phía sau. Hai người lập tức hụt đà, rơi xuống vực.

“Thiếu chủ!”

“Không sao giải quyết cho gọn.”

“Rõ, người đâu, mau tìm dây....Kenggggg....Kenggggg...”

Trúc An Dung khi rơi xuống đã giữ chặt lấy sợi dây leo. Tay kia vẫn ôm chặt Yêu Tử, chân bám vào vách đất, vận khí công đi lên, máu tanh trong miệng liền trào ra.

Lo lắng nhìn hấn, lấy tay áo lau đi vệt máu còn sót lại trên khoé miệng.

“Ngốc quá, khóc gì chứ!”

“Ta...có khóc sao? Chỉ tại khó chịu mất thôi”

“Roẹt...Roẹt...”

An Dung nghe tiếng tái mặt, liền đem dây buộc chặt vào eo nàng.

“Nương tử à, vì phu xuống trước đây, bên dưới là sông chắc hẳn không sao. Nàng bị thương thì lên trên chữa trị đi.”

Nói đoạn liền thả tay ra, rơi tự do xuống.

“Ngu ngốc...ngươi lừa trẻ con lên 3 à?”

Vô ý nắm tay kéo hấn lại, đạp chân vào vách đá, dùng lực dây leo kéo hấn bám trên vách chắc chắn. Sợi dây tiếp tục tước thêm.

“Diệp...”

“Tới biểu..”

“...nàng...ngô...”

Lần nữa dòng máu ấm lại đổ trong khoang miệng bắt hấn nuốt xuống. Nhưng đó chỉ trong thoáng chốc, nguồn nhiệt cơ thể liền hoà lên khí ẩm. Liếc mắt nhìn nàng, khuôn mặt đã tái nhợt, bờ môi đã rướm máu không khô.

“Diệp nhi”

“Nghe này, lực xuất ra vừa rồi đem mạch của ngươi vỡ ra. Máu ta chỉ là được tạm thời, nhưng về nhà phải cố gắng điều hoà lại khí nhiệt trong người đây! Hấn ta cơ bản là mạnh hơn ngươi. Làm sao có thể đấu lại đây?”

“Diệp nhi”

“Ta đã nghĩ ngươi nói thật, vậy để tin ngươi một lần, xuống dưới nhìn đáy vực.”

“Roẹt....”

Gió trời lướt qua mái tóc, chạy tán loạn, bên tai vẫn văng vẳng giọng gọi của ai kia. Tên nhóc này, sống tốt một chút nàng đã yên tâm rồi.

Thật là nếu nàng không đề phòng trời hẳn lại chờ thuộc hạ đến đoán không biết hẳn sẽ nhảy đấy.

Màng đen u mịt, nhập nhê, tối đen. Gió vẫn quất vào mặt, xuyên qua lớp sương mù, lấp đi dáng hình bé nhỏ, khuôn mặt lại nở nụ cười vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Sự Quyến Rũ Của Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: CHƯƠNG 11: GIẢ DỐI

Trong u cốc tối mịt, tiếng động vật kêu râm rã, từ bụi cây phát ra tiếng rì rào, loạt soạt rồi chiếm vào hư vô. Màn đêm tối mịt, mờ nhạt không chút ánh sáng. Xung quanh chỉ nghe tiếng không thấy hình, mờ mắt như nhắm mắt.

“Tê..tê...”

Đàn rắn nhỏ, đủ màu, từ hang nhỏ chui ra, trườn xung quanh vật thể mềm, ẩm ướt nằm bên bờ suối. Tiếng nước chảy róc rách bên hồ vang lên hoà lẫn vào tiếng sà lạnh buốt, thân nhỏ cuốn lấy vật mềm kia cọ cọ. Miệng to há lớn hướng cổ của vật thể kia cắn xuống.

“Soạt soạt...”

Từ trong bụi cỏ bên cạnh hồ run động. Tiếng âm âm kéo ra, ánh sáng mặt trời lọt vào. Bóng người đứng ngược chiều ánh sáng tiến đến gần nàng. Nheo mắt, cúi người ôm người dưới đất lên. Liếc nhìn đàn rắn nhỏ, bọn chúng liền rụt cổ chui tọt vào trong hang. Khải Độc Hoàng ôm người nhỏ vào lòng rồi đi. Cửa hang động một lần nữa đóng lại, chiếm vào trong bóng đêm.

“Tê tê...”

Bọn rắn trong hang lại lùi thui bò ra, nhìn hướng chủ nhân bọn chúng vừa rời đi. Đưa mắt nhỏ nhìn nhau, rồi trườn về mỗi hướng khác nhau.

-----phân cách-----

Khi Yêu Từ tỉnh cũng đã là hai tháng sau đó, nàng tỉnh dậy không một chút ý thức về quá khứ. Nàng bị xoá sạch quá khứ, trở thành cuộc sống mới với Khải Độc Hoàng. Vừa mở mắt hẳn nói nàng là muội muội hẳn, Yêu Từ vì mất trí nhớ nên tin tuyệt đối vào lời của hắn, không chút nghi ngờ. Vì nàng biết, theo lời Độc Hoàng nói, phụ thân cùng mẫu thân đã mất khi cả hai huynh muội còn nhỏ, hai người sống dựa vào nhau để lên được tới tận hôm nay. Khải Độc Hoàng nói nàng vì ham chơi độc cốc, sẩy chân, đập đầu vào đá mất trí.

“Tiểu thư, đến giờ ăn trưa”

“Được rồi, bụng vào đi!”

Bên ngoài vang lên tiếng nói của nô tỳ, nàng không biết, những nô tỳ kia nói dối nàng rất nhiều, ngay cả xây dựng lại một câu chuyện chủ tớ hoàn chỉnh, do theo lệnh của ai đó. Dù Yêu Từ cứ ngỡ ngỡ về kí ức của mình. Lúc mờ lúc ảo rất khó nắm bắt, những nơi này không có trong trí ức của nàng. Cái khung cảnh mờ ảo mỗi lần hiện ra đối với nơi này không hề ăn khớp. Nếu có chạy đi hỏi Độc Hoàng thì nàng cũng chỉ nhận nụ cười của hắn, với lời nói lảng tránh.

Có hỏi cũng dừng hòng nhận được câu trả lời.

“Muội bị làm sao? Thức ăn không ngon đi.”

“Ca, hai tháng rồi, ca huynh nói tên muội là gì?”

“...tên muội. Thật là tên muội là tên muội cần gì phải gấp, ăn đi thức nguội thì không ngon!”

Độc Hoàng cứ thế tiếp tục lảng tránh, Yêu Từ nheo mắt nhìn nam nhân trước mặt, một đôi hồng phượng lúng túng, màu sắc khê cong, mũi cao hơi đỏ, môi mỏng vô thức mỉm cười. Nàng giống hẳn ở điểm nào? Người ta nói cùng dòng máu không giống cánh cũng giống cộng lông, còn về hẳn và nàng một trời một vực. Hẳn tao nhã, ôn nhu, nhẹ nhàng. Nàng lại sắc bén, nhất là đôi mắt và nàng khác một trời một vực.

“Ca ca, nói cho muội biết tên mình”

Nàng nắm lấy tay hắn, chặn hành động đưa miếng thịt vào chén nàng. Mờ đôi mắt to tròn nhìn hắn. Độc Hoàng nhìn vào ánh mắt kia chỉ có một vẻ lúng túng. Hắn làm sao biết được tên của nàng đây. Nàng là hồ ly, không biết làm sao lại thất lạc nơi độc cốc kia, con đường nào nàng vào được? Định cứu nàng, con hồ ly nhỏ này sau khi bình phục liền hoá thành kiểu dạng thiếu nữ, mờ mắt nhìn hắn hỏi mình là ai. Tên của nàng cơ bản hắn đang suy tư, đến một lúc nàng cũng sẽ hỏi tại sao. Hắn biết trước nhưng vẫn không thích ứng nỗi cảm giác khi nàng nhìn hắn nhue thế này. Cảm giác lung túng không khỏi dâng lên trong tâm, đẩy mạnh cho lồng ngực đập lên những hồi thỉnh thịch. Lúng túng trả lời.

“Nàng, nàng...muội muội...là...Từ Yêu...à không là Yêu Từ”

“Con ma chết?”

“Không phải!”

Nàng nghiêng đầu nhìn hắn. Độc Hoàng liền rút tay ra, đứng dậy rời đi. Không quên căn dặn.

“Chăm lo tiểu thw thật tốt, nếu bờ sai sót, đừng hỏi tại sao...?”

“ Vâng nô tài, nô tỳ đã rõ!”

Nhìn bóng người đi khuất ra dày nhà, Yêu Từ mới lên lút mở cửa sổ nhảy ra ngoài. Hướng độc cốc đi đến.

Trong đêm đen, nàng từng thấy khung cảnh này, một vách núi cao, dựng đứng trên đó có một người rơi xuống, mặc kệ cho người bên trên kêu gọi, nàng ta vẫn nhắm mắt mờ mịch thả người rơi.

Cảnh đó lặp đi lặp lại rất nhiều, đến nỗi nàng vằm thấy được sự bức tức. Hôm nay nàng nhất định phải tìm cho bằng được nguyên nhân. Đứng trước vách đá lớn mọc đầy rêu phong, phi nhưỡng, đất cát bao phủ như rất ít người đến nơi này. Bước đến bên cạnh dò tìm nút ấn để mở cửa. Một mũi gồ ghề chạm vào ngón tay, nàng tiếp tục lần mò cho đến khi lòng baign tay kia ôm được một viên đá to, vụn vụn.

“À.àm..”

Tiếng cửa đá kéo ra từ từ, rồi một đàn rắn bao vây, có con còn phóng ra muốn đớp nàng. Tái mặt nhìn bọn rắn này, tất cả đều là độc. Độc toàn bộ trên cơ thể nó, đụng vào với vết thương nhỏ cũng chết.

“Cẩn thận! Phạch..”

Khi nàng không đề ý, một con rắn đã lao từ phía sau đớp đến. Lập tức cơ thể bị ôm chặt đẩy ra xa vòng vây.

“Ca..”

“Ta là người huấn luyện nó sẽ không sao”

“Ca...“..

“Đi đi! Ta sẽ gặp muội hỏi tội sau!”

Tiếng của Độc Hoàng như ra lệnh, dù khung miệng đầy máu vẫn cố gắng tìm an an toàn cho nàng. Ngực chợt nhói, trong đầu lại ong ong từng giọng nói khác nhau, ai đó đã nói trong đầu nàng. Quen lắm.

' Từ nhi, nào ca dạy muội vượt đười’

“ Hồng Diệp nàng là thê tử của ta, không ai thay được”

“ Yêu Từ bên ta, ở cùng ta được hay không?”

“ Á...IM HẾT ĐI...IM ĐI...NHỨC ĐẦU...IM ĐI...”

Độc Hoàng nhìn nàng, độc tê liệt hai chân, cố gắng bò lại trên nền đất ôm nàng, rắn từ ngực cũng bị khoá lại. Hắn vươn tay ôm lấy cơ thể nhỏ kia ôm vào lòng, nhẹ nhàng vuốt mái tóc đến khi hắn thật sự bình tâm mới bỏ nàng ra. Ngã ra đất mà ngất đi, Yêu Từ giật mình, hồ hoàn, ảnh hưởng của viết ra kĩ thuật sơ cứu, nàng chỉ có thể cố hút máu độc ra thôi.

1 thang trôi qua.

“Ca dậy uống thuốc”

“Uh, Từ nhi ra có chuyện nói với muội”

Nhân tài biết thân biết phận liền lui ra nhanh, tránh xa căn phòng mùi thuốc.

Họ không muốn chủ nhân cho làm phiền của rắn.

Chương 12: CHƯƠNG 12: DƯỠNG MUỘI THÀNH THÊ

Nhìn người nam nhân tùy tùy trên giường, Yêu Tử đặt bát thuốc lớn xuống bên cạnh, vội đến đỡ lấy hần khi hần muốn đứng dậy. Dù gì đối với nàng, hần vẫn là ca ca ruột thịt, hần yêu thương nàng như vậy, trọng nàng như vậy, còn có thể đem tính mạng đổi lấy cho nàng trong phút chốc. Nàng cũng đã suy nghĩ nên từ bỏ ý định chuyển đi rồi.

Yêu Tử đưa Độc Hoàng lại bên bàn, rồi đem thuốc, từng muỗng một trong bát lớn đưa vào miệng hần. Thuốc nóng nàng cố ý thổi nguội, thuốc đắng nàng đem ô mai đến đặt trong chén trước. Độc Hoàng tuy là các chủ của Độc giáo nhưng ai biết con người của hần lại thấy sợ những thứ đắng chất chừ, khi nàng nhận ra cũng đã cười một trận, sau đó liền bị huynh nàng hảo hảo cho ăn đòn.

“Từ nhi, ta không uống nữa”

Độc Hoàng cầm lấy tay nàng, ánh mắt như oa nhi cầu xin đối với nường mình sẽ không uống thuốc. Nhìn thấy hần vậy, Yêu Tử cũng không nói gì thêm, bỏ chén thuốc xuống, đem chén ô mai đưa trước mặt hần. Độc Hoàng mỉm cười, ngón tay thon dài kẹp lên miếng ô mai nhỏ, đặt trước môi nàng. Giọng nói trầm ấm phả ra trong gió, quán lấy quanh nàng đến mị hoặc.

“Nào Yêu Tử ngoan, ăn cùng ta”

“Nhưng...um...chua.”

“Muội biết chua vẫn cho ta ăn sao?”

Độc Hoàng chống tay lên bàn, nheo mắt nhìn nàng, đem thêm một miếng nhỏ ô mai bỏ vào miệng nàng, bắt nàng nhai nuốt. Yêu Tử bị hần dùng lực đạo mạnh ép buộc, miếng bắt quả phải mở ra cho ô mai chua kia bỏ vào miệng, tan nhanh.

Nàng cau mày khó chịu, lắc đầu tránh xa ma trảo của hần, lấy tay che miệng mình lại, mắt ai oán nhìn người kia.

“Ca ô mai là cho người ăn sau khi bị thuốc đắng làm chất lưỡi, tại sao lại bắt ta ăn hết như thế?”

“Ừm, vậy sao?”

Độc Hoàng như không nghe thấy, mắt hẹp nhìn nàng cười mê mị, tay lại tùy ý chơi đùa ngọn tóc trên vai mình toi ta. Yêu Tử nhìn hần như thế thật muốn hộc máu,

tên này còn hơn cả cáo già, bờ ngoài là kiểu công tử thư sinh, nhưng bên trong là con cáo chín đuôi tu luyện thành tinh a~. Ngay cả lời nói lúc bây giờ của hần có thể nào đi chẳng nữa, thì nàng đang cảm nhận thấy mưu kế gì đó từ hần phóng thẳng về nàng.

Không gian lần nữa lại chìm vào trong im lặng và quang đẵng, ngoài trời mưa bắt đầu tí tách rơi, gió lạnh từ bên ngoài thổi vào trong phòng, mang hơi sương lạnh buốt. Ngay hè trên người nàng cũng chỉ mặt một y phục mỏng để tránh cái nắng,

và đủ để che đi cơ thể, đi lại như người bình thường. Thời tiết thay đổi đột ngột như thế này thật khiến cho người ta trở tay không kịp, cơ thể nàng chạm vào ngọn gió lạnh bất giác run lên một chút rồi trở lại bình thường. Cơ bản ở đây nàng không biết hành động này chỉ thoáng qua, và rất nhanh mất lại làm cho trong mắt người đối diện lại thêm một tầng yêu mị, ngón tay trên loạn tóc cũng xoắn chặt lại hơn. Độc Hoàng cười với nàng, rồi đưa tay ra chia về phía nàng, mỉm cười.

“Từ nhi, ta có chuyện quan trọng nói nhỏ với muội, lại đây!”

Yêu Tử nhìn bàn tay của hần, lại ngược lên nhìn gương mặt ôn nhu như nước kia, nàng liền lắc đầu.

“Không a~, ca có thể nói thẳng cũng được, xung quanh nay không ai dám nghe lén a~”

“Phải không?!”

Độc Hoàng nheo mắt, cười càng sáng lạng, Yêu Tử khẳng định câu nói của mình là đúng liền gật gật cái đầu nhỏ. Lúc này cánh cửa sổ cũng đã cài then chặt, Yêu Tử ngồi thẳng nhìn Độc Hoàng xoay người đi đến các bình hoa bên cửa sổ, mà thắc mắc, rõ ràng cửa sổ đã đóng lại, hần còn tìm cái gì a~? Xong mọi chuyện, Độc Hoàng xoay người, đứng sau lưng nàng, Yêu Tử lại xoay người đối diện với hần nhìn hần chớp đôi mắt tròn xoe, đen láy.

“Có chuyện gì quan trọng a~?”

Độc Hoàng không nói, cúi người, đem thêm ô mai cho vào miệng nàng. Yêu Tử nhăn mặt, khó chịu tránh né, nhưng phía sau liền bị giữ một bàn tay của hắn.

Bắt buộc phải mở miệng nếm mùi vị của ô mai kia.

“Biết không Tử nhi, sau khi uống thuốc ta luôn có thói quen phải ăn thứ nào vừa ngọt lại vừa chua a~”

“Nhưng...o....a...á”

“Im nào, muội muốn nói nơi này không có vị nào như thế đúng không? Thật ra là có đấy, chỉ là muội dùng mà không biết thôi”

Độc Hoàng nheo mắt, đem hai ngón tay đâm sâu vào họng nàng, cảm giác muốn ới liền dâng lên cổ họng, nhưng đầu nàng lại bị bàn tay khác của hắn giữ chặt bất ngăn lên, Yêu Tử nhìn hắn, rồi lại nhìn trần nhà, tận lực đem tay hắn rút ra. KHó chịu ho khan vào tiếng, từ vết môi đến hai ngón tay đã có theo một đường tơ bạc nói liền, rồi ngày càng mỏng và đứt đoạn. Độc Hoàng nhìn nữ tử trước mặt, hai gò má đã đỏ hồng, ánh mắt long lanh ngập nước, liền ôm nàng bế lên giường, mặc kệ nàng vùn vẫy, đem thân đè trên người, nàng, đem hai tay nàng cột trên thành giường lớn. Chính mình lại ngồi trên bụng nàng, xoa nắn vòng eo và chiếc bụng mềm mại, xinh đẹp, trắng nõn lấp ló sau lớp vải mỏng mùa hè. Hơi thở bắt đầu đã không kiềm chế được mà nóng ran lên. Ánh mắt đầy hỏa, đưa đến ánh mắt nước ngọt kia liền tan chảy, Độc Hoàng cúi xuống hôn lấy bờ môi mọng nước, và hồng đỏ kia, cắn, mút và liếm.

Một vị chua chua từ ô mai, và rất nhiều chất ngọt rơi ra từ khuôn miệng nhỏ bé kia, hắn nhìn lên mà ngẩn người, tay đã không còn cần chi thi, mà sò loạn trên người nàng từ khuôn ngực cho đến bắp chân, từ bắp chân chuyển vào bắp chân trong đi lên, xoa nắn phần chỗ huyết động, rồi trườn lên bụng nàng, xoa vòng tròn, trở lại khuôn ngực đầy đặn kia.

Bị kích thích, bàn tay lạ chạm vào người, cơ thể nữ nhi trước giờ đã mẫn cảm bây giờ lại mẫn cảm hơn rất nhiều, Yêu Tử giữ chút lý trí kêu gọi Độc Hoàng tỉnh lại,

nhưng đáng tiếc hắn không nghe động tác càng thêm mạnh bạo hơn, cho đến khi nàng mất lý trí, miệng khẽ ngậm nga từng tiếng nhỏ như chuông gió kêu leng keng, cơ thể giật từng đợt một khi bị bàn tay không biết vô tình hay cố ý của hắn lướt qua chỗ mẫn cảm.

“Tử nhi, nàng rất đẹp. Xinh đẹp nhất trên thế giới này, nàng câu hồn ta khi vừa gặp, nàng ngọt ngào như viên mật, lại mẫn mà như muối biển. Nàng quyến rũ lắm có biết không?”

“Ừm...ca....ca...”

“Ừm...biết rồi, ta sẽ nghe lời muội uống hết thuốc nhé, và còn ăn ô mai nữa~”

Độc Hoàng đứng dậy rời khỏi giường đến bên bàn bưng bát thuốc còn lại uống hết vào bụng, mình lại đem chén ô mai đến bên giường. Trong cơn mơ man, Yêu Tử chăm chú nhìn ca mình bày la bát trên cơ thể mình, mà không hay biết bị lột sạch từ khi nào. Nàng chợt tỉnh vội đứng dậy, lại bị nụ hôn trụ của hắn đè xuống,

tay hắn không còn an phận nữa, mà đem hai đầu ngực của nàng mà xoa nắn,

tạo đủ mọi hình dạng.

“Ừm...ha...um...”

Độc Hoàng nghe cách thở ngắt nhịp của nàng nghĩ nàng hết hơi liền nhả bờ môi ra để nàng thở, không ngờ khi nhả ra lại càng muốn sâu hơn, hắn ăn ô mai chưa đủ a~, ăn sạch từ trong miệng nàng cũng được, ô mai chua trộn với mật ngọt là hảo hạn rất tốt. Yêu Tử lại bị hắn đè ra hôn đến điên đảo trời đất. Đến khi thỏa mãn, Độc Hoàng mới thả nàng ra cúi xuống hôn lên ngực nàng, nghe răng cạ cửa vào hai đầu ngực, tay kia tiếp tục trêu đùa đỉnh ngực của nàng.

“Ừm...ca...ngưng a....á....á...đau ca”

“Muội muốn ta ngưng sao?”

Đầu tay kia đã giữ chặt lấy đầu ngực bóp vào, đầu dừng động tác ngẩn lên nhìn nàng. Yêu Tử liền gật đầu như gà mổ thóc, hắn nhìn nàng, thò ra một tiếng để lại cái câu được rồi, sau đứng dậy. Tưởng mình đã thoát, nhưng không ngờ.

“Á...um...chỗ...đó...không được..a...chạm..”

“Tử nhi xem, nàng muốn... ta”

“Không có!”

“Nói...lại đi a~”

“Cái gì?!”

“Á....ca muội biết lỗi!”

Đầu lưỡi chạy vào hang động đẩy lên xuống, xoay vòng tròn, tay kia lại xoa đầu ty của nàng cho đến khi cương cứng. Yêu Từ ở trên nẩy người tránh né, không ngờ nàng càng nẩy, chiếc lưỡi kia càng vào sâu bên trong khoáy động. Độc Hoàng cơ bản chỉ dừng hành động trên vui trên ngực nàng, thức chất hẳn thay đổi hình thức khi muốn nàng chấp nhận hẳn. Nàng là muội hẳn sao? Từ khi nào? Hẳn sinh ra với gia đình lấy danh tiếng làm đầu, từ nhỏ đã không có gia đình nuôi dưỡng, bệnh tật thế nào cũng mất kệ. Đến khi phần đầu, tay đầm máu mới có thể đứng trên ngôi vị này, cô đơn lạnh lẽo nhưng hẳn có quyền lực. Cái quyền lực đó theo hẳn xuống cả mấy năm, liền bay tan hết khi hẳn gặp nàng, một con hồ tự rơi xuống dưới cốc độc, lại bị thương sau khi chữa trị lành lặn, nàng lại trở thành nữ nhân xinh đẹp, kiều mị. Hẳn đã luôn phân vân đó là phút hay họa, nhưng rồi ngày lại trôi qua, nàng vẫn cười vẫn nói, vẫn yêu thế giới này, tuy nàng không còn nhớ ký ức, nàng quần lay bên cạnh hẳn những khi rảnh rỗi. Vắng nàng hẳn cảm giác ngày đó thật buồn tẻ, trong công việc cũng nghĩ những lý do thật tốt để giải quyền sớm lo lắng nàng đợi lâu Rồi khi nhắm mắt lại, ôm lấy nàng trong lòng ở cốc độc đó, hẳn biết, đời này của hẳn đã không còn muốn xa nàng, đánh đổi mọi thứ vì nàng là giả dối sao? Vậy hẳn chấp nhận giả dối xuống đời.

“Từ nhi...Từ nhi...gọi tên ta...ta muốn muội phải gọi tên ta!”

Độc Hoàng, ngồi dậy, ôm lấy cơ thể nhỏ của nàng mà đề, xuống, thờ vào vành tai cô những lời nói gấp gáp, dưới thân đã bắt đầu cương cứng, cọ sát đến điểm nguyệt của nàng. Yêu Từ ngược đôi mắt đầm nước, môi mấp máy từng chữ một,

tay ôm lấy eo hẳn, đầu gật nhẹ.

“Ca...ca....Úm. Độc Hoàng ca ca! Á...ừm...á...á....á...a..a”

Câu nói vừa dứt, Độc Hoàng đem cây gậy của mình đâm vào người nàng, bụng dưới cương cứng khó chịu. Yêu Từ lắc người tránh né, mà nàng quên rằng cử động sẽ làm cho người nào kia thêm hứng phần khi hiểu đó là lỗi gọi mời. Độc Hoàng đem dương vật của mình từ chuyển động, tốc độ tăng dần, tiếng phành phành da thịt chạm vào nhau vang lên trong căn phòng kín, dịch trắng xóa, bắn ra theo mỗi chuyển động, nuốt cả dương vật vào bên trong, dịch trắng nhầy nhụa nhỏ từng giọt trên nệm êm tạo thành những màn thấm loan lổ. Tốc độ nhịp nhàng của hẳn tăng tốc gia lên, Yêu Từ đau đớn cắn răng bật ra từng cơn. Độc Hoàng lại ôm chặt eo nàng đẩy mạnh vào, rồi giật người thả ra. Cơ thể nàng tiếp nhận tất cả tinh dịch của nam nhân trên người, rồi từ từ nuốt lấy chúng từng chút một. Độc Hoàng rời khỏi người nàng ôm chặt lấy cơ thể đang rung lên kia, chân cong lên cọ vào nơi ẩm ướt của nàng. Hẳn mỉm cười hôn lên môi nàng dịu dàng, liếm mát.

“Từ nhi, nàng tuyệt lắm biết không? Ta muốn khám nàng sâu vào sương tủy a~”

Yêu Từ muốn khóc ròng, tuy đã hấp thụ tốt sinh lực nam nhân này nhưng nàng vẫn thấy đau ở hạ thân nhất là khi hẳn đâm vào quá đột ngột, và dường như dưới chân nàng còn có máu chảy ra. Độc Hoàng nhìn nàng, rồi nhìn theo ánh mắt nàng trở xuống, chân hẳn đã ướt đi một mảnh nhỏ, loang lổ chút chất lỏng tanh.

“Từ nhi, nàng vẫn còn..!”

Yêu Từ không hiểu ý hẳn là gì, nhưng nàng không trả lời, đứng dậy. Vừa rồi nàng suy nghĩ cái gì? Hấp thụ sinh lực nam nhân? Tăng sức mạnh bản thân? Không phải chứ? Nàng là người mà.

Bước chân rời khỏi giường liền ngã khụy, Độc Hoàng liền ôm nàng ngăn trở nàng chạm móng xuống đất, rồi đem lên giường nằm xuống, hẳn cốc lên trán nàng vỗ trách móc.

“Mới bị sẽ rất đau đấy, nằm đây để nô tài đem nước ấm đến cho nàng. Ngốc!”

“Ca...ca....”

“Huh?!”

Yêu Từ nhìn ánh mắt rực lửa của người kia liền im lặng, lấy chân lên đạp người.

Đáng tiếc Độc Hoàng không thể kiềm chế được, lại đem tiểu Hoàng đang đối kháng căn cứ đòi gấp Từ muội muội của hẳn đâm nàng từ phía sau, ôm lấy người nàng thượng lên hẳn, tay giữ eo nàng đung đưa thân thể nhỏ, nhấp lên xuống.

Yêu Từ đau đến phát khóc cầu xin tha thứ, đáng tiếc, nam nhân trong lực dục chưa bao giờ nghe thấy.

Bạn đang đọc truyện *Sự Quyến Rũ Của Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: CHƯƠNG 13: ĐAU

Trời mưa rào, đã bước sang thu.

Gió se lạnh chạy qua ô cửa đẩy tà tóc nhẹ bay. Đưa màng che nhảy múa. Nắng đã bớt gắt hơn, cảnh cây ngoài sân đã rụng lá. Mới sáng ra, trước sân viện nàng đã nghe rõ tiếng lạc xạc của tiếng chổi quét nhẹ đẩy tay. Bây giờ nắng vẫn còn đỏ đã mưa rồi.

Phía xa kia, Yêu Từ còn nhìn thấy cầu vồng yếu ớt hiện ra. Cuộc sống của nàng nơi này dần rất yên bình rồi.

Đưa tay ra đứng những giọt mưa rơi tí tách trên mái hiên, Yêu Từ khẽ nhóp môi cười trừ. Lại nhìn nô tỳ đem điểm tâm đặt nhẹ lên bàn cung kính. Nha đầu kia liền cúi đầu đứng bên chờ nàng phân phó. Bên tay còn một kiện áo choàng vẫn đang may dở. Yêu Từ nhất mắt nhìn sang cười đùa.

“Mạc nhi có phải người đã có ý trung lang?”

“Tiểu thư xin chế đùa, nô tỳ không dám!”

Yêu Từ nhìn nàng mỉm cười, xoay người lại nhìn mưa rơi.

“Mạc nhi, một ngày nào đó người lấy được tự do người sẽ đi đâu?”

Tiểu Mạc nhìn nữ nhân như ngọc nhìn ra ngoài trời liên lắc đầu. Từ trước nàng đã không nghĩ đến việc rời khỏi nơi này. Từ nhỏ, nàng sống cô đơn, lay lốc ngoài đường số chợ, may được tổ chức đem về dạy dỗ. Tuy nàng biết người này không phải tiểu muội ruột thịt của thiếu chủ, nhưng nàng cũng không dám có một chút đắc tội, cái chính nữ nhân này không gây ác cảm với nàng. Còn khiến người khác thương tiếc, là một đôi thủy mẫu xinh đẹp, đen láy như nước hồ thu. Nếu nói nàng phản bội, nàng tuyệt đối không dám. Còn làm hại nữ nhân này, tâm can nàng sẽ chết không làm. Nhưng hôm nay nàng đem câu muốn đuổi nàng, Tiểu Mạc nhi liền ngậy ngốc sợ hãi, nàng quỳ rạp xuống dưới chân Yêu Từ dập đầu.

“Tiểu thư, người đừng đuổi nô tỳ đi. Nô tỳ biết sai rồi xin người cứ đánh mắng đi!”

“Mạc nhi đứng dậy đi, ta chỉ hỏi không có ý gì khác. Người không làm sai gì hết,

mau đứng dậy đi!”

Yêu Từ nhìn nàng lập tức quỳ xuống đối diện Mạc nhi, đỡ nàng dậy. Lúc này Tiểu Mạc mới hoàn hồn, vội đứng dậy tránh để Yêu Từ phải quỳ lâu dưới đất. Nữ nhân này đối với nàng rất tốt, nàng cũng sẽ không muốn được sủng mà xin ra kiêu.

“Tiểu thư, nô tỳ không muốn rời nơi này. Dù chết cũng chết ở đây!”

“Mạc nhi, được rồi trời lạnh về phòng nghỉ ngơi đi, khoác thêm y phục vào. Trời sắp vào đông mau chuẩn bị cho mình trang phục ấm!”

“Vậy...nô tỳ cáo lui”

Mạc nhi cúi đầu, nhún người có chút chần chừ liền rời đi, vì với chủ nhân nàng nếu có nói gì cũng chỉ là vô ích.

Nhìn Mạc nhi khuất bóng rồi, Yêu Từ lại nhìn ra ngoài trời, gió lạnh cứ thế tấp vào người, đánh vỡ những cảm giác hoang mang trong đầu nàng. Yêu Từ ngồi lại trên thềm gần ghế gỗ xoa mi tâm mình. Gần đây cứ thế những cái hình ảnh như thước phim không rõ ràng cứ chạy qua rồi biến mất vô tung vô tích cho đến khi nàng nhận ra liền xóa mất đi trong tâm trí. Kí ức của nàng rất khó nắm bắt, nay chúng cứ biến dần đi nàng liền trở nên vô định hình hơn.

Mọi thứ sẽ ổn chứ?!

Một vòng tay lớn vòng qua ôm lấy eo nhỏ mảnh khảnh của nàng. Yêu Từ thoát giạt mình, liền nhận ra mùi hương trong lành như mưa sa trên người kia. Nàng liền an ổn dựa người vào lòng hân nở nụ cười yếu ớt.

Độc Hoàng đem người nhỏ giam vào lồng, dịch chuyển một chút tránh khỏi nàng bị mưa hắc vào, đặc cảm lên đầu nàng, hưởng thụ hương thơm ngọt ngào trên người nàng. Nhẹ mỉm cười

“Từ nhi nàng đang nghĩ gì?”

“Ca ca...”

“Yêu Từ, nàng cùng ta đã làm những chuyện mà phu thê nên làm. Gần đến tuần trăng này nàng cùng ta sẽ trở thành phu thê chính thức. Hà kể gì cố chấp chỉ gọi ta một tiếng ca ca? Hai tiếng cũng chỉ ca ca?”

“Độc Hoàng...”

“Ngoan, gọi ta là phu quân”

“...”

Yêu Từ đưa mắt nhìn về phía hân, Độc Hoàng lại mỉm cười nhìn nàng, nhưng trong đáy mắt kia chưa bao nhiêu đau thương. Bệnh tình của nàng, nàng sẽ chết đi nếu không nhớ được kí ức của mình. Mất trí nhớ của nàng cũng không còn là một loại bệnh, mà là bệnh nguy cấp rồi, cộc với không gian u cốc nàng ở quá lâu.

Nàng mất trí nhớ, dần cũng sẽ mất đi ý thức, quên đi cách thở của mình mà chết đi. Hắn biết được cũng đã quá muộn. Tự trách mình quá hèn yếu quá nhu nhược,

lại một lần nữa muốn nàng ra đi, hắn không thể nắm giữ. Yêu Từ không biết,

nhưng nếu hắn không nói thì nàng cũng sẽ tự hiểu ra. Độc Hoàng hắn phải làm sao?

Yêu Từ dừng đi có được không?

“Độc Hoàng..”

Yêu Từ xoay người, tránh ánh mắt của hắn đi. Nhìn hắn chỉ thêm đau lòng, nàng gieo lên nghiệt duyên này thì mong chi để nàng gánh chịu. Hắn là một nam nhân tốt, nàng cơ bản không xứng với hắn.

“Trời mưa này sẽ rất đẹp. Ta sẽ nhớ mãi cảnh mộng này”

“Yêu Từ nàng nói gì đó? Sau này chúng ta sẽ tạo rất nhiều kỉ niệm trong mưa đi,

có thể cùng đưa nhỏ của chúng ta ngắm mưa nữa. Vậy nên nàng chẳng cần nói nó là mộng đâu”

“Độc Hoàng, ta tưởng niệm một bài hát. Ngươi xem tài đánh đàn của ta gần đây như thế nào được không? Cũng nhờ ngươi dạy”

Nàng liền đổi đề tài, chuyển sang vui vẻ, ôm lấy cánh tay hắn, mở miệng như oa nhi đòi kẹo. Độc Hoàng nhìn nàng liền cười to, xoa đầu nàng gọi người mang đến cây đàn thạch bích màu xanh lam, âm thanh thanh thúy dễ dàng đi vào lòng người. Yêu Từ khẽ chạm một dây, âm thanh dù nghe rất chói tai khi vừa chạm vào. Độc Hoàng chỉ cười ha hả béo lấy đôi má xinh xắn kia, lắc đầu.

Yêu Từ nàng phụng phịu, tránh đi mả chào của hắn, ôm má mình đang bị sưng đỏ lên. Nhẹ ngồi vào đàn nhạc, mỉm cười với hắn.

Ngoài trời mưa rơi nhanh, tạo thành những hạt tí tách vang bên tai, chạm vào nền gạch đá vang lên âm thanh tinh xảo. Hòa theo lời bài hát của nàng mà tơ tâm liệt phổi. Độc Hoàng ngăn người nhìn nàng, giọt nước mắt trên má đã rơi xuống,

roi trên mặt đất lạnh.

Giọng hát trong veo kia lại bay quanh bên tai hắn, cả đời không thể quên.

“Một giấc Hoa Tư Mộng

Ngoài mộng ai thờ dài

Nàng gây nên khúc nhạc ấy dệt nên một đoạn mộng yêu

Một khúc đưa đời người đến đầu cùng, trong mộng ai đang tự dối gạt mình

Trong ảo ảnh, hồi ức giữa nơi trần thế chết đi..

....

Trong mộ phần phủ rêu phong, chôn cất chấp mơ của ai

Nhánh liễu phát nơi đê xanh hồi chốn nào có thể dựa vào

Dẫu chờ đến ngày hứa hẹn vẫn không tìm về được yêu thương

Vẫn vì chuyện nhân gian, cuối cùng đến đầu bạc cũng không

....

Ai nhếch lên khóe môi nở nụ cười, lưu lại trong đáy mắt ai

Ứng thuận suốt đời không chia lìa

Ai ném hết mọi chua cay bi thương xa cách

Lưu lại một câu rằng : “Nguyện chưa từng gặp được người”

..... “* ”

“Bực...Phụt...”

Dây đàn đứt, vết máu loang lổ liền trải dài xuống nền đất, nở rộ lên đóa hoa bi ngạn trên trang phục hồng phấn. Càng làm thêm về mị hoặc đến mơ người của nàng.

Yêu Từ mất ý thức ngực bên đàn ngọc. Độc Hoàng vội và ôm lấy nàng vào lòng, bắt mặt. Sắc mặt càng tái xanh hơn khi đập của nàng càng ngày càng yếu. Hắn ôm nàng vào lòng, cúi người kề môi mình vào môi nàng, cố gắng đẩy hơi hô hấp cho nàng. Đáng tiếc mọi chuyện cũng đã cố gắng trong vô vọng, cơ thể người ngọc trong lòng liền nặng đi, Yêu Từ bắt đầu thờ dốc, đưa tay chạm vào mặt hắn miệng đóng mở, nhưng lại không phát ra một tiếng nào.

Độc Hoàng lúc này càng hoảng hơn.

“Từ nhi, không cần, không cần bỏ ta như thế rồi đi. Ta cùng nàng sẽ là phu thê, sau này sinh đứa nhỏ. Không cần là mộng. Chỉ cần nàng bên ta đi”

“Khụ...Độc Hoàng...ta biết rồi...đá tạ ngươi...phu quân, ta muốn thấy ngươi cười”

Độc Hoàng chưa xót, giọt lệ rơi xuống người nàng, có giọt rơi vào miệng nàng mặn chát. Bây giờ, tim nàng rất đau, như đã co thắt lại. Trong thời gian qua, tuy hắn đối gặt nàng nhưng tất cả đều đối xử rất tốt với nàng. Còn có thể tin tưởng giao trái tim hắn cho nàng, như vậy đi.

Nàng cũng đã rất vui rồi.

Tìm một người yêu mình trên đời này rất khó, tìm người nguyện trọn đời răng long đầu bạc càng khó hơn. Chỉ có hắn trong khoảng thời gian này giúp nàng vui, tuy mất trí nhớ, nhưng cũng đã quá tốt với nàng rồi. Yêu Từ giữ mi mắt không khép nhìn nụ cười cuối của hắn lần cuối.

Độc Hoàng lại lên tiếng.

“Từ nhi, nàng gặp ta nơi u cốc độc, chúng ta bên nhau chưa đầy nửa năm. Nàng liền rời đi, như vậy có quá nhẫn tâm sao?”

“Là ta nhẫn tâm.”

Yêu Từ nở nụ cười yếu ớt nhìn hắn, Độc Hoàng hôn lên môi nàng, nhẹ cười.

“Yêu Từ, chờ ta. Đến khi ta giúp nàng có thể tỉnh lại. Chỉ cần nàng chờ ta! Ta quyết không cho nàng đi dễ dàng”

“Được...ta đợi....ngươi....phu quân...”

Bóng tối bao trùm lấy nàng, nhịp thở đã không còn. Con đau đón liền rời đi, linh hồn nàng đã đầu đó đã rời khỏi xác. Độc Hoàng ôm lấy thể xác nàng hét to trong đau đớn. Lão thiên trên người, hắn lãnh huyết cùng cực cũng chỉ khi chưa gặp nàng, nữ nhân này lão thiên đưa đến như muốn hắn thay đổi. Một khi hắn thay đổi liền lấy đi của hắn cả trái tim, lấy đi hình bóng nữ nhân này. Tại sao?

Do hắn gặp nàng quá muộn, quá muộn để có thể ở bên nàng hưởng trọn hạnh phúc của tương lai. Hắn không cam tâm, hắn muốn nàng muốn có nàng. Không ai có thể đem nàng rời xa hắn. Chỉ bên nhau như thế thôi hắn vẫn chưa đủ, hắn muốn nàng, hắn muốn nụ cười kia của nàng, hắn muốn nghe giọng nói nàng.

Độc Hoàng điên cuồng hét lên động tĩnh cả một góc trời, Độc môn ngày đó mưa rơi như trút nước, hoa rơi tán loạn trên đình. Nam tử tóc bạc mắt hổ phách, ôm cái xác nữ tử ngồi trên đình đến gần người.

Linh hồn vẫn tiếp tục trôi dạt như vậy liền hút vào vòng xoáy sâu. Yêu Từ bị cuốn vào, nhìn bóng đêm mờ mịt, giọt lệ trên khóe mắt lại rơi ra. Thân xác của nàng, Độc Hoàng đã ôm nó gần tuần trời rồi, điều kì lạ nó không thối rữa, nhưng nhìn bộ dạng hắn càng tiêu tụy, nàng...

Trong bóng đêm tối, một oan hồn mất kí ức, vừa cô đơn, vừa đau lòng khóc suốt suốt. Bóng đêm mù mịt vang lên không gian thúc thít ghê người đến đáng sợ.

* Nhạc Nhất chấm hoa tư

Bạn đang đọc truyện *Sự Quyến Rũ Của Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: CHƯƠNG 14: TA THÀNH KHÔI NGỌC RỒI

Không biết đã bao nhiêu lâu, trôi qua bao nhiêu mùa rồi. Yêu Từ vẫn ngồi đó, ngồi trong không gian tối mịt này nhìn về phía xa. Từ khi nàng nhìn thấy hình ảnh sau khi chết đó, ánh sáng cũng đã không còn đến với nàng nữa. Không gian này toàn là màu đen, đến nỗi không thể nhìn thấy được cả bàn tay của mình.

Yêu Từ vùng vẫy trong không gian đó không biết bao lâu rồi. Nhiều lúc nàng đã cố gắng, cố gắng đi hướng về phía trước tìm một chút ánh sáng nào đó. Nhưng có lẽ trong thế giới này, dù một bóng đen nhỏ của con đom đóm cũng đã quá sa sỉ. Đôi chân đã bị cò, đất đá cào xước, rỉ máu đến đáng sợ, bộ váy trên người cũng đã rách nát. Nàng cũng chẳng biết nó có màu gì nữa, hướng chỉ là quan tâm đến nó. Cho đến khi kiệt sức, khi ngồi lại thì mới biết, từ trước đến giờ mình chính là đi vòng tròn nơi này. Nơi này không có lối thoát cho mình, mảnh vải bị xé rách từ mép váy được cột gần gốc cây làm kí hiệu, bây giờ lại trở về lại tay nàng.

Nơi này là địa ngục hay thiên đường?

Chẳng có ai trả lời cho nàng hay, cũng chẳng có ai ở đây ở trả lời cho nàng. Và có lẽ, nàng mãi ngồi nơi này ngẩn người cho đến khi linh hồn có thể tan biến.

Dưới gốc cây lớn, tán lá cổ thụ trải rộng và xum xuê, rợp cả một vùng bóng tối không cho bất cứ ánh sáng nào lọt vào. Nhìn bên ngoài nhìn vào, con người không thấy được nơi kia có một luồng khí đen luôn bao quanh lấy thân cây này, một luồng khí rất nhật bao phủ lấy cả tán cây, như được sinh ra từ cây này. Một linh hồn cứ ngẩn người, ánh mắt xinh đẹp, nhưng vô hồn nhìn về phía trước. Chẳng ai biết linh hồn kia đang nhìn gì, chỉ có thể cảm giác sâu trong con ngư kia thật sự là đau thương.

Về chạng vạng, một xóm làng nọ có ba nam nhân lạ mặt đi qua, ba người vào quán trọ để thuê phòng, rất nhanh sau đó liền theo thủ tục lên phòng mà nghỉ ngơi. Vì nơi này là vùng thôn dã, cũng có khá nhiều người giang hồ đi qua lại, cũng ít người để ý đến trang phục bụi bặm của ba người, thực ra đã nhìn quá quen mà không lưu tâm. Ba người kia, một nam nhân dẫn đầu, tóc dài buộc một nửa trên đầu cổ định bằng cây châm ngọc, phần còn lại thả ngang vai. Trang phục cũng khá bình thường, giống một thư sinh nho nhã, lam áo, quần dày trắng, tay cầm cây quạt đề thơ, ăn nói nhã nhặn, khối ngọc bên eo tinh xảo chứng tỏ con nhà quyền quý không dễ đụng vào. Hai người theo sau tất cả đều đưa bộ mặt người ta thiếu nợ mình mười năm mà nhìn đôi, khí lạnh quanh thân họ cũng tức khiến người khác cảm thấy nên tránh né vị công tử đầu tiên ra.

Sử Đồng Vi cư xử khôn khéo với chủ quán, hơi liếc mắt một cái sang hai người sau.

“Đi cả ngày trời nên nghỉ đi, ngày mai lên đường”

“Rõ”

Hai người kia cung kính, cúi đầu rồi theo chủ tử lên lầu mỗi người chia nhau ra các phòng nghỉ ngơi, nhanh chóng lấy lại sức ngày mai đến kinh thành. Nhưng mọi chuyện dường như là không dễ dàng như vậy, chỉ sau vài canh giờ, đến bữa ăn cơm. Dưới khách điểm có một đoàn người che mạng kêu thức ăn ở dưới lầu, một bàn đồ ăn được dọn sẵn, đám người kia còn có ý gây thương tích cho chủ quán. Kim Tuệ xuống dưới nhà trước, đứng hơn hẳn kị chỗ ngủ lạ nên nơi này dù thế nào hẳn vẫn không ngủ được. Kim Tuệ nhìn tới mấy người dưới lầu liền nhú mồm, quay lại phòng.

“Công tử, bọn chúng đến”

“Hiện tại nên thế nào?”

Kim Khuyết ngồi trên bàn uống trà, nhìn sang chủ tử nhà mình. Sử Đồng Vi ngồi tựa người trên giường, thở dài, ôm thanh kiếm vừa mới lau sạch.

“Tôi hãy tính, bây giờ nơi này gần đất kinh thành bọn chúng cơ bản không dám mạnh động”

“Rõ”

“Trở về làm nhiệm vụ như thường ngày đi!”

“Rõ”

Sau hai người kia ra ngoài. Sở Đồng Vi đứng dậy, đến bên cửa sổ nhìn ngắm một chút liền đẩy cây chống cửa sau đó lên giường cời bỏ áo ra mà ngủ. Không ai để ý thấy khuôn ngọc bồi kia đã bắt đầu sáng lên đến kì lạ.

Màn đêm che phủ một vùng trời, lúc này trong ngọc bồi ngày càng sáng tỏa hơn. Sử Đồng Vi tỉnh lại cũng chỉ vì ánh sáng của nó quá nóng bức người, nhìn chiếc ngọc bồi hẳn mang theo từ nhỏ đến lớn, hiện tại lại nhìn sang một điều kì lạ. Sử Đồng Vi thắc mắc khó hiểu, xoay người kiểm tra tài liệu về chúng, đáng tiếc chẳng có một chút kiến thức, hay trí nhớ nào về nó khi hẳn nhớ đến nó. Nó cũng chỉ là cái ngọc bồi thường, nương tặng hẳn khi đến nhà luyện ngọc quen đường.

Lúc này ngoài cửa Kim Tuệ cùng Kim Khuyển cũng đi vào, nhìn chủ nhân mình nhìn khuôn ngọc. Liền không hiểu, đến thắc mắc, bất quá bọn họ không muốn hỏi, chủ nhân họ không muốn nói.

“Kim Tuệ, Kim Khuyển. Các ngươi biết tại sao khối ngọc này phát sáng?”

“Công tử, khối ngọc này không có phát sáng”

Kim Khuyển nhìn lại một lần rồi khẳng định lắc đầu, ngay cả ánh trăng soi vào nó cũng chẳng phải được gọi là phát sáng. Chủ nhân hẳn không biết lần này là bị sao, nhưng tình hình đang có nguy hiểm trước mắt, làm ơn đừng giỡn nữa.

Sử Đồng Vi nhìn nô tài của mình, lại nhìn về phía ngọc. Hắn chớp động mắt nhìn kĩ một lần. Khối ngọc trong mắt hẳn đang sáng lên, còn nói không phải. Hai tên này không thấy. Chỉ có một mình hắn nhìn thấy sao? Nhưng chuyện này là sao hẳn cũng không biết, tạm gác sang một bên. Đặt khối ngọc xuống

nệm, nhìn sang ngoài cửa.

“Tình hình”

“Bọn chúng đều mai phục xung quanh nơi này”

“Không đường thoát?”

“Cơ bản là không có”

Sử Đồng Vi cau mày, bọn chúng cơ bản là muốn đuổi cùng giết tận.

“Công tử”

“Đêm nay phá vòng vây”

“Như thế nguy hiểm, hay đợi tam hoàng tử đến...”

“Đợi huynh ấy đến chỉ sợ bên ngoài còn có bầy”

“Sẽ không, bên ngoài còn có vương gia...”

“Là đến khi đó đã bỏ mạng”

Trong phòng đều im lặng, cả ba võ công sẽ không đáng ngại chỉ là bọn giáo Tà này rất nhiều mưu kế, đánh trực diện thì ít, núp trong bóng đêm đánh lén thì nhiều. Lần này đi lên cốc xin lấy được về cứu bệnh dịch, lại bị bọn này phục kích, còn lại bị giết chết. Tất cả huynh đệ dường như là bị đánh lén mà chết, lúc không để ý vào mà trúng độc mà chết tức tưởi...

Yêu Tử dần mở mắt nhìn xung quanh, lần này nàng có thể thấy ánh sáng, lại có thể nhìn mọi vật xung quanh, hướng ra ngoài nhưng dường như nàng bị mắc kẹt vào một thứ gì đó, tầm nhìn của nàng rất hạn chế, còn không thể cử động được. Nhưng nhìn quan cảnh xung quanh hình như là một quán trọ.

Nàng làm gì nơi này?

Từ phòng mở ra, trước mắt là một nam tử lục y, đến gần nàng cúi đầu. Yêu Tử ngạc nhiên, giống như vị trí này là một vật đặt trên giường vậy. Quanh nơi này trời cũng tối, chỉ có ánh nến. Yêu Tử nhìn chăm chú vào nó, hướng đến ánh sáng. Không biết ảo giác hay thực tại, ánh sáng kia ngày càng rõ hơn, nàng đứng càng gần với ngọn lửa đèn. Lập tức nàng bị một lực giữ lại.

Sử Đồng Vi nhìn thấy chiếc ngọc bội đang lơ lửng đến gần ngọn đèn. Hắn không biết làm gì, đành đưa tay giữ lấy nó. Đặt nó trên tay ngắm nghía.

“Thực chất ngươi là cái gì?”

“Này này, ta là người không phải cái gì”

Yêu Tử nói xong liền giật mình, đem tay che lấy miệng mình. Cô có thể nói và nghe người khác nói sao? Nghe được không?

“Ngươi biết nói chuyện sao? Ngươi tên gì?”

“Yêu Tử. Ngươi nghe ta nói sao?”

“Từ một khối ngọc, ta đang tự kể một mình nói chuyện với khối ngọc đấy!”

Sử Đồng Vi cười giễu, nếu người kia không nói chắc chắn hắn cũng sẽ không ngồi nói nhảm với một khối ngọc đâu.

“Yêu Tử, ngươi là gì? Khối ngọc hay linh hồn? Lúc nãy ngươi nói là người. Ngươi làm sao vào trong được?”

“Ta không biết... (dù sao ta cũng chỉ là một linh hồn chết)....Ngươi có thể cho ta ra ngoài không?”

“.....Làm sao được?”

Yêu Tử nghiêng đầu nghĩ ngợi đúng là không được...Nếu là kí ức ước chẳng lẽ là được?

“Ngươi trích chút máu lên mặt ngọc thử đi, biết đâu được”

“Tại sao?”

“Ta không biết”

Sử Đồng Vi không nói, cất ngón tay trích giọt lên tay nàng, nhìn một chút. Thời gian trôi đi cũng không có gì xảy ra, cả hai đều thờ dài. Riêng hắn tự giễu

mình ngu ngốc đi tin lời nói của nàng. Thật là.

“Công tử, đi mau, bọn chúng đến!”

Bên ngoài Kim Tuệ xông cửa chạy vào, nhanh chóng kéo hần rời đi, gói đồ bị bỏ quên, nàng cũng rơi ngay dưới đất. Yêu Từ khóc ròng, tại sao nàng lại là viên ngọc. Khối ngọc này tại sao lại chứa hồn nàng chứ. Còn có nếu tên kia không đưa nàng đi thì nàng sẽ mãi ở đây, rồi sẽ đến khi người ta thấy rồi bán ra. May mắn không mài dũa, mà nếu mài dũa thì nàng chết chắc.

“Nè, nè. Cho ta theo với”

“Đương nhiên, người từ đâu là của ta rồi!”

“Công tử mau!”

Kim Khuyển nhìn công tử nhà mình nói gì đó với khối ngọc lại giục. Hôm nay công tử nhà hần rất kì dị.

Bạn đang đọc truyện *Sự Quyến Rũ Của Hồ Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: CHƯƠNG 15: NGỌC NHẬN CHỦ

Ba người chạy hướng Nam mà đến, mang đêm tối mịch lại chỉ ánh trăng mờ ảo chiếu chỉ một góc. Yêu Từ được Sử Đồng Vi giữ trong lòng ngực lại thấy tình cảnh này thật quen thuộc, bất quá nàng không thể nhìn ra đó là nơi nào nàng từng gặp. Từ khi nàng biết mình mất trí nhớ trở đi, dường như nàng đều ở Độc giáo, nàng chỉ quanh quẩn trong cốc, không có ra ngoài. Mà nếu muốn đi, Độc Hoàng cơ bản không cho nàng ra ngoài.

“Yêu Từ đúng không? Người còn trong ngọc không?”

Một giọng nói khẽ hướng nàng nói đến, thành công đem trí thức của nàng dời về thực tại. Sử Đồng Vi vừa chạy vừa hỏi khẽ khuôn ngọc trong lòng ngực. Từ lúc rời khỏi nhà trọ đến giờ hần không nghe thấy tiếng nàng nói, không biết tại sao hần lại là người lạnh nhạt, không thích tiếp xúc với người ngoài, vậy mà chỉ một giọng nói không rõ hình dáng, cũng rõ yêu ma, gấp chưa đầy vài giây liền làm hần có cảm giác khắc khít kì lạ.

Yêu Từ một nghe giọng nói vừa vặn ra khỏi suy nghĩ của mình liền đáp lại một chút mình vẫn còn. Đùa sao, bây giờ nàng không tìm cách nào để rời khỏi cái khối ngọc này thì làm sao tìm được cách ra đây. Tên này có cần ngu ngốc đến vậy không.

Sử Đồng VI nghe được giọng nói phát ra từ khuôn ngọc rất bình tĩnh xem ra nàng vẫn rất bình thường, đặt tay lên ngực tâm hạ xuống một chút, vẫn theo sau tiếp tục chạy đi. Lúc này phía sau họ cũng đã sát cận một gần rất nhiều hắc y nhân. Một đường gió kéo tới, Sử Đồng Vi cảm thấy phía sau gáy ớn lạnh, thứ gì đó chém gió mà bay càng gần lại phía mình. Lập tức nhảy sang một bên, nơi cũ khi này hần chạy đã rất nhanh xuất hiện một đao, mặt đất bị cắm xuống sâu ghê tởm. Dù hiểu nếu một đao kia chém trúng ngực hần thế nào.

Yêu Từ bên trong khuôn ngọc ngày càng cả kinh, thật sự những người này có thâm thù đại hận như thế nào lại gặp những kẻ địch này...

“Công tử không sao?”

“Vẫn ổn, một kích kia đòi mạng”

“Xem ra bọn chúng muốn hành động rồi”

Kim Khuyển vội đề chủ nhân mình, nhìn lại nơi kia cau mày, mà Kim Tuệ cũng chạy lại đây, sắc mặt đanh lại ngày càng rõ. Cả hai rút kiếm ra dò xét xung quang, cảnh giác nhìn xung quanh. Đồng Vi cũng giống hai người, đem đoản kiếm vàng kéo từ ống tay áo ra, hướng về phía trước quát lớn.

“Là người nào?”

Lập tức trong bụi rậm hắc y nhân xuất hiện tạo một vòng tròn bao lấy ba người ở giữa. Yêu Từ ở trong khối ngọc, bị Đồng Vi bỏ vào trong gực, cơ bản là không thể thấy gì. Tuy vậy, từ khi vào khối ngọc này, tất cả sáu giác quan nàng nhạy đến bất ngờ. Ví như lúc này, nàng cảm nhận được lực lượng giữa ba người và hắc y nhân kia tương đương nhau, còn có một số người trên bậc, chỉ có một người có tu vi thấp nhất thì cũng là kiếm đệ. Yêu Từ rối rắm, nếu họ xông vào đánh nhau, đưa nhỏ lên ba cũng biết ai sẽ chết sớm.

“Này, người có cần đánh không?”

“Người nghĩ xem? Chúng ta có đường lui à?”

“Ta... người có thể cho ta ra ngoài không?”

“Nếu được ta đã thả ngươi ra rồi, cần gì đợi tới bây giờ!”

Đồng Vi cùng Yêu Từ trao đổi qua lý trí, giống như một không gian, một vật hay chủ thể cái quan không gian đó trao đổi với chủ nhân mình. Đến khi cả hai phát hiện thì cũng trở thành quen rồi.

Yêu Từ quần bách không nói gì thêm, nàng nghĩ nếu ra ngoài có thể giúp ba người này một chút. Dù sao cái suy nghĩ lúc này khuyên người kia dùng máu trich thủ trên mặt ngọc, trong đầu nàng cũng không ngừng xuất hiện câu nói.

“Gọi chủ nhân đi!”

Cơ không thấy hình chỉ thấy giọng nói vắng vắng trong đầu mình. Nếu hần hiện tại chủ nhân viên ngọc này nàng mong cũng có thể bên cạnh người này cũng không thể nhảy ra đầu chợ mà nhìn người qua kẻ lại xem mình là món hàng mà mua bán.

Hoàn cảnh ấy thật sự rất khổ sở.

Lúc Yêu Từ suy nghĩ, bên ngoài đã vang vọng tiếng đao kiếm, một chút ánh sáng set qua một cái liền có máu tươi phun trào. Đồng Vi bị thương, máu hần hòa với máu kẻ địch tạo thành một mảnh, những hạt loan lỗ trên y phục đến ghê người. Hoàn hảo, chính là hần che chỗ nơi đặt ngọc không lay dính chút máu nào. Trải qua hai canh giờ giao chiến, dù cầm cự như thế nào cũng dẫn đến kiệt sức, ba người vừa đánh vừa chạy dẫn đến một bờ sông, hắc y nhân liền cản bước không thể chạy tiếp liền chịu một cảnh sinh tử. Ba người nắm chặt đao kiếm, hai hộ vệ của Đồng Vi vội đứng che chỗ trước mặt, đẩy hần chạy mau. Đáng tiếc dưới hoàn cảnh này, ba người chỉ có thể tựa lưng vào nhau mà chiếc đầu, hần y nhân bao vây đã bịt kín đường.

“Đồng Vi giờ tay chịu trời, ít ra còn có thể nhẹ nhàng ra đi”

Một người bước ra, có lẽ đứng đầu hắc y nhân mặt sinh khí kiêu ngạo, lại mang một chút thị huyết, mặt che đi nhưng ánh mắt kia của hần vẫn rõ một vết sẹo dài, in hần lâu năm lúc hần chớp đồng liền biến vết sẹo giật giật đỏ ửng càng thêm dữ tợn.

Yêu Từ nghe giọng người này, cau mày. Cái này là uy hiếp chứ không phải là hòa giải. Lập tức nàng cảm thấy một lực lớn kéo gió lại đây, trong lòng cả kinh, nhận rõ phương hướng liền lớn tiếng hô.

“Cẩn thận phía sau người!”

Đồng Vi đột nhiên nhảy sang bên trái, đem kuém che chắn đi cho Kim Tuệ.

Yêu Từ trong ngọc lại lần nữa hốt hoảng.

“Không cần phía sau lưng ngươi nữa kia”

Đồng Vi hất văng tên trước mặt ra, nhảy lên né xông kích. Yêu Từ vội vàng hô lớn hai bên, trong khi ánh trăng dần bị mây mờ che khuất, một mảng tối mịch. Người luyện võ trong bóng tối dễ dàng không vấn đề, nhưng điều không dễ là ám khí trong tối.

“Đa tạ”

Đồng Vi né được lưỡi thái chạy đến chỗ liền thở ra, âm thầm cảm kích trong lòng. Yêu Từ lại không có nhiều thời gian tán chuyện như vậy, đem tinh thần lực lên tột đỉnh. Nàng giữ tính mạng con người này sau này đợi hần báo đáp mà nhờ hần.

Bực mình vì chỉ là một khối ngọc biết nói.

Bên Đồng Vi vì Yêu Từ trợ trợ cũng đã tương đối ổn, nhưng hai hộ vệ của hần thì khác, Kim Tuệ ngã ngồi trên đất bị một cái phi châm cắm vào, Kim Khuyển lại còn nặng nề hơn khắp người đều là phi tiêu, máu loang lỗ. Đến lúc không chịu nổi, hần khụy xuống đất nôn ra một miệng máu. Đồng Vi nhìn hai hộ vệ của mình sốt ruột chạy đến. Bên trong ngọc Yêu Từ lại hô lớn.

“Tránh ra!”

Nhưng đã muộn, Đồng Vi bị đình chỉ ngay tại đó, bụi phấn đầy ra làm đầu óc choáng váng. Yêu Từ hoảng hốt, trong lòng bấn loạn.

Không phải chứ, hành động bọn người kia đã nhanh vậy?

“Xem ra các ngươi rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt!”

Hắc y nhân cười đắc ý xuất chiêu hướng Đồng Vi bay đến, Yêu Từ trong lòng ngực hần cố gắng dịch chuyển một chút đến giữ ngực hần bảo vệ, đem ma thật là chấn nổ lên xung quanh mình cố gắng đẩy ra ngoài. Một kích kia đến lồng ngực từ hắc y nhân, liền là đoạt mạng, nàng đã muốn báo hộ đứa trẻ này thì liền bất chấp. Cùng lắm tiêu tan thôi mà, dù sao nàng cũng chỉ còn là linh hồn. Đi rồi Độc Hoàng cũng sẽ quên thôi.

Ta ích gì, xin lỗi!

Mất thấy hắc y nhân hướng mình đến, lại không thể nhúc nhích, Đồng Vi cười lạnh chừng kia ngênh , không phải là sợ sệt mà là ngênh đoán. Nếu bây giờ Yêu Từ có thể nhìn thấy hần như thế này sẽ tán thưởng không ngừng đấy.

Hắc y nhân chường đến, lực mạnh cũng biểu dương, lập tức Đồng Vi liền đã kích tim phổi liền trộn lẫn, miệng nồng nặc phun ngụm máu, cơ thể bay ra xa, nằm bất động. Bên này Kim Tuệ cùng Kim Khuyển trừng mắt thù hận, lại tự trách nhìn chủ tử mình la lớn.

“Chủ tử”

Vẫn là một cái không gian im lặng đáp trả, hắc y nhân liền cười ha ha thay cho lời nói. Haén phát tay, các hộ vệ hiểu ý, giương đao nhảy đến hai hộ vệ kia đã xuống. Nhìn thấy đao đến nơi Kim Tuệ cắn răng.

“Kẻ nào sai các người đến?”

“Ta xem người cũng sắp chết, như thế ta nói để xuống hoàng tiền không uất ức....là Thái Tử phi”

Kim Khuyển cắn răng

“Thái tử phi? Nàng ta muốn gì?”

“Haha thứ nữ nhân muốn là gì? Người cũng nên biết trong hậu cung bao nhiêu tâm kế chứ. Nàng ta muốn làm hoàng đế”

“Vô pháp”

“Biết cũng biết rồi, đi nhanh đi thôi”

Đao vuren lên, hai người hộ vệ nhìn nhau lại nhìn sang chủ nhân mình trợn mắt.

“Công tử”

“Cái gì?”

Hắc y nhân không tin xoay mặt nhìn sang, nam nhân đầy huyết còn sống, trên tay là mảnh ngọc bội xanh thẫm, vỡ nát. Lấp ló bên người hắn là nữ nhân. Đúng là nữ nhân đang ngồi bên cạnh hắn xoay lưng về phía đám người, mái tóc đen dài như thác chỉ bụi thành hình cánh bướm trên đầu dùng châm cài lại, phần còn lại thả tự do phía sau, nàng mặc y phục màu lam, nhẹ nhàng, vô bản. Mọi người liền cứng ngắt nhìn, ngay cả Đồng Vi cũng ngăn người nhìn nữ nhân này, như không tình lại dò hỏi.

“Yêu...Tử...?”

“Là ta. Bây giờ ta ra ngoài được rồi, nhưng là...bọn người kia...”

“Người ra ngoài mau chạy đi, đám người kia chúng ta không địch nổi, lại không thể luyện lự đến người”

“Chạy? Người nói ta biết chạy đâu bây giờ? Ngọc trong tay người, ta hấp thụ máu của người mà ra khỏi đó”

Yêu Tử ánh mắt có chút phiếm hồng nhìn người kia, nàng có thể đi được sao? Nếu được cần gì phải ở nơi này, trong khuông góc chật hẹp kia, lại không thể tìm về với Độc Hoàng.

Đồng Vi nhìn nàng biết mình nói lỡ lời lại thấy nàng muốn khóc. Đưa tay xoa đầu nàng an ủi, nhưng trong lòng vô cùng áy náy.

“Ta luyện lự người rồi, nhưng ở đây người sẽ chết mất..”

“Người tên gì?”

“...là Sừ Đồng Vi, có chuyện gì?”

“Chủ nhân, ta giết họ hay chừa một?”

“Người...nàng...được rồi ta cần khẩu cung”

“Nhận lệnh”

Yêu Tử vui vẻ cúi đầu, nhất chân một cái liền đứng trước mặt Kim Tuệ và Kim Khuyển, vui vẻ cho hắn ăn mỗi người một viên đan dược màu đỏ, vô nhẹ cai hai người. Hắc y nhân lúc này nhìn nàng tỏa uy áp liền có vẻ rụt rè, lùi vài bước, khiến định chấp cái tay nói.

“Cô nương này xin đừng xen vào.”

“Tại sao?”

“Mong cô nương hiểu rõ đây không phải chuyện của mình”

“Bên kia chủ nhân của ta”

Yêu Từ tròn mắt chỉ tay về Đồng Vi, mỉm cười. Lúc này hắc y nhân biết dù liên quan hay không nàng cũng sẽ không đi. Đành đánh liều hấn không tính cả đám nam nhân lại không thể đánh lại một con nha đầu tay trái gà không chắc. Kiên quyết phát tay.

“Lên”

Lập tức xung quanh nàng xuất hiện mười cái hắc y nhân, vòng tròn bọn chúng dần thu hẹp lại. Âm khí xuất ra ngoan độc, đều nhắm các tứ chi hay các giác quan của nàng bay đến. Bốn phía đều là kim châm, Yêu Từ bình tĩnh, sau cơn mưa châm, vẫn đứng yên nơi đó, tóc không loạn, mặt không đỏ, hơi thở bình tĩnh đến lạ kì. Lúc này tên thủ lĩnh nhìn thấy nàng liền biến sắc, biết mình gặp phải cao thủ. Liền hướng bên ngoài ra lệnh rút, từng cái hắc y nhân đều lẩn trong bụi mà ẩn nấp. Bất quá, ngân châm thu trên tay của Yêu Từ thực không có tác dụng gì, nên tùy tiện vung tay một chút.

Máu đỏ chảy ra, từ trong bụi ướt ách, đầu đó còn có bóng người nhô lên phun ra ngụm máu rồi lại nghe tiếng bịch, yên tĩnh.

Yêu Từ liếc sang, nàng mất trí nhớ, nghe đến hai từ tam hoàng tử với vương gia trong miệng một trong hai tên hộ vệ kia liền thấy quen thuộc. Nhưng không tài nào để nổi một kí ức dung nhập, chỉ có tâm trạng nhắc nàng nghĩ họ là người tốt, nếu tên kia quen biết họ bị truy sát thì nàng liền giúp. Biết đâu được hấn giúp nàng tìm ra kí ức.

Đây mới chính là nguyên nhân chân chính khiến nàng nhận hấn làm chủ nhân. Cũng là tại sao nàng không tìm hiểu nguyên nhân mà ra tay như vậy.

Yêu Từ xoay người bước đến Đồng Vi, lúc này hai người kia đã vội hồi phục tinh thần, đưa mắt cảnh giác nhìn nàng. Lúc vừa rồi cuộc nói chuyện giữa nàng và Đồng Vi ngoại trừ hai người thì tất cả đều không nghe thấy. Kim Tuệ đứng trước mặt Đồng Vi đưa kiếm chỉ về phía nàng.

“Công tử, nàng đây là...”

“Nàng là bằng hữu của ta”

“Công tử, nàng nói người là chủ nhân!”

Kim Khuyển lại nheo mắt nghi ngờ, bằng hữu? Công tử nhà hấn bằng hữu có bao nhiêu người là thật sự? Bất quá thì cũng không nghe được hấn có bằng hữu là nữ nhân. Đồng Vi không đáp lệnh Kim Tuệ hạ đao xuống, Yêu Từ lại đi qua người Kim Tuệ ngồi xuống bên cạnh Đồng Vi.

“Cái này...ngọc bội nát rồi”

“Vậy nàng sẽ không sao chứ?”

“Ta không biết...”

Cả ba người trầm ngâm nhìn nữa từ trước mặt. Tuy nàng ra tay ác độc, lại lực lượng hung hiểm, bất quá nàng theo bên họ, thì tạm thời không đáng ngại. Đồng Vi đợi sức khỏe hồi phục một chút liền đứng dậy rời khỏi địa phương chiến trường, đến gần một bãi đất trống, cũng có suối men qua. Bốn người ngồi lại nghỉ ngơi, Kim Tuệ trở về khách điểm lấy đồ, rồi vội vàng đến, Kim Khuyển giặt sạch vết máu trên người đưa tay uống nước.

Đợi mọi người xong việc, Đồng Vi mới từ từ đưa mắt nhìn Yêu Từ hỏi cặn kẽ hơn.

“Nàng tên Yêu Từ đúng không? Lúc trước nàng có nói với ta nàng là người. Nhưng tại sao?”

“Ta không biết, thực chất cơ thể của ta vẫn còn được bảo quản ở một nơi, nhưng linh hồn của ta bị nhốt trong bóng đêm. Đến khi ta nhìn thấy ánh sáng thì biết mình đã ở trong ngọc rồi. Vậy nên ta không biết cách ra khỏi đó”

“Ta đoán lượng máu kia chưa đủ để nàng xuất hiện”

Kim Khuyển chăm chú theo dõi từng cử động của nữ nhân kia, rồi lại xoay mắt nhìn Kim Tuệ, hấn cho cái gật đầu. Không khí liền buông lỏng chút cảnh giác.

“Thân xác nàng nơi nào?”

“Ta không biết”

Đồng Vi nắm đúng điểm chủ nói ra, cả ba nam nhân nghe câu trả lời liền thờ ra.

“Lúc trước nàng có kí ức?”

“Ta bị mất trí nhớ...có người giúp ta sống sót trong thời gian qua...đáng tiếc...”

Lòng cười lạnh, thiên rất thích trêu người, nàng đi rồi, nàng khóc đến khô rồi. Nàng không thể khóc nữa.

Đồng Vi nhìn nữ nhân trước mặt cục mắt cũng không hỏi nữa, ai cũng có đau thương. Hấn cũng không muốn moi móc chuyện người khác ra, đưa tay xoa đầu nàng mỉm cười.

“Từ nay theo ta đi, đến lúc thời cơ ta giúp ngươi tìm thân xác.”

“Đa tạ”

Yêu Từ nhìn hấn bằng ánh mắt cảm kích. Sau họ nghỉ ngơi một đoạn liền roi đi, lúc này trời cũng đã sáng.

“Chủ nhân ta không có ngọc nhập vào”

Yêu Từ chợt lo sợ, nàng còn là vật thể thuộc ngọc cũng không phải là hình người xác thịt, ánh nắng kia mới sệt qua nàng đã cảm giác đau nhói, ngón tay chạm vào nàng dần bốc hơi.

Đồng Vi nhìn nàng lo lắng trong lòng cũng bất đắc dĩ. Hấn nhớ có mang theo ô, cái này hấn ít dùng đến nhưng là bảo vật của ngoại tổ, hấn luôn giữ bên mình. Lần này có dịp mở ra, không nghĩ là cái ô có thể cứu người.

“Cầm lấy, linh hồn không nên ra ánh nắng bên ngoài, đợi khi đến thị trấn nhỏ kia cũng là nơi an toàn ta giúp nàng tìm một khối ngọc thích hợp”

“Đa tạ”

“Bây giờ nàng là người của ta, nàng lại cứu ta một mạng, khách sao làm gì!”

Đồng Vi cười xoa đầu nàng, chiếc ô với rùng mai trang điểm lại bắt gặp hợp mắt với trang phục của nàng. Hấn không hiểu nàng thay đổi trang phục khi nào, rõ ràng vào lúc tối là màu lam, bây giờ là hồng phật. Bất quá nó lại không kì thị chút nào với chiếc ô, lại còn như trang phục cần có trên người nàng.

Như tiên từ giáng trần.

Đồng Vi hơi ngần ngại một chút, đến khi Kim Khuyển lạnh lùng đẩy tay mới tỉnh lại, nhận hành động của mình thấy thối, lại nhìn nàng thích thú với chiếc ô. Hấn mỉm cười, đến gần nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của nàng hướng về phía trước mà đi.

Kim Tuế, Kim Khuyển nhìn công tử nhà mình liền một ý liếc mắt nhìn nhau.

“Có gian tình”

Rồi cũng lặng lẽ chạy theo sau, bọn họ nô tài, mà từ nhỏ cũng rèn luyện tính vô tâm, nên với chủ tử trung thành chuyện chủ tử là để chủ tử lo. Bọn họ tuy không biết đến người kia xuất hiện từ khi nào kêu chủ tử là chủ nhân nhưng không làm hại hấn thì cả hai đều chấp nhận, còn chuyện khác bọn họ xem như mất điếc tai ngơ.

Cả bốn người đến thị trấn nhỏ, lúc này trời cũng dần tối, trên đường đi nhóm không ít người qua đây si mê ngưỡng mộ, Yêu Từ không biết phép dịch dung ra sao bên cổ núp sau bóng lưng của Đồng Vi, đến khi vào khách trọ mới an ổn tránh ánh mắt nóng rực mọi người đi trên đường.

Nàng ở cùng phòng với Đồng Vi, điều này có chút không tiện nhưng gònàng cũn không có cách nào khác, lần vẩy dài che đi đôi chân không chạm đất chứ không phải là nàng đi. Đồng Vi nhìn nàng cũng khó xử, nghĩ đến khi nàng ở một mình lại chỉ là linh hồn khiến hấn thật sự cân nhắc, lại nói hấn và nàng đang trong mối quan hệ chủ ngọc, nàng cũng nhận hấn làm chủ nhân rồi phải làm sao? Hấn trước giờ chưa có nữ tử nào chung phòng!

“Yêu Từ...trời đêm rồi, chúng ta đến phố xem ngọc khảm cho ngươi đi”

“Ân”

Đồng Vi liền nghĩ cách ứng xử, nên mới đề nghị, mà với Yêu Từ như thế nào cũng được, nàng cũng không thể ngủ được hay ăn uống gì. Linh hồn làm sao đối đây, bất quá ở một mình rất dễ lộ, nơi này không biết có sói lang không còn có đạo sĩ. Nàng không phải hồ ly nữa nhưng vẫn là linh...

Giặc mình với suy nghĩ của mình, đầu óc lại quanh quẩn hai chữ...

Hồ ly!!!!

Bạn đang đọc truyện *Sự Quyến Rũ Của Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16

Sử Đồng Vi nhìn nữ nhân đi bên cạnh đưa ánh mắt dò xét nhìn xung quanh, như có cái gì đó khiến nàng sợ sệt, hấn liền vươn tay ra nắm lấy tay nàng giữ nàng sát bên cạnh, truyền chút hơi ấm nơi bàn tay lạnh buốt kia. Chẳng hiểu sao, càng ở gần với nàng hấn lại cảm thấy vui vẻ, cái loại cảm giác trước giờ hấn chưa có với bất kì ai,

bất kì hoàn cảnh nào. Với hai người thân là huynh đệ cũng như là chi tâm của hần cũng vậy, bên họ là những việc chính sự, và chuyện trò cho qua thời gian. Nhưng bên cạnh năng hần thật sự cảm thấy yên bình, hạnh phúc.

“Yêu Tử, bên kia là cửa hàng ngọc bội nàng hãy vào đi!”

“Ân!”

Cửa hàng ngọc bội này cũng đã có khá lâu thời hần đi với mẫu thân đến, ngày mà thi uy dân chúng thăm viếng tình hình dân đen dưới ngai vàng. Hần còn nhớ ngày đó phụ hoàng đã phá xong một vụ án kiếm vàng treo thịt ở nơi này, thực chất là kẻ bán thịt ngu ngốc thù oán với cửa tiệm ngọc, nên trộm lấy bạc của người khách qua đường đến tiệm ngọc nhét vào xác con chó nhà tiệm ngọc sau đó giết chết lấy lão trưởng tiệm vàng, chặt đầu con chó gắn đầu lão trưởng vào, treo cả hai cái xác trước cửa tiệm vào sáng hôm sau khi người đi qua thấy thật sự hoảng hồn. Cũng giống như ác mộng của một vụ cướp được việc trong lịch sử từ đó. Hần cùng mẫu thân không có chứng kiến vụ án này, bất quá nghe người khác kể lại phụ hoàng đã thật thần võ đến mức nào. Lần này đi vào tiệm đã đổi chủ, cũng được bố trí khang trang hơn rất nhiều, chủ tiệm là con trai của lão già năm đó, ông vừa nhìn SỬ Đồng Vi có chút ngỡ, sau khi nhận được vài câu hỏi ngày xưa ông mới vui vẻ hiểu được lại nhìn sang nữ nhân đi theo hần, trịnh trọng hỏi

“Không biết đây có phải là..”

“Nàng là nương tử của ta. Hôm nay qua nơi này thật sự muốn mua một khối ngọc tốt, xinh đẹp để tặng nàng”

“Ồi thì ra là thế, xin công tử đợi lão một chút đi!”

Lão bãng nói xong xoay người chạy nhanh lên lầu còn không quên đem tiểu nô sư đồ tiếp hai người dặn kĩ tiếp cẩn thận. Hai người nhìn nhau ngồi xuống bàn,

lúc này trên bàn vừa đúng lúc hết trà, tiểu sư đệ của trưởng bản xin phép vào đựng trà với nước ấm. Đồng Vi gật đầu hần mới dám rời đi. Lúc này Yêu Tử mới cẩn thận quay lại hỏi lấy hần.

“Tại sao...Người có thể nói là chủ..”

“Truyền thống ngày xưa ở vùng này nói tặng ngọc cho một nữ nhân có thể là vợ,

tặng ngọc cho nữ nhân cũng có thể là nô tỳ mãi mãi. Những viên ngọc đó có giá trị rất khác nhau, đương nhiên ta không muốn đem theo một viên ngọc tệ bên người”

“Ha hả thì ra là người kẻ si diện”

“Im lặng, nếu ta không chọn cho người viên ngọc tốt thì làm sao người có nơi trú ngụ tốt đây”

Đồng Vi vờ tức giận đem tay cốc lên trán nữ nhân nào vui đùa kia, nhưng không nghĩ nàng lại dừng cười, đưa mắt nhìn phía xa.

“Ngọc tốt rồi sao chứ? Không gian nơi ta ở chỉ là một khuôn nhỏ nhìn thấy ít hơn cả một con mắt..”

“Xin lỗi..”

“Không sao, người là chủ nhân của ta rồi sau này cũng để người giúp đỡ dài dài”

Sử Đồng Vi nhìn nàng, tâm chợt thắc. Hần làm sao thế này? Bấy giờ, lão bãng từ trên lầu đi xuống, đem chiếc hộp gấm xinh đẹp từ trong tay mở ra, thoạt nhìn nó được chế tạo thật sự tinh xảo, bên trong còn có mảng sương mù xung quanh chiếc ngọc lớn điêu khắc con tử hồ ly, mặt phía sau lại như một nữ nhân đang vui vẻ xoay tròn dưới trăng.

“Sao vậy? Nàng không thích sao Tử nhi?”

Đồng VI dịu dàng nắm lấy tay nàng, cẩn thận nhìn sắc mặt của nữ nhân kia.

Càng ngày càng tái nhợt đến kì lạ. Lão bãng thấy vậy liền đóng chiếc hộp lại,

nhìn nàng cúi đầu.

“Có phải vị nương tử này sợ hồ ly?”

“Thật không phải”

“Thật ra công tử này, viên ngọc này được tìm thấy trên núi Hồ Ly hướng Bắc Nam nơi này, nó có linh lực khá mạnh đối với một số người. Nếu một người không thích hồ ly,

hai sợ gặp hồ ly, và ba đó chính là hồ ly. Nhưng nếu đúng theo cảm giác mỗi người kia đều có cảm giác tái nhợt giống vị nương tử này”

“Yêu Tử, nàng không sao chứ? Đừng khiến ta sợ”

Đồng Vi liền đứng dậy ôm lấy nàng vào ngực, đưa tay xoa nhẹ gương mặt trắng bệch của nàng, vẫn không nghe nàng nói, hấn đè mạnh lực lòng tay xuống, trong tâm liền cả kinh. Đến khi Yêu Từ từ thất thần tỉnh lại cũng đã nhìn thấy Đồng Vi sắc mặt trắng bệch không sức sống từ trên nhìn xuống nàng, có thể thấy môi hấn tê rân lên còn đỏ bức máu khi nhìn nàng như vậy. Hấn dịu dàng hô

“Từ nhĩ”

“Đồng Vi, thiếp không sao. Lúc này nhìn thấy nó có cảm giác hơi kì lạ. Đồng Vi đem nó về được hay không?”

“Nàng chắc nàng không sao chứ?”

“Uh, thiếp không sao”

“Nàng sẽ thích khuôn ngọc đó sao? Nó khiến nàng sợ sao?”

“Thiếp thích nó, đem về được hay không?”

“Được! Lão bang khối ngọc này giá cả bao nhiêu”

“Hồi công tử, khối ngọc này đúng giá gốc là 10 lượng hoàng kim. Bất quá, vì là người hữu duyên, với lại khối ngọc này người nhìn đến đều là nét mặt trắng bệch đáng sợ, ta đây lấy 5 lượng vàng”

“Không phải lão đem ngọc bản đưa cho ta đấy chứ?!”

“Lão bang không dám đắc tội với long nhan”

Lão bang quỳ rạp xuống, dập đầu. Nhìn hấn sợ đến không cần mạng như thế Yêu Từ kéo tay áo Sử Đồng Vi nói hấn không cần dọa lấy người này, hấn nhìn nàng đưa tay ôm đầu nàng úp vào trước ngực, phất tay nhẹ lão bang vội đứng dậy. Kim Khuyển đem ngân lượng bỏ trên tay lão, ôm hộp ngọc theo phía sau chủ tử nhà hấn rời đi. Hai người hộ vệ từ trước đã ở phía sau hai người kia lâu rồi, bất quá không muốn phá đi bầu không khí của chủ tử nhà mình thôi.

Xong chuyện cả nhóm cùng trở về nhà trọ, Yêu Từ ngồi lại trong phòng đem viên ngọc ra đặt trước tầm mắt chột chột, nó làm nàng nhìn thấy cảnh đó, dưới đêm trăng đỏ huyết, một nữ tử nhảy múa dưới ánh trăng, tà áo tím mỏng manh tung bay, tung bay, lại nhẹ nhàng xòe ra, khép lại như cánh hoa ẹ ấp, nữ tử có đôi mắt màu tử huyền bí, mái tóc đen như thác tuyết đỏ xuống, xinh đẹp quyến rũ đến lòng người. Xong điệu nhảy, nàng đứng dưới ánh trăng, xoe đuôi tím như những chiếc lụa bông của mình ra tung bay dưới con gió, ngẩn mắt nhìn mặt trăng.

Đến khi nàng quay lại, khuôn mặt kia đều là mảnh tối truyền, nhưng bất giác đầu đó nàng thấy được môi nhỏ nàng nhếch lên một đường cong ma mị. Yêu Từ thật sự sợ hãi.

Đồng Vi từ bên phòng tắm đi ra, nhìn Yêu Từ ngồi nghịch ngọc, hấn lại thấy buồn cười, chỉ là còn thiếu một cái đuôi cún con, hai cái tai cụp xuống đầy mềm mại.

Chắc chẳng trông nàng chẳng khác gì sủng vật bị chủ bỏ rơi. Đồng Vi đi một bước ra sau, vòng tay qua eo nàng kéo vào trong lòng, đem khuôn ngọc kia đưa lên trước mặt nhìn kĩ có cái gì vui đây.

“Yêu Từ, nàng nghĩ viên ngọc này...Nàng vào nó được không?”

“Không vào được”

“Huh? Vậy làm sao?”

“Ta không biết, những viên ngọc khiến ta có cảm giác lại rất ít, trong tiệm vừa rồi cái duy nhất ta thấy được muốn vào trong là viên ngọc này, nhưng khi ta muốn vào thì lại không thể”

Đồng Vi ngắm nghía khuôn ngọc, tay kia giữ vững nàng ngồi trong lòng mình.

Hấn thích cơ thể lạnh ngắt của nàng, nghe có chút biến thái nhưng hấn thật sự yêu cơ thể với âm nhiệt độ của nàng. Đồng Vi nghĩ một lát lại đem tay đặt ngọc xuống, đưa một ngón tay trích ra máu nhỏ lên khuôn ngọc. Yêu Từ nhìn hành động của hấn có đôi chút hiểu chóp mắt chờ mong. Bất quá không biết tại sao máu trích đã nhiều nhưng nàng vẫn không vào được, bèn đem tay Đồng Vi lật lại tránh máu trên đầu ngón tay trải quá nhiều, đưa ngón tay kia vào miệng mình dùng nước bọt chữa giúp. Ai nói từ khi nào nàng biết được cơ thể nàng dù là ma cũng có thể chữa được bệnh hay vết thương đây.

“Yêu Từ...cái này...”

Đồng Vi sắc mặt cảm nhận đã nóng lên không còn chỗ nào, cái mịm mẫn, cái nhếch nhác từ trong miệng nàng, còn có hơi ẩm từ hơi thở kia, khiến hấn thật sự khó chịu. Cảm giác đau trên đầu ngón tay không còn thay vào đó là cảm giác tê dại cả người, có khi còn...tiểu huynh đệ của hấn đã ngóc đầu dậy...

“Yêu Từ...”

Yêu Từ bỏ tay hấn ra nhìn hấn, bàn tay phía sau eo của nàng cũng đã bị siết chặt lại rồi khó nhút nhích nên chẳng biết làm sao, mở to mắt nhìn về phía hấn, lạnh lùng.

“Chuyện gì?”

“N-Nàng vừa làm cái gì?!”

“Chưa thương cho người, người để máu nhỏ tiếp như thế không chắc người chết đây!”

Yêu Từ không quan tâm nhìn lại phía khuôn ngọc, nàng bất ngờ, viên ngọc kia đã từ lúc nào hút sạch máu trên bờ mặt. Nó là cái gì vậy...

“Đồng Vi người...Ngô...um...ân...”

Yêu Từ xoay đầu muốn nói chuyện với hấn thì lại bị hương ướt ác trên môi bịt chặt, tay trước ngực hấn dầy dựa ngăn cách, bất quá sức nàng không phải bằng hấn lại còn không phải thân xác người, rất nhanh liền kiệt sức. Còn hấn với bàn tay thôi rập, với vết chai đầy kiếm bắt đầu sờ soạt khắp người nàng, dần dần đã len vào áo mỏng chạm nhẹ vào làn da lạnh buốt.

Lúc này Đồng Vi mở mắt nhìn nàng ra mỉm cười. Nhận được khoảng không Yêu Từ cố gắng đem không khí hấp thụ, lại khó chịu nhìn hấn.

“Người...tại sao...”

“Vì nàng dụ dỗ ta trước chẳng phải sao?”

Bạn đang đọc truyện *Sự Quyến Rũ Của Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Nhanh chóng đã tuyết rơi, tháng trời nắng ấm cũng đã qua rồi. Nơi viện hoa nhỏ,

hoa đăng rơi trên mặt hồ đóng băng, thêm chút nữa mưa tuyết lại rơi. Hương nền tuyết như màng sương lạnh ngắt trong đêm vào mỗi sáng liền dễ dàng khiến người khác lười ra khỏi phòng, đúng hơn là tránh những nơi như cái đình viện buồn tẻ này không có gì vui.

Đình viện nơi này trong phủ Sứ Đồng Vi, nó được xây tốt ở giữa một cái hồ lớn,

dưới hồ là những đóa ức hồng liên, bên kia bờ lại xanh um một màu xanh củ cây lớn và hoa cỏ. Bất quá, nơi đó chỉ là dành cho phong cảnh đẹp vào những đêm hoa đăng, ngâm thơ, và vào mùa xuân mới có. Hiện tại, nơi đây chỉ là một mảnh toàn trắng, rất trắng và trắng xóa, nơi kia chỉ còn những cành cây khẳng khiu đen ngòm, như những cái bóng lớn từ đằng xa. Nơi này, hoa ức liên hồng đã không nở, chỉ toàn những chiếc lá to ngập dưới màng lớp băng tuyết dày đặc.

Yêu Từ thờ dài nhìn về phía trước, đem tay chống cằm. Một năm trôi qua rồi, đúng một năm trôi qua, nàng không thể tính được ngày nàng chiếm trong bóng đêm từ khi nào, lại không thể biết cách làm để nhập vào khuôn ngọc hồ ly kia. Một năm tìm đủ cách để rời đi tìm đến Độc Hoàng, nhưng không biết tại sao vừa rồi xa Sứ Đồng Vi được một trăm bước liền có cảm giác đau tim, đầu óc choáng váng. Dù là hồn ma nhưng vẫn có cảm giác muốn cháy cả thân hình, còn nhớ lần trước, Sứ Đồng Vi đang tìm duyệt bản tấu chương, Yêu Từ lại muốn ra ngoài tìm ngọc để nhập vào, lần vừa bước ra khỏi cửa sau liền muốn đổ hết người xuống. May Kim Khuyển nhìn thấy liền đem nàng về lại bên Đồng Vi, với lý do nàng muốn chạy trốn.

Cùng lắm là bị oan, nhưng xem như hấn cứu nàng một mạng.

Kể từ cái ngày đó, Đồng Vi ngoại trừ lên triều thì dường như lần nào cũng bắt nàng ở trong phủ hấn. Nói ra mới nghĩ, tên kia cơ bản là một tướng quân triều đình, hai năm nay ở phía ngoại ô phương Tây, dịch bệnh đột nhiên hoành hành hấn cũng một toán binh nhỏ của mình đi tìm giải độc, không ngờ trên đường đi về đoàn quân gặp phải thù địch đặc biệt, giữ được mạng với sự hỗ trợ của hai cận vệ là may rồi.

Tình ra một chút, cái này liên quan đến triều đình. Nàng không muốn phiền phức.

Mà có muốn được hay không đây?!

“Yêu Từ ta tìm nàng khắp nơi cuối cùng là nơi này.”

Giọng nói vang lên từ phía sau lưng, một tiếng thờ dài bên tai, thêm một tiếng cười trêu chọc. Sứ Đồng Vi từ trên triều đi xuống, hấn vừa được tin tốt nơi bệnh dịch miền tây đã bị quét sạch, nhân dân đang dần cải thiện lại đời sống. Hấn muốn chia sẻ với nàng, cũng muốn nàng có cái gì đó để vui, cùng lắm hấn muốn nàng cười. Một năm quen nàng, trước một ngày chưa thấy nàng cười tươi một lần,

chỉ trưng đôi mắt tím nhìn về phía vạn vật trước mắt. Con mắt sâu thẳm và vô định kia khiến nàng cô tịch đến kì lạ. Gần đây vào đông rồi gió cũng lạnh hơn,

bên nàng vẫn luôn là trang phục khá mỏng, cơ bản không đủ ấm. Nhìn đi nhìn lại hấn vẫn muốn đưa cho nàng công phẩm công nạp này.

“Đồng Vi đại ca, huynh đã ở trong triều về rồi”

“Trời về lạnh đem nó mặt vào. Hiện tại trong phủ ai cũng biết nàng là biểu muội của ta, về sau ta sẽ gọi thêm người đến may ít trang phục ấm cho nàng. Mùa đông không được để lạnh. Hiểu không?”

“...Đồng Vi đại ca, đa tạ.”

Yêu Từ cười lạnh nhìn về khăn bông, lại nheo mắt nhìn về phía trời, nhẹ cười, có một người bạn tốt thì tốt nhất rồi, nhưng với thân nhiệt hiện tại của mình...Nàng như thế nào cần đến áo ấm hay áo lông chồn để giữ ấm chứ?

Đồng VI lắc đầu nhìn nàng, hấn hiểu nàng đang nghĩ gì. CHuyện lần trước, hấn còn quá ngượng ngao, Kim Tuệ đánh cửa đúng lúc khiến hấn tỉnh người, nếu không sau này không biết làm sao đối mặt với nàng được. Sau những ngày, nàng nhìn hấn cũng gần hơn một chút, nhưng giữa khoảng cách không đến quá gần thân mật hấn sợ rằng đến khi hấn không thể nhìn nàng được nữa. Một năm trôi qua Yêu Từ vẫn thế, chỉ là hấn không biết lòng hấn đã thay đổi rất nhiều rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sự Quyến Rũ Của Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

Tiết trời mùa đông càng trở nên lạnh, gió bắt kéo về tê buốt cả tâm can. Căn viện nhỏ cũng không còn bóng ngọc lam ngồi gần người tại nơi kia nhìn phong cảnh, tuyết đã phủ kín một mảnh ghế gỗ ngồi, hiện tại nơi này càng thêm vắng vẻ và âm u.

Bên ngoài lạnh giá, tuyết cũng phủ dày cả đường đi. Buổi lên triều của Sứ Đồng Vi bị hoãn, những ngày đông thế này chỉ gửi tấu chương qua cho người nhận mà dâng lên. Trong phòng nhỏ, hơi gỗ bị đốt từ lư hương bốc lên, người qua lại chậm rãi, nhẹ nhàng khẽ than dưới bếp lư hương sau đó ra ngoài, đóng cửa tránh gây ồn đến hai người trên ghế cao, với hai chồng tấu chương cao ngất.

Không gian bên ngoài mới hiện là tuyết rơi phủ kính, bên trong yên lặng một mảnh ấm áp, trầm im. Sứ Đồng Vi một tay ôm eo nhỏ nàng đặt lên đùi mình, một tay lật xem tấu chương, hấn biết cảm giác này là gì, khi gần nàng hns càng muốn đòi hỏi nhiều hơn, dù là cái ôm vẫn muốn khâm nàng thật chặt vào sương tuyết mình. Hương thơm trên người nàng, giọng nói nàng, đáng vẽ trên từng đường nét mặt, Sứ Đồng Vi muốn giữ nàng mãi bên cạnh, hấn biết một ngày có thể khiến nàng rời xa, nhưng hấn vẫn muốn trân trọng từng phút giây này.

“Từ nhi! Từ nhi!”

“...”

Nghiên đầu nhìn một chút, Sứ Đồng Vi mỉm cười nghe được tiếng thở nhẹ nhàng của nàng, chẳng trách hôm nay tại sao lại cho hấn ôm không phản ứng. Thì ra nàng đã ngủ quên từ lâu, giấc mơ của nàng khác với người thường, có thể do bản chất đặc biệt, Yêu Từ một khi ngủ sẽ chìm vào mộng ba ngày trời, dù có ai làm gì đến cơ thể lạnh ngắt này cũng không thể khiến nàng tỉnh, chính vì thế hấn rất lo lắng nếu như không có hấn bên cạnh, giấc ngủ như thế...nàng sẽ ra sao?

Đặt cuốn tấu chương xuống, Đồng Vi ôm nàng lên giường kéo chăn đắp lại, chỉnh lại tư thế ngủ, cúi xuống hôn nhẹ môi nàng. Cứ thế chạm trán mình lên trán nhỏ kia, hơi thở nóng ấm của nàng thổi đến môi hấn, mi mắt như cánh bướm dài run nhẹ khi chạm đến hơi thở hấn, môi nhỏ anh đào cười như không cười chỉ cách môi hấn một ngón tay. Sứ Đồng Vi thực sự muốn, từ khi gặp nàng cái đêm đó, hấn bị giọng nói như chuông bạc đó cuốn hút, càng về sau, bất tri bất giác cái hứng thú muốn tìm hiểu, cận kề giải cứu nàng liền không biết lại bị cuốn sâu vào ánh mắt đó không thể thoát ra. Như một lốc xoáy, hoặc vùng lầy tối tăm, hấn càng vùng vẫy càng khiến nó lúng sâu. Hấn biết quá khứ nàng không vui vẻ, thậm chí có người nàng trong tâm, nhưng hấn vẫn cố ý lao đầu vào, chỉ cần hấn biết tìm nàng có chút quan tâm đến hấn.

Đêm bị truy sát đó, lần đầu hấn gặp nàng, và cũng lần nàng ra khỏi viên ngọc kia không lưu lại được. Lúc chương kia đến hấn có cảm giác có vật di chuyển trên người hấn, cho đến kia nghe tiếng rần rắc hấn thật sự hoảng hốt, một chút mù mịt khi nàng xuất hiện, khóe môi còn đọng máu thắm, rất nhanh nàng liếm nó đi, dù nhanh hấn vẫn nhìn thấy được, tay áo nàng cũng đưa lên vệt một chút đọng máu nhỏ giọt. Lúc đó tâm hấn đã bắt đầu rung rồi, nữ nhân xa lạ, chán cho hấn đến bị thương. Đây là lần đầu tiên trừ huynh đệ chí cốt hai người kia, và nương hấn, thì tất cả đều mong hấn chết, phụ thân không quan tâm, nữ nhân đến bên hấn chỉ để cầu sự che chở hay cầu địa vị, tất cả đều khác xa với Yêu Từ.

Yêu Từ bên hấn là điều ngẫu nhiên, giúp hấn tránh nguy hiểm là kẻ ướm gắn kết, có lẽ là thế. Nàng không có tình cảm với hấn ngoài hai tiếng chủ nhân, lại dễ dàng hi sinh tính mạng để cứu hấn. Yêu Từ là ngốc hay là không hiểu, không có hấn nàng có thể tìm chủ nhân khác, cũng không cần làm nát tương vật mình ám vào mà hiện tại sợ đến mặt trời, ra ngoài chỉ có che ô, mà không được đi quá hấn 100 bước nếu không linh hồn sẽ tiêu tán vĩnh viễn không được đầu thai?

“Từ nhi, nàng có thể bỏ mạng ta đi mà. Nàng thật ngốc!”

“Ừm...”

Sư Đồng Vi cười khổ, được rồi hần thua nàng, nếu ở bên nàng lát nữa hần cũng không thể ngăn bản thân mà phạm lỗi, hiện tại nhìn nàng cũng đủ cho tiểu đệ hần chào cờ. Đồng Vi rời khỏi giường đến lại bàn phê duyệt tấu chương. Không gian lại tiếp tục chìm vào im lặng.

Ở phủ Nguyệt vương gia.

Trong căn phòng tối, không khí lạnh buốt trong căn phòng gỗ nhỏ, lư hương bốc khói lên nghi ngút càng không giảm bớt sự rét lạnh tịch liêu trong phòng, gió mùa đập rầm rầm vào cửa sổ, tiếng tuyết rơi trên mái hiên, tiếng nổ tích tách trong than lò. Trên bàn tròn, một nam nhân huyết y ngồi nhìn đèn khay trang sức nữ nhi, ánh mắt đau thương.

Nguyệt Nha đã cố gắng đi tìm nàng 5 năm, nơi nào cũng phải tìm, vẫn không tìm hết. Nàng ở bên hần không có bình yên sao? Tại sao phải đi? Nàng từng nói lời hứa như bèo dạt, mây trôi, nàng từng nói tình giữa người quạ hồ không thể kết quả tốt.

Cuối cùng, Yêu Từ, nàng sợ gì?

Sợ đến tính mạng ta? Không, ta không cần nó từ khi gặp nàng đêm trăng đó.

Sợ người đời mất thanh danh ta? Ta chưa từng quan tâm đến nó.

Hay cuối cùng nàng sợ ta quên lời hứa của mình trong truyền thuyết kia? Nếu ta quên từng ấy năm ta đã có thể từ trước khi gặp nàng, cũng chừng ấy năm ta không ngốc nghếch đi tìm nàng.

Ta từng nói ta sẽ chờ chỉ cần nàng chịu xoay người nhìn ta, nhưng Yêu Từ, nương tử tốt của ta có bao giờ nàng đặt ta lại vào tâm chưa?

Nàng trốn nơi nào? Yêu Từ ta thật sự nổi giận rồi. Nàng không xuất hiện ta không biết làm gì với đại lục này, ta không biết thế gian này còn gì niềm vui.

“Yêu Từ...”

“Banh”

Tiếng cửa phòng mở, Triệu Kiến bước vào nhìn người trên bàn, thở ra. Bao năm qua, hần biết biểu ca hần ra sao. Tâm khi đã si mê không thể ngừng. Có lẽ biểu ca đã đúng, dù mặt ngoài hần ngăn biểu ca ngưng tìm nàng, nhưng thật nực cười... Triệu Kiến hần lại âm thầm tìm Yêu Từ nàng. Cái lời nguyên truyền kiếp kia, hần không nghĩ lại áp lên người hần, chỉ một lần như vào con ngư xanh ngọc đó, lại ám ảnh hần cả đời. Mong nhớ, chờ mong, hi vọng... rồi thất vọng, những khi thật sự nghĩ tìm được nàng thì đến nơi đã không còn dấu vết.

Triệu Kiến hần giờ không hiểu tâm mình, hần chỉ mong có thể đối với nàng một tiếng xin lỗi. Lại cầu đối với ánh mắt kia một chút nhìn đến dịu dàng như ngày trước... hần nhớ nàng.

“Biểu ca...”

“Triệu Kiến đệ không cần khuyên ta, việc tìm nàng vẫn tiến hành. Ta đã nói chỉ có nàng làm Nguyệt vương phi của ta... khụ.”

“...biểu ca ta xin lỗi...ta không nên ngăn huynh đi tìm nàng...”

“Không sao, người luôn muốn tốt cho ta.”

“Ta không quan tâm huynh đến vậy đâu!...Ta đã tìm nàng...”

Nguyệt Nhan ngồi vào ghế uống một ngụm nước, von ho giảm xuống, im lặng nhìn bàn khay, đến khi không gian ngày một lạnh hơn, mới mở miệng.

“Chuyện này ta đã biết. Triệu Kiến, người cũng đã yêu nàng?!”

“Ta...biểu ca thứ lỗi cho ta, ta thực sự yêu nàng”

“Từ khi nào?”

Triệu Kiến ngẩn đầu nhìn một màu trắng ngoài phòng.

“Huynh kể về nàng đến khi ta bắt gặp con ngư xanh như hồ nước kia...”

Nguyệt Nhan không nói gì, cau mày, uống thêm ngụm trà nữa. Hần hoàn toàn không thích về thông tin đó, huống hồ Triệu Kiến là tam hoàng tử trẻ tuổi nhất trong nhóm hoàng tử chưa thê. Hần muốn tranh Yêu Từ với biểu ca hần? Nguyệt Nhan hần thừa nhận đã nói về nàng cho hần biết, nhưng đó hoàn

toàn không phải thông tin quan trọng. Triệu Kiến luôn khuyên hấn vứt nạng đi, nhưng khi gặp nạng thực sự cái kiêu lời khuyên trước kia liền bị mắc ghẹn ở cổ.

Dù thế nào hấn không trông mong Triệu Kiến yêu Yêu Từ cũng không trông mong nạng biến mất vô tung vô ảnh trên thế giới này. Mục tiêu hiện tại vẫn là Yêu Từ lên hàng đầu, còn về việc Triệu Kiến hấn vẫn sẽ chống đối sau.

“Đệ đến đây chuyện gì?”

“Sở Đồng Vi về một năm rồi, muốn mời hấn ra ngoài mừng một chút thì hấn lại biến mất. Gần đây nghe tin đồn hấn đem về nữ nhân, có lẽ người trong gian hồ. Nếu có thể đệ muốn đến đó hỏi một chút, nhân tiện muốn thăm lại huynh ấy một chút”

“...”

“Được rồi đi thôi, nếu có tin Yêu Từ”

Trong cơn mơ, Yêu Từ nhìn thấy mình trở lại lúc ba tuổi ở thế giới hiện tại, cô đứng nơi sân rộng lớn và còn đầy cỏ. Có lẽ là một nơi tập gì đó, nhưng bên tại là tiếng cười đùa của trẻ con. Yêu Từ nhìn lại tay chân mình bị teo nhỏ, cách đi lại cũng khó khăn.

Bỗng bàn tay cô bị chạm lấy, tiếp theo là khí lớn bao phủ ảm áp. Cô quay lại nhìn thẳng nhóc cao hơn mình một cái chót, cười toe toét.

“Yêu Từ tại sao không ra chơi? Ra ngoài đuổi bắt đi, anh luôn bên em”

Nói xong cậu bé kéo cô xuống sân cùng chơi trò “sù xì” bắt đầu lượt chơi. Quả đúng như lời nhóc kia hứa, khi cô ngã đều được nhóc đó đỡ lấy. Khung cảnh đó thực sự là tuổi thơ êm đềm.

Rồi khung cảnh bắt đầu chuyển, lần này là sân bay của thành phố, hai đứa trẻ, vẫn là cô bé kia và cậu bé đó xục xịch khóc. Cô bé còn dùng dằng không muốn để cậu bé đi, khóc sung cả mắt. Cho đến khi cậu bé nhẹ nhàng đỡ dành ôm cô bé vào lòng.

“Từ nhi, đừng khóc, anh sẽ về thăm em”

“Anh đi rồi, ai sẽ chơi với em đây, ai sẽ đỡ em khi đuổi bắt ngã...hic..”

“Từ nhi...nín đi. Ngoan, Từ nhi của ngoan mà. Nào đừng khóc, anh sẽ về sớm, mỗi tối sẽ nhắn tin gọi điện thoại cho em. Ngoan, Từ nhi”

Cô bé nhìn cậu nhóc gạt nước mắt, gạt đầu kiên quyết.

“Anh hứa đấy! Sau này lấy em làm vợ đấy!”

“Được anh hứa, sạ này lấy Từ nhi làm vợ!”

“Móc ngoéo nào!”

“Móc ngoéo ai vi phạm sẽ nuốt mười cây đinh!”

Nhìn một mảng đó lại qua đi, không gian bắt đầu chìm vào bóng đêm. Lại là không gian kia, không gian không thể thấy được tứ chi của mình.

“Từ nhi, em bị mất trí nhớ?!”

Một giọng nam vang lên, nhẹ nhàng ôm đến vành tai nàng. Khi Yêu Từ quay lại hấn đã đứng gần cô rồi.

“Anh là ai?”

“Từ nhi em quên anh rồi?”

“Anh là...”

“Chồng sắp cưới của em. Từ nhi, để anh giúp em nhớ lại đi!”

“Được sao?”

“Anh không nói dối với vợ mình!”

Bạn đang đọc truyện *Sự Quyến Rũ Của Hồ Ly* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

“Từ nhi, nàng không sao chứ?! Huh?”

Khải Ân nhìn nữ nhân rơi từ trên cây xuống, vội vàng bay nhanh đến ôm cô hạ người xuống đất, hắn thật sự không nên để nàng tìm hiểu quá sâu vào kí ức của mình như vậy, đã biết nàng sẽ ngã đau, nhưng hắn vẫn cố chấp muốn kí ức của nàng quay lại. Kí ức của quá khứ, dù đau khổ nhưng hắn muốn nàng nhớ nàng còn có hắn, một đứa trẻ luôn bên nàng từ nhỏ đến lớn, bên cạnh mãi che chở quan tâm, và cả..luôn đợi nàng.

“Khải Ân..ta vẫn không nhớ gì về huynh”

Yêu Từ nhìn người nam nhân với ánh mắt dịu dàng tha thiết, chứa đầy nỗi lo lắng, tâm nàng tự nhiên yên tĩnh lại, mọi lo lắng trước mắt đều dần tan biến. Nàng đứng vững, rời khỏi người Khải Ân.

“Ta không sao, thực xin lỗi, ta thực không nhớ gì về huynh”

Nói trong e ngại, nàng cũng không muốn hắn thất vọng khi bỏ bao công sức như vậy để tìm lại kí ức cho nàng, nhưng mọi thứ đều trở nên công cốc. Nhưng khi nàng cố ý muốn nhớ lại thì như có ai đó che đi mảng đồ kí ức, rồi từ từ lau nó đi, kí ức đối với nàng trở thành một mảnh trắng xóa.

Khải Ân nhìn nàng như vậy hắn không muốn ép nàng, dù hắn thật sự mong đợi nàng có thể nhớ ra hắn, nhớ về hắn và nàng cùng nhau đã làm gì, nhưng nàng một khi nhớ lại thì đầu nàng như búa bổ, có lẽ đối với hắn quá ích kỉ. Khải Ân không muốn Yêu Từ phải chịu thêm đau đớn. Hắn nhớ, khi nàng lên 3 tuổi, vì muốn cứu con mèo nhà hắn thích nên leo lên cây cao để rồi ngã xuống gãy tay nằm trên giường đến ba tháng liền, khi tháo bột nàng còn khóc rất thê thảm, nhưng trước mặt hắn vẫn là thái độ kiên cường tỏa về không sao đó, lúc nàng lên 5 tuổi hắn không xem chừng nàng cẩn thận, để nàng chạy theo một quả bóng khi hắn chơi mà bị xe tông, Yêu Từ lại phải nằm trên giường mất một tháng để thăm dò sức khỏe, sau đó là bị cấm túc. Sau vụ đó, Khải Ân bị cha mẹ vờ trách nhưng hắn vẫn không thấy là gì khi cha mẹ nàng luôn nhìn hắn mỉm cười vui vẻ, nhìn thấy hắn Yêu Từ lại cố ý tỏ vẻ mình rất mạnh khỏe. Rồi lên 10 tuổi nàng chỉ mới 6 tuổi, gia đình chuyển nhà ra nước ngoài, từ đó hắn mất tin tức của nàng, điện thoại cũng mất luôn số liên lạc. Khải Ân chắc nàng đã quên đi hắn rồi, hắn nghe cha mẹ mình nói nàng lớn lên rất xinh đẹp, còn rất ý tứ có phong thái lạnh lùng. Từ nhỏ Yêu Từ đã luôn tỏ vẻ như thế nên hắn không có vấn đề xem là lạ, nhưng một chuyện khiến hắn đau lòng là cha mẹ nhắc đến cái tên Khải Ân, nàng cũng đã không nhớ gì cả. Nàng quên luôn khi nhỏ cũng chơi với hắn thế nào, và quên luôn cả những lần tai nạn vì hắn. Dịp đó về nước, chỉ được ở một ngày, Khải Ân đã đi tìm nàng, nhưng không gặp, nhà nàng cũng chuyển đến thành phố lớn, nơi giúp nàng phát triển tốt hơn, Yêu Từ không có ở nhà, Khải Ân chỉ có thể đến thăm cha mẹ nàng, rồi hỏi thăm một ít tin tức về nàng sau đó gấp gáp chạy đi vì công việc.

Khải Ân kết bạn với nick chat của nàng trên mạng xã hội, hằng ngày vẫn cố gắng trở thành một người bạn tốt bên nàng. Rồi khi hắn trải qua một cuộc tình dở, dù Khải Ân không nói nhưng Yêu Từ vẫn tinh tế nhận ra rồi nói bóng gió an ủi, lúc đó thực chất nàng không biết hắn hiểu ra, cuộc tình kia với nữ nhân khác không có thật chỉ là ngộ nhận khi người kia tính cách quá giống nàng, rồi hắn lại ngộ nhận tính cách của nàng làm hắn yêu thích, nhưng thực chất ngay cả tâm hồn và vóc dáng của nàng hắn đã nhớ trong tâm rất lâu rồi.

“Yêu Từ, đến giờ rồi, nàng thức dậy đi, bên ngoài cũng có người đang gọi nàng”

“Khải Ân, huynh sẽ đến nữa chứ?”

“Ân, ta sẽ đến, ở bên nàng đến khi nàng nhận ra ta mới thôi. Giấc mơ nàng vẫn luôn có ta”

“Cảm ơn huynh”

“Yêu Từ, nàng đã là nương tử của ta, sau này không cần khách sáo, hiểu không hả?!”

Khải Ân dịu dàng vuốt mái tóc nàng, ánh mắt hạ xuống, ôn nhu đến cực độ, rồi xoay người biến mất. Hắn sẽ quay lại, vì nàng hắn bỏ một kiếp người, vì nàng hắn theo nàng đến thế giới này, vì nàng hắn xuất hiện ở nơi này, Khải Ân không muốn Yêu Từ hắn một mình cô đơn ở cái thế giới đơn độc này.

Yêu Từ nhìn bóng người Khải Ân dần biến mất trong sương, rồi thờ dài, nhắm mắt. Nàng vẫn không hiểu về người đó, hắn không có ý xấu, luôn giúp nàng, che chở cho nàng hết mức, nhưng hắn nói nàng có kí ức về hắn, và nàng không nhớ gì cả. Khải Ân nói hắn còn là phu quân của nàng... Vậy còn Độc Hoàng?!! Nàng đã làm mọi chuyện ngày một thêm rồi rồi sao? Nàng không muốn phụ lấy tình cảm của Độc Hoàng, còn với Khải Ân...hắn với nàng như thế đối xử, nàng nỡ lòng nào phụ hắn? Nàng đã làm gì về những giấc mơ này cả kí ức? Độc Hoàng đã đợi nàng sau một đêm mái tóc đã trắng xóa, Khải Ân cứu nàng đến mất tính mạng, bây giờ ngay cả giấc mơ cũng muốn giúp nàng trở lại kí ức.

Hai nam nhân này nàng nợ rất nhiều...

“Hong Diệp, nàng vẫn trốn ta sao? Đến khi nào nàng mới xuất hiện đây?!”

“Tiểu muội muội, nàng bỏ ta đi khi lễ tân hôn chưa thành, nàng biến mất nơi nào rồi?!”

“Từ nhi, nàng nói yêu người không thành, vì người không giữ được lời hứa, nhưng nàng có giữ được lời hứa hay chưa?”

Yêu Từ ôm đầu đau đớn, từng giọng nói cứ thay phiên nhau nói như thế, hiện lên đầu, bên tai một cách rành mạch, dần xáo trộn. Im...Im hết đi, làm ơn

tránh xa ta đi...Rất đau, rất nhức đầu. Rất khó chịu. Tại sao? Tim đau, dù không muốn khóc, mắt vẫn tràn đầy lệ, dù không muốn nó rơi nhưng lệ cứ ào ạt đổ ra. Trong khoảng khắc nàng biết nàng đã nợ rất nhiều, rất nhiều người, rồi khỏi họ sẽ hạnh phúc, không ngờ nó lại dang xé đến như vậy. Tình cảm của nàng là gì đối với họ đây, họ đối với nàng cảm tình như vậy...

“Yêu Từ...Yêu Từ...Yêu Từ.! Mau tỉnh! Mau Tỉnh! Yêu Từ!”

“Á...”

Đồng Vi nhìn nàng gấp ác mộng không thể tỉnh, mồ hôi trên trán đổ từng giọt, nước mắt lại dâng trào chảy ra ngoài, đầu tóc rũ rượi...Hắn từng đọc y thuật, có chỗ nói ác mộng sẽ làm người ta trầm luân và chết luôn trong đó, nhưng hắn vẫn không muốn nàng chết đi như thế, huống hồ nàng chỉ là linh hồn ở hiện tại, nếu nàng chết chắc chắn chỉ có bước là hồn phi phách tán. Đồng Vi hắn còn có nhiều chuyện cần nàng bên cạnh, với nàng chết đi, hồn phi phách tán là điều không thể, hắn vẫn không thể buông tay nàng ra được. Vậy nên hắn ra sức lay nàng dậy, cố ý khiến nàng tỉnh dậy, hắn càng lay mạnh nàng càng hoảng hốt, hắn càng kêu lớn mảy nàng càng nhắm chặt lại, không thể tỉnh. Giác mơ luôn ám ảnh nàng khiến Yêu Từ không thể tỉnh lại, không thể mở mắt. Sở Đồng Vi hoảng sợ đến tột cùng, kéo nàng ôm trong lòng cố gắng dùng mọi động tác lay mạnh nàng thức tỉnh, nhưng tất cả đều vô ích. Yêu Từ vẫn cứ bị ác mộng kéo đến không thể mở mắt hay có dấu hiệu tỉnh táo.

“Kim Tuệ. Kim Khuyển. Mau gọi thái y đến đây!”

“Rõ...Hoàng tử, nàng là linh hồn...không ai chạm vào được trừ ngài...”

Kim Tuệ và Kim Khuyển nhận mệnh lệnh lập tức chạy đi, nhưng chợt khựng lại, lúng túng nói cho chủ nhân mình biết, dù có mời thái y vẫn vô dụng. Đồng Vi mảy cau chặt, khẩn trương đến đáng sợ nghiêng răng.

“Tìm mọi cách khiến nàng tỉnh lại ngay cho ta! Đây là mệnh lệnh!”

“...Rõ!”

Kim Khuyển cúi đầu, liền chạy đi. Kim Tuệ liền biến mất theo, hai người nhảy ra cổng chính liền dừng lại nhìn nhau.

“Sẽ đi đâu tìm người để giúp đây?”

“Pháp sư, thầy cúng. Những người có thể liên quan đến linh hồn”

“Không được, bọn chúng chỉ là tay lừa bịp, không thể cứu linh hồn chỉ bày ra trận giết chết chúng!”

“Vậy phải làm sao?”

“Quốc sư! Đúng rồi, quốc sư là đạo tiên nhân, hắn có thể giúp cho hoàng tử cùng Yêu Từ cô nương”

Kim Tuệ suy nghĩ một lát liền ra quyết định, từ lập triều đến bây giờ, ai cũng biết Quốc Sư trong triều là tiên nhân đất đạo, đối nhân xử thế ngay cả hoàng thượng cũng nể đến tám chính phần.

“Không được, Quốc Sư hắn biết có thể gây nguy hiểm đến hoàng tử. Trước giờ người cũng biết, Quốc Sư luôn đối đầu với hoàng tử!”

“...Người nói đúng, nhưng để Yêu Từ cô nương hồn phi phách tán người nghĩ hắn hoàng tử sẽ ra sao?”

“Không quản nhiều như vậy được, Yêu Từ cô nương sớm muộn gì cũng chỉ là linh hồn, hồn phi phách tán sẽ là chuyện sớm muộn, nàng chết hoàng tử sẽ đau khổ nhưng sau này sẽ hết, một người khác đến chắc chắn sẽ hết!”

“Ta vẫn sẽ đi mời Quốc Sư, người cứ ở đó đi. Yêu Từ cô nương trước giờ đối với chúng ta như thế nào người lại vô tình như thế!”

“Người không lo tính mạng của chủ nhân mình sao?”

“Ta đang thực hiện lời chủ nhân phân phó! Tránh ra!”

“Không được, ta không cho người đi! Muốn đi thì bước qua xác ta!”

“Là người ép ta!”

Kim Tuệ xuất kiếm, chỉ thẳng vào Kim Khuyết bay tới công kích. Hắn đối với Yêu Từ có thiện cảm, với lại nàng trước giờ luôn là người đối xử với hắn tốt nhất từ khi sinh ra, nàng xem hắn như người bạn, hắn cũng không khác gì. Còn chuyện nàng biến mất có chắc thời gian sẽ làm cho chủ nhân hắn quên đi một người như thế? Hắn không nghĩ thời gian sẽ xóa được một mối tình, vì cha hắn đã là người như vậy, dù nương hắn mất đã lâu, hắn vẫn thấy cha hắn không tuyến thê tử, mỗi ngày ra mộ nương thăm nhan tâm sự những chuyện thường ngày, như một người sống ở bên nhau. Cha và nương hắn như thế, huống hồ hoàng tử hắn sống với nhau trở thành huynh đệ từ nhỏ đến lớn. Hắn và Kim Khuyển hiểu tính cách của chủ nhân hắn nhất, tuy bề ngoài tùy tiện nhưng chắc chắn là người trọng tình, nếu không hai hắn đã chết dưới mũi kiếm của kẻ thù nhiều năm trước khi bảo vệ chủ nhân mình.

“Kim Tuệ, khi đánh thì đừng suy nghĩ lung tung!”

Kim Khuyển lợi dụng cơ hội đập cho Kim Tuệ một nhát lên lưng, đập hấn xuống đất. Kim Tuệ hộc máu, ôm kiếm cố gắng đứng dậy, tiếp tục lao vào đánh với Kim Khuyển, dù là võ công khác nhau, nhưng hai người đều học từ một sư phụ, kĩ năng dạy võ không khác là bao, nên với cuộc đấu giữa hai người là không thể phân thắng bại.

“Ngưng! Kim Khuyển! Kim Tuệ! Thì ra ngũ đệ giáo huấn các người ở trước phủ đánh nhau!”

Một giọng nói uy nghiêm vang lên, hai người đang đánh trên không trung liền giật mình dừng lại, nhưng chiêu xuất ra không thể ngăn được, Kim Tuệ trúng một chưởng ở ngực, Kim Khuyết trúng một kiếm bên hông, cả hai ngã nhào xuống nền đất. Nhìn thấy hai người đi đến, vội vàng chống người đứng dậy, quỳ xuống, khom tay thành quyền.

“Tham kiến vương gia, nhị hoàng tử!”

Bạn đang đọc truyện *Sự Quyến Rũ Của Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Kim Tuệ cùng Kim Khuyển dừng lại, quỳ dưới nền đất lạnh, nhưng trong lòng vẫn còn rất ám ức chuyện vừa rồi. Họ chắc chắn sẽ đánh nhau thêm mấy đợt nữa mới có thể dừng lại, nếu không có sự xuất hiện của Nguyệt Nhan và Triệu Kiến không xuất hiện. Mỗi lần họ bắt đầu đánh có nghĩa thời gian không kể ngày và đêm, ăn uống không còn là vấn đề quan trọng. Và trong tình huống nguy hiểm của Yêu Từ đang nằm trong kia, cuộc chiến ngoài này xảy ra, không một chút tác động xen vào, Yêu Từ chắc chắn sẽ châu trời. Không là hồn phi phách tán.

Nguyệt Nhan nheo mắt nhìn hai thuộc hạ của người huynh đệ mình, chuyện tính cách của hai người này hần đã sớm biết, bọn họ là thuộc hạ của đệ đệ, hần làm sao không biết được bọn chúng tính tình, suy nghĩ ra sao. Nhưng cuộc tranh cãi của hai người này, xảy ra không phải vì cơm bữa cũng là điểm tâm cho vua ăn, đáng tiếc chỉ những việc quan trọng mới đối đầu với nhau như vậy, gần đây bọn họ lại được tập huấn trong quân đội, cũng không còn kiểu hờ tì là đập nhau bầm dập, nhưng chuyện này không có kiểu ngừng lại. Như một cuộc đình chiến, Kim Tuệ và Kim Khuyển sẽ tiếp diễn, và Nguyệt Nhan không tính được bọn chúng lại xảy ra quá sớm, hoặc ngược lại có một nguyên nhân tác động nào đó.

“Chuyện gì?”

Triệu Kiến cau mày, im lặng hồi lâu. Gió tấp vào mặt hần, lòng hần cảm giác khó chịu, không hiểu cảm giác đó là gì, giống như hần vừa tuột mất cái gì khỏi tay. Nói hần có phải là hoan đường? Nương hần đã mất, làm huynh đệ với Nguyệt Nhan và Đồng Vi cũng từ nhỏ, được coi là chiến hữu sinh ra, nhưng hần chưa bao giờ cảm giác khó chịu đến vậy khi lần gặp nương bị hại chết. Kẻ sát nhân vẫn còn núp trong bóng đêm, tới hiện tại hần vẫn không thể tìm thấy, chỉ có thể lần mò theo dấu vết xưa cũ, còn những nơi đã hoàn toàn tuyệt vọng. Cũng chính vì thế Triệu Kiến có cảm giác ngăn cấm Nguyệt Nhan với Yêu Từ, hần lo cho tình nghĩa huynh đệ hơn bao giờ hết. Từ nhỏ nương mất, chỉ có Nguyệt Nhan bên cạnh chăm sóc hần, tuy là người huynh kết nghĩa, nhưng hần đã sớm quen xem Nguyệt Nhan là huynh ruột của mình, mọi an nguy của Nguyệt Nhan hay của Đồng Vi đều do hần lo liệu, hần không muốn mất bất cứ người thân nào nữa. Và Yêu Từ là một lý do hần xem là hiểm họa khiến người thân của hần mất đi và về thế giới bên kia. Nhưng hần chưa bao giờ biết, một ngày hần nghe Nguyệt Nhan kể về Yêu Từ, cũng đã tự tưởng tượng cho mình một dáng nữ tử bên cạnh trọn đời, cũng đã tự tưởng tượng đôi uyên ương đùa nước.

Hần có nhận ra, nhưng tất cả chỉ là quá muộn khi Yêu Từ biến mất.

Hôm nay lại là cảm giác biến mất cái gì đó rất thân thuộc lại rất đau. Có phải hay không là Đồng Vi? Hoặc cũng có thể là...nàng...

“Bẩm, chủ nhân sai thuộc hạ đi mời Quốc Sư đến phủ, Kim Khuyển ngăn cản”

Kim Tuệ khó chịu, chấm tay cung kính. Nguyệt Nhan phát tay bảo Kim Tuệ rời đi, hần không có ý kiến đối với chủ ý kì lạ của Đồng Vi, dù biết mối quan hệ giữa đệ đệ mình với tên đặc đạo đó ra sao. Tính cách hoàn toàn trái ngược, Đồng Vi với Quốc Sư kia trên triều chưa bao giờ chung một ý, ngược lại với hoàng đế lão già, chỉ nghe một lời của Quốc Sư, nói về thuốc trường sinh. Chính vì vậy Nguyệt Nhan càng muốn lật đổ hần, ngược lại đối với Triệu Kiến, hần có tài, có trí, cơ bản còn tốt rất nhiều khi quyền chính có thể nắm trong tay một nữ nhân háo sắc, ác độc.

“Kim Khuyển, đưa ta đến gặp đệ đệ”

“Chuyện này...”

“Người do dự chuyện gì?”

Nguyệt Nhan trừng mắt, Kim Khuyển càng do dự hơn, hần không thể để hai người này vào phòng chủ nhân, Yêu Từ cô nương hiện tại nửa bóng nửa hình, cơ bản họ gặp không biết xảy ra chuyện nguy hiểm gì, càng không chắc nếu họ vào rồi sẽ đối xử như thế nào với Yêu Từ cô nương. Tuy hần nghe lời chủ nhân, nhưng hần cùng Kim Tuệ là người bá sư một thầy, dạy đạo cũng từ một thầy, chuyện ơn nghĩa là chuyện kinh thiên địa nghĩa, không có cách nào tránh được. Huống hồ, trước giờ Yêu Từ cô nương tính tình khá ôn hòa, tốt tính, nhiều chuyện cần làm năng tự mình làm không nhờ vả vào hần, cũng không phải được sủng sinh kiều. Trước giờ chủ nhân luôn đối xử tốt với nàng, nhưng Yêu Từ vẫn không nghĩ đến vinh hoa phú quý, hay giả tạo mà tìm cách tránh xa. Nữ tử giang hồ nàng không thuộc, hần chắc điều đó, vì dáng bộ của nàng càng giống hơn là tiểu thư khuê các, con gái nhà lành, nhưng

mấy nữ nhân không tham vật chất như Yêu Tử. Hắn sống từng tuổi này thực sự mới biết đến, thế giới còn một người như nàng. Việc đưa hai người này đến gặp chủ nhân chắc chắn là không được.

“Vương gia, Tam hoàng tử. Chủ nhân đang phê duyệt công văn, mời hai vị vào đình nghỉ tạm”

Triệu Kiến bước lên thêm một bước liền bị Kim Khuyển chắn ngang đường, hướng tay chỉ về phía đình bên ngoài hồ sen. Nguyệt Nhan nhìn thấy thái độ lạ thường của thuộc hạ Kim Khuyết, không nói hai lời, trước giờ hắn rất ghét những kẻ chắn ngang lối đường của hắn, y vịn tay, Kim Khuyết ngã ra đất bất tỉnh, không quan tâm đến thuộc hạ nằm dưới đất, Nguyệt Nhan tiếp tục bước đi. Triệu Kiến không nói hai lời, nếu huynh trưởng không ra tay hắn cũng ra tay, nhất là trong tình trạng tâm cảm giác bất an thế này.

Hai người một trước một sau sóng vai nhau, đến phòng Đồng Vi, nơi người hầu lo sợ đứng tụ tập bên ngoài, căn viện đông đúc liền bị một con quýt lớn chạy đi hết. Phòng của Đồng Vi đối diện với núi giả, phòng sơ chương lại là ngược chiều gió, gió mùa đông bắc thổi vào rất lạnh, lạnh đến buốt người, lúc này Nguyệt Nhan neho mắt nhìn bên trong, Đồng Vi đang cố gắng lay mạnh một bóng ai đó, có thể là nữ tử, hắn có chuyện. Vội đẩy cửa bước vào, Triệu Kiến đã xém bị ăn một bát lớn vào mặt, công phu hắn mới né kịp. Ai mà biết, Đồng Vi khi nổi điên lại trở thành đàn đá như vậy? Như loài hổ không tìm được mồi liền đi cào loạn trên thân cây, Đồng Vi là một dạng đó, và ai làm cho hắn trở thành dạng đó đúng là kì tởm có thật. Nguyệt Nhan đi phía sau, hắn cũng vừa vặn tránh được nạn, Đồng Vi nhìn thấy hai người bước vào, liền xoay người ôm Yêu Tử thật chặt vào lòng, không muốn để họ phát giác nàng là linh hồn, càng cẩn thận đem chắn che đi ánh sáng buổi trưa giúp nàng.

“Đồng Vi, nữ tử đó đệ đem về sao?”

“Nguyệt đại ca, Tam hoàng tử, hôm nay có chuyện mời hai người đến đại sảnh uống trà ta sẽ ra sau”

“Đồng Vi, xem như nàng kia sắp chết, ngươi không để đại ca với ta giúp sao?!”

Triệu Kiến lên tiếng thách thức, Đồng Vi sau khi nghe xong liền co rúm con người, quay sang nhìn Yêu Tử lúc ẩn lúc hiện trong lòng mình. Nàng sắp biến mất, hắn không còn cảm giác khi chạm vào nàng nữa, bên khóe mắt kia luôn luôn không ngừng lệ, mi thì cau chặt, hắn có muốn giúp nó giãn ra không thể được. Nàng đang biến mất dần theo không khí, và đó là điều hắn không muốn nhất. Nguyệt Nhan bên này có chút nguy hoặc, xoay mắt nhìn sang Triệu Kiến, mày của hắn cũng đã co lại thành một đoàn, còn có ý muốn bước tới thêm nữa. Nguyệt Nhan cau mày, nhìn đến nữ tử kia, vốc người đó, bóng lưng đó, dù có biến thành tro hắn cũng có thể nhận ra, nàng là thể tử của hắn, nàng trốn tránh hắn chỉ vì sợ hắn nguy hiểm, nhưng cái lý nào lại chạy đến trong phủ của Đồng Vi? Người xưa có câu, thể tử của hào hữu không nên chạm vào, và chắc chắn thể tử của huynh trưởng càng không nên đụng, hắn càng không cho phép bất cứ nam nhân nào dù đó là chi cốt chạm vào thể tử của hắn. Bất quá, Nguyệt Nhan vẫn không hiểu tại sao nàng lại chạy đến nơi này, để sống cùng Đồng Vi sao? Nếu nàng thấy hạnh phúc hắn có thể buông tay, nhưng tại sao khi gặp nàng, hắn không thể thực hiện lời hứa nỡ nộ cười, và chính nàng cũng đã quên đi lời hứa của mình sống thật tốt, bây giờ lại với bộ dạng linh hồn, không phải người. Chắc chắn là linh hồn mờ nhạt, sắp tan biến.

Triệu Kiến lần này, nhìn rõ thêm, tâm trạng bắt đầu ngổn ngang suy nghĩ, lo âu, cũng đau khổ. Hắn hối hận khi biết mình đã làm gì khiến nàng tổn thương, nhưng vì cái gì lại để hắn nhìn nàng với bộ dạng không ra người thế này?! Triệu Kiến vội bước đến, đem tấm màn vén lên, nữ y hồng phấn, mái tóc như thác nước đen tuyền hồ thu ban đêm chảy dọc theo nếp giường, đổ xuống sàn nhà, da thịt trắng toát, mắt nhắm nghiền, khuôn mặt lại rữa bằng lệ càng đau thương, Yêu Tử không gặp nàng trở thành con gió như biến mất. Lúc này Nguyệt Nhan sốc Yêu Tử lên, đem nàng ôm vào lòng mình, lấy trong người một viên ngọc bội xanh đậm đưa vào tay nàng giữ chặt, tự cắn lấy máu mình nhỏ lên ngọc bội. Tức thời, luồng gió đỏ quanh người Yêu Tử, rồi cơ thể dần dần bị hòa tan, nàng biến mất, luồng gió cũng dần trở vào ngọc bội màu xanh lục.

Chứng kiến cảnh đó, Đồng Vi mở tròn mắt, nghi ngờ, hắn không thấy Yêu Tử liền hoảng hốt hét lên, nắm lấy cổ áo của Nguyệt Nhan.

“Nàng ở đâu? Huynh làm gì nàng?”

“Khoang, Đồng Vi đệ bình tĩnh đã! Đồng Vi!”

Triệu Kiến dù có bất ngờ vẫn gắng gượng ngăn cản hành động mất kiểm soát của Đồng Vi, hắn cũng không muốn hiện tại tính mạng Yêu Tử chưa rõ lại thêm cảnh huynh đệ tương tàn. Nghe lời của Triệu Kiến, Đồng Vi mới thả lỏng tay ra, nhưng ánh mắt vẫn trừng lớn nhìn về phía Nguyệt Nhan. Lúc này Nguyệt Nhan đang dịu dàng vuốt lấy viên ngọc trong tay mình.

“Yêu Tử đã tốt rồi, sẽ không sao”

“...”

Đồng Vi tròn tròn mắt nhìn thái độ kì lạ của Nguyệt Nhan với viên ngọc, liền đưa tay đoạt lấy, nhưng hắn đã nhanh hơn một bước, đem viên ngọc cất kỹ vào lòng ngực. Liếc nhìn Đồng Vi một cái, liền đứng dậy đến bên bàn tự châm cho mình ly trà uống lấy. Triệu Kiến im lặng nhìn hành động của hai người, cũng hiểu được phần nào, về an nguy của Yêu Tử, hắn cũng đỡ bớt lo lắng, bất quá hắn vẫn muốn nhìn nàng một chút.

“Nguyệt Nhan huynh đem Yêu Tử đi đâu?”

“Là viên ngọc này, hiện tại nàng thuộc về ta, không bao giờ đưa ra cho người nữa!”

Đồng Vi bắt đầu nổi óa, hắn vừa sốt ruột lại vừa sợ hãi, lần này thì Nguyệt Nhan đến, Yêu Tử biến mất, hắn nói hắn đưa nàng vào ngọc, cái nguyên lí gì đây? Hay một ma thuật nào? Hắn chẳng cần quan tâm, hắn không muốn nàng lại biến mất như khi lần đó sắp hôn phi phách tán. Hắn say cảm giác khi được ở bên nàng, vui vẻ những tháng ngày qua.

“Nguyệt Nhan huynh đừng vô lý, trả nàng cho đệ. Ngươi xưa luôn răn dạy thê tử của huynh đệ tuyệt đối bất khả chạm!”

“Huh? Câu đó nơi để ta nói mới đúng chứ!?”

“...Huynh...quen với Yêu Tử sao?!”

“Ta quen với nàng, không những thế còn là phu thê”

“Ngươi thật tráo trê!”

Đồng Vi đem kiếm xuất ra, hướng Nguyệt Nhan đánh đến, Triệu Kiến cả kinh đem kiếm của mình ra chặn lại, Nguyệt Nhan cũng không vừa đem thiết phiến đỡ lấy. Trong phòng xuất hiện cảnh giằng co giữa ba nam nhân được xem là đệ nhất đế quốc. Không khí căng nên trầm trọng và lạnh thấu xương, tình hình đều trở nên cấp bách.

Đồng Vi không quan tâm đến chuyện đó nghiêng răng nghiêng lợi nghiền ra từng chữ một.

“Nguyệt Nhan xem như ta không có huynh đệ như ngươi. Ngươi là tên khốn nạn, tráo trê!”

“Huh? Vừa ăn cắp vừa la làng!”

“Khoan đã, chuyện gì phải từ từ nói!”

“Triệu Kiến trước giờ đệ luôn tôn sùng huynh, đáng tiếc lại cùng một duột với tên kia!”

“Ta?? Ta làm sao? Khoan đã Đồng Vi đệ có chuyện gì từ từ giải thích!”

“Ta không cần, thê tử của ta, ta đưa về, các ngươi đừng hòng chạm vào một cọng tóc của nàng!”

“Ngươi nói thê tử sao? Vậy ngươi yêu nàng lắm sao? Ngươi đem lại cho nàng hạnh phúc sao?!”

Nguyệt Nhan nghe được câu đó liền đẩy kiếm cả hai đệ đệ mình ra, im lặng đưa tay lên vuốt viên ngọc trong ngực. Hắn không đem cho nàng hạnh phúc sao?

Trong khi Nguyệt Nhan trầm tư, Triệu Kiến cũng cúi đầu, là hắn khiến nàng rời đi. Đồng Vi lại càng không thể dễ yên được, Yêu Tử như thế thật sự quá tốt rồi.

“Ngươi đã làm gì khiến Tử nhi bị hôn lìa khỏi xác? Ngươi làm gì khiến nàng phải rơi xuống vực? Tại sao ngươi không hỏi nàng tại sao lại mất trí nhớ?!”

“Yêu Tử mất trí nhớ!? Nàng khi nào lại...”

“Đến thê tử mình bị làm sao ngươi không biết thì ngươi có quyền nhận mình yêu thương nàng sao? Ngươi có thấy mình vô lý?”

Bạn đang đọc truyện *Sự Quyến Rũ Của Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: CHƯƠNG 21

Nguyệt Nhan nghe lời Đồng Vi nói liền ngạc nhiên. Khi nàng đi, hẳn chắc chắn còn nhớ mãi lúc đó, nàng tự biến mất, biến mất không phải rơi xuống vực, vậy cuộc sống những năm qua nàng đã ra sao? Tại sao lại xuống vực thế này? Khác với tâm trạng buồn bực của hai huynh đệ mình, Triệu Kiến có chút nhen nhói vui vẻ, nàng rơi xuống vực, mất trí nhớ theo lời của Đồng Vi có phải là ông trời cho hắn cơ hội chuộc lại lỗi của mình. Nếu thật là vậy Triệu Kiến chắc chắn sẽ không bỏ lỡ nàng lần nữa. Nàng có thể quay lại thì để hắn lần này chăm sóc nàng.

“Đồng Vi, đệ bình tĩnh. Hãy kể cho ta và ca ca nghe chuyện gì đã xảy ra”

Đồng Vi suy nghĩ một lát lại liếc mắt nhìn Nguyệt Nhan trầm tư ôm lấy viên ngọc trong ngực mình, huynh đệ của hắn trước giờ tính cách đều nắm rõ, suy nghĩ cái gì đều nắm trong lòng bàn tay, lần này Nguyệt Nhan thực sự bị thương, hắn đã từng ngồi so rượu với Nguyệt Nhan, khi một kẻ không say mà cố tình muốn say thì chuyện này nhằm chán, nhưng dần về sau Nguyệt Nhan luôn nhắc trong miệng câu hỏi.

“Nàng thật sự ở đâu!”

Bao năm qua tin tức về một nữ tử làm vương gia Nguyệt Nhan si đến điên dại không phải là Đồng Vi không biết, nhưng hắn không nghĩ là nàng, Yêu Tử. Nàng là nữ nhân đầu tiên làm hắn run động, không phải vì cái nhìn giả tạo mà chính nàng đã cho hắn biết thế nào là hạnh phúc, ấm áp khi ở bên một người. Triệu Kiến vì mối thù của nương nên tính tình muốn báo bọc huynh đệ từ nhỏ, nhưng kèm đó là lo sợ,

Nguyệt Nhan tính cách thể hiện khi còn nhỏ một tiểu vương gia soái khí trong tương lai, còn hẳn không gì ngoài lòng ngưỡng mộ đối với người, mẫu thân hẳn vì bệnh mất sớm từ đó hẳn bắt đầu chịu sự huấn luyện khắc nghiệt của phụ thân. Cho đến nay ba huynh đệ được xem là chiến thần ở trong quốc, danh tiếng của họ vang xa cũng là chuyện bình thường, nhưng ai biết ba người phải trải qua chuyện gì. Đến một ngày Yêu Từ đến, cuộc sống của hẳn như được đổi sang trang mới, nàng yêu kiều,

diễm lệ, nhưng tâm hồn lại vô cầu vô tức. Yêu Từ đã cho cuộc sống của hẳn thêm màu sắc nhưng hiện giờ lại chèo kéo giữa ba người, nếu nàng biết huynh đệ tương tàn như thế này sẽ ra sao?

“Ta gặp Yêu Từ từ trên đường đến Cung Độc trở về. Nàng đã ra tay cứu ta khi vụ ám sát của thái tử phi”

“Thái Tử phi? Thái tử hiện nay đã bệnh không còn sức có lẽ là chính vì nàng ta. Nhưng Yêu Từ ở đâu lại cứu đệ?”

“Yêu Từ? Nàng tên Yêu Từ sao? Ta không biết, đêm hôm trước đó, nàng xuất hiện từ miếng ngọc bội của ta, chính nàng cũng không biết vì sao vào và ra được viên ngọc. Sau này ta biết nàng là linh hồn, kí ức của nàng xóa sạch trừ việc gỡ từ vách núi xuống và gặp một nam nhân.”

“Nam nhân?”

Triệu Kiến neho mắt nhìn ra điểm kì lạ, không phải gặp Đồng Vi mà là một nam nhân khác khi ở ngã xuống vách núi, có phải vì chuyện này mà... Nhưng Đồng Vi đã nhanh bắt bỏ chuyện đó.

“Nàng nói nam nhân kia đối với nàng rất tốt”

Nguyệt Nhan lại siết chặt viên ngọc một lần nữa, hẳn lo lắng những năm qua nàng thực sự quên hẳn rồi.

“Đồng Vi, huynh có đó không?”

Tiếng nói thều thào trong viên ngọc phát ra, phá bầu không gian trầm lắng đến đáng sợ giữa ba huynh đệ, Nguyệt Nhan đem viên ngọc đặt ra khay ngọc chạm khắc tinh tế trên bàn, ánh sáng lấp lánh mờ ảo nhấp nháy khiến viên ngọc càng xinh đẹp hơn.

“Yêu Từ, nàng thế nào rồi?”

“Muội thấy tốt hơn rồi. Nhưng Đồng Vi máu huynh khác quá, ở trong này rất tốt cho ta ra ngoài đi.”

Đồng Vi ngăn mắt nhìn Nguyệt Nhan, bây giờ cả hai không chỉ có liên kết ngay cả Nguyệt Nhan cũng liên kết với nàng, có nghĩa viên ngọc đó cũng có quyền sở hữu, thâm tâm dậy sóng nhưng đối với hẳn mạng sống nàng vẫn quan trọng nhất, chuyện này ngày sau sẽ gác lại tính tiếp. Nhưng Yêu Từ làm sao ra ngoài.

“Nguyệt Nhan...Nguyệt Nhan...”

Yêu Từ hấp thụ máu, ở nơi người ta cũng nên nhớ người ta đi, vì dòng kí ức bắt đầu đẩy cho nàng nhớ lại chuyện Nguyệt Nhan, khuôn mặt thân quen lại u sầu đến như vậy, nàng sợ sẽ khiến hẳn lại lần nữa tiêu tụy như Độc Hoàng, nhiều như thế nỗi đau, Yêu Từ không dám hành động bất cứ việc nào tùy hứng nữa. Nguyệt Nhan nghe nàng nói mỉm cười nhẹ chạm tay vào viên ngọc xoa nhẹ.

“Ra ngoài đi Từ nhi”

Một luồng ánh sáng bao phủ lấy viên ngọc sau khi Nguyệt Nhan dứt lời, làn khói tím dần kéo dài giữa không trung rồi hiện ra dáng bóng một thiếu nữ, Yêu Từ đứng bên cạnh Nguyệt Nhan với y phục huyết, dưới chân lẫn cô tay mang theo một con lắc nhỏ, lục lạc nhờ gió thổi leng keng bên cạnh rất vui tai, ánh mắt long lanh của nàng lướt qua ba nam nhân trong phòng, mỗi nhẹ mỉm cười cúi đầu.

“Từ nhi”

Nguyệt Nhan nắm lấy bàn tay nhỏ của nàng, kéo vào lòng ôm siết chặt, hẳn sắp khóc rồi, hương thơm trên người nàng, cơ thể của nàng bao nhiêu năm như vậy thật sự hẳn đã sợ mãi mãi hết kiếp này không còn gặp nàng nữa. Nguyệt Nhan siết cơ thể nhỏ vào lòng, ôm ngày một chặt cho đến khi Đồng Vi, cùng Triệu Kiến lên tiếng kéo hẳn và nàng tách ra.

“Yêu Từ, nàng bị làm sao vậy?”

“Đại ca, bình tĩnh”

Đồng Vi vội lấy áo khoác che đi ánh nắng cho nàng đặt Yêu Từ ngồi xuống ghế đóng cửa lại. Triệu Kiến nhìn nàng, mỉm cười.

“Yêu Từ cô nương, nàng có nhớ ta không?”

Yêu Từ nghiêng đầu, nhìn nam nhân mắt ưng trước mặt lắc đầu.

“Trí nhớ của ta mới duy nhất xuất hiện Nguyệt Nhan. Đồng Vi đa tạ huynh chăm sóc ta nhiều ngày qua”

Nguyệt Nhan nhìn nàng lại nhìn Đồng Vi,

ánh mắt hần đã trùng xuống, Đồng Vi bắt đầu hạ tầm mắt xuống, cuối cùng cũng mỉm cười.

“Nếu nàng muốn đi, thì ta cũng sẽ không giữ lại. Ta mong nàng chọn đúng người”

“Từ nhi. Đồng Vi ta nghĩ Từ nhi không có ý đó”

Nguyệt Nhan kéo tay nàng lại nhìn nàng, sau liếc mắt nhìn Đồng Vi.

“Hiện tại, Kim Tuệ cũng đã mời người đệ cần mời đến, đệ tính thế nào đây?”

Đồng Vi bây giờ mới nhớ ra việc mình làm, lúc trước vì quá vội, lại nóng lòng cứu nguy cho nàng hần đã dấn dấp đến pháp sư, bây giờ chỉ sợ người kia tới không chỉ bắt lợi cho hần mà còn nguy hiểm đến tính mạng của Yêu Từ, thế cuộc bắt đầu rối ren, e sợ rằng đến một ngày nào đó ta lại không thể bảo vệ được nàng. Yêu Từ ánh mắt lướt ra ngoài cửa, khí tức đang dần đậm đặc hơn tới gần, huyền lực tỏa quan ra dò xét, bất chợt nàng nắm lấy tay áo người đứng bên cạnh mình run sợ núp ra phía sau, Đồng Vi nhìn nàng như vậy, ánh mắt lại dịu đi vài phần nhưng lập tức nghi ngờ đưa mắt nhìn ra cửa vào, Kim Tuệ bước vào quỹ xuống ôm quyền.

“Bái kiến tướng quân, vương gia, tam hoàng tử. Người đã được mời đến”

Sau câu nói vừa dứt của Kim Tuệ, một nam tử tóc như thác nước, lam y không gió mà động, tay cầm phát trần, ánh mắt bạc xuất hiện nơi cuối cửa đứng thẳng nhìn đến, cúi đầu chấp tay.

“Ra mắt Vương gia, tam hoàng tử, tướng quân.”

Triệu Kiến là người chức cao nhất trong này cũng tự nhiên mở lời chào hỏi lần miễn lễ, theo cấp bậc, Quốc sư tự nhiên thấp nhất trong bốn người, nhưng thực tế quyền hành của hần lại to lớn hơn cả bốn người, phía sau còn được vua hỗ trợ chống tay cho những việc làm của hần.

“Ta đến đây khi nghe Kim Tuệ của tướng quân nói có việc cần ta giúp. Không biết là...”

Quốc Sư neho mắt nhìn Yêu Từ phía sau Đồng Vi, ánh mắt sệt qua phần nguy hiểm lại dừng lại xoay mắt nhìn ba nam nhân trong phòng. Đồng Vi phát tay cho Kim Tuệ ra ngoài đóng cửa lại, Nguyệt Nhan rồi ghé kéo tay Yêu Từ ôm vào lòng nhìn Quốc Sư, hần cảm thấy rõ nàng đang run sợ. Không gian bắt đầu lắng đọng tam hoàng tử - Triệu Kiến lại dừng cốc trà mở miệng.

“Định Tâm, lần này không có người ngoài ta nói thẳng với người!”

Định Tâm tên thật của Quốc Sư, ít ai biết Nguyệt Nhan lẫn Triệu Kiến đều quen biết từ nhỏ từng là bằng hữu tốt, dần về sau, vì uy quyền cả ba không còn nói chuyện với nhau nữa, chuyện này ngay cả Đồng Vi không biết, nhưng vài năm trước việc xảy ra gần đây bắt đầu mâu thuẫn dữ dội trong triều đình, chuyện giữa họ xung khắc được thêm mắm thêm muối lan truyền rộng rãi, dần cũng không còn ai muốn biết quá khứ của họ ra sao. Dần Nguyệt Nhan cũng không muốn nhắc đến nữa, Triệu Kiến người nóng nảy cũng vì còn việc bận bịu không quan tâm thêm, tất cả đều để cho thời gian trôi đi quên lãng. Cho đến hôm nay, vì tính mạng của Yêu Từ bất ngờ đem ra tình huống này cũng không ngờ Định Tâm lại mỉm cười dễ dàng phá bỏ phong thái từ từ đem tách trà nhấp nháp.

“Nàng không phải người”

Câu nói của Định Tâm hướng về một người khác,

tình huynh đệ lâu năm cũng không thể nói xóa bỏ sẽ xóa được, Yêu Từ trở thành một mối liên kết đẩy họ về lại thành bạn thân, cũng không ngờ vì chuyện hôm nay về sau lại trở thành một chuyện thay đổi lớn. Định Tâm cơ bản từ nhỏ không tham danh lợi, từ lúc biết hoàng thượng đương triều trở nên thoái hóa, hần chỉ bày ra cách thuốc trường sinh giúp lão ta dừng lại những hoạt động thoái hóa trầm trọng của mình. Không phải vì súi đại, mà Định Tâm bắt đầu đã kiểm hãm việc tốt của ông vua này không nên làm. Nhưng Đồng Vi không hiểu, không cho là đúng nên đối đầu rất ngay ngắn với hần.

Đến bây giờ, mối quan hệ không khá hơn nhưng bắt buộc hợp tác.

“Nàng tên gì?”

Định Tâm xoay mắt nhìn nữ tử bên kia, hần đáng sợ lắm sao? Không cần sợ hãi như vậy a~, nhìn nhìn một chút hần thực sự bất ngờ, một linh hồn lại sống tốt như vậy, tuy huyền lực yếu đuối sắp chết, nhưng vẫn có thể sử dụng đủ cho bản thân, chỉ là...nàng cần máu thôi.

Ánh mắt Định Tâm trầm xuống, nhìn sang Nguyệt Nhan lại liếc mắt sang hai nam nhân kia. Nếu hần đoán không nhầm đây là động tâm thật, ánh mắt họ vừa lo lắng, vừa ôn nhu cũng không nên nổi lưu luyến nhìn nữ tử kia, chuyện này sẽ tiếp tục nếu nữ tử này sẽ ở đây, họa không sinh mà đến sẽ không bắt ngờ gì khi làm ảnh hưởng đến tính mạng.

“Vào đây!”

Định Tâm đưa ra một hộp lưu ly, xòe ra giữa bàn tay, Yêu Từ lập tức bị hút vào dù nàng có liều mạng níu lấy áo của Nguyệt Nhan.

“Định Tâm huynh làm cái gì!”

Triệu Kiến nắm lấy cổ tay Định Tâm đang muốn đem hộp lưu ly bỏ vào trong ngực trùng lớn mất.

“Nàng không có đủ âm khí để đứng phía bên ngoài. Gần đây ta nghe nói thái tử phi bắt đầu truy sát nhiều người, các huynh cẩn thận. Để đảm bảo tính mạng của nàng ta sẽ đưa nàng về điện, sau này giúp nàng lấy lại tiên khí rồi trả cho các huynh”

“Tiên khí?”

Triệu Kiến nheo mắt nhìn Định Tâm, yêu quái? Tiên khí? Yêu Từ không phải yêu quái. Nàng là tiên nhân?

“Huynh không biết? Nàng mang tiên khí trong người, nếu bỏ qua những giai đoạn hấp thụ linh hồn nàng sẽ dần tan rã và tiêu tan.”

“...Ta sẽ đến thăm nàng!”

“Được nếu huynh muốn, ta cũng sẽ không làm gì quá phận mình. Thời gian không còn sớm, chuyện về nàng ta sẽ giải quyết tốt, còn ngày mai đến triều, mong các huynh đừng bác bỏ ý kiến của ta. Lần này ta muốn đánh một trận với thừa tướng!”

Định Tâm nói xong không đợi trả lời rồi xoay người đi, trong chớp mắt, bóng của hắn dần biến mất. Còn lại ba nam tử trong phòng, mỗi người một suy nghĩ, lòng ngổn ngang rối bời. Nguyệt Nhan suy nghĩ một lát lại mở miệng.

“Đồng Vĩ, ta thật sự cần đệ kẻ tường tận cho ta biết đệ gặp nàng ở đâu? Khi nào?”

“Được, ta cũng muốn huynh nói ta biết làm sao huynh biết nàng!”

“Vậy còn ta... Ta có thể nghe hay không?”

Đến lúc Triệu Kiến cảm thấy mình sắp bị đuổi đi, thì hắn liền giơ tay hùng hổ muốn ở lại, chuyện về Yêu Từ không giữ kìm ức về hắn tuy hắn vui, nhưng cũng xen lẫn chút buồn. Nhiều lần Triệu Kiến thật sự muốn hỏi làm sao để nàng tiếp tục giúp hắn nhìn hắn một lần, nhớ về quá khứ dù hắn đã làm lỗi nhưng một lần thôi cũng được, hắn vẫn mong nàng gọi tên hắn.

Yêu Từ mở mắt nhìn căn phòng màu trắng trên trần, đá vôi khép lại với nhau tạo thành một bức tường bằng, nàng chống tay ngồi dậy, nhìn cảnh vật xung quanh là một hang động, hang động nhỏ, cùng duy nhất một chiếc giường bên cạnh.

“Tĩnh?!”

Âm thanh từ đâu đó thốt ra, Yêu Từ lập tức cúi đầu, cơ người lại run run, âm thanh vừa thốt ra là nam nhân, không phải vì thực lực hắn cao nhưng cái khí tĩnh khiết trong người hắn tỏ ra thật sự làm các mạch máu nàng dừng đập, ứ nghẹn đến tê liệt, mùi tĩnh khiết của hắn làm nàng muốn nôn ra máu.

“Nàng có thể ra ngoài được không?”

“Ta...đang ở đâu?”

“Điện của ta, trong băng tuyết ngàn năm không gian, nàng đã khò ra ngoài nói chuyện với ta hoặc ta vào đó!”

Giọng hắn khá nhẹ và ôn nhu, không có ác ý như thần king của nàng vẫn không thể thả lỏng được, khí chất trên người hắn thật làm nàng khác chế không được vòng bảo vệ, khó chịu.

“Có thể...thu khí tức của người lại được không?”

“Xin lỗi!”

Định Tâm ngồi trên bàn đá, nhắm nháp tách trà ngắm nhìn viên ngọc trên tay, ánh mắt bạc có chút nhếch cười. Mở miệng nói chuyện với nàng cũng là điều thú vị, giọng nói hắn nghe được thực sự rất dịu nhẹ và êm tai. Nghe yêu cầu của nàng hắn thật sự quên mất chuyện huyền lực trên người hắn, lập tức thu lại.

“Nàng tên gì?”

“Người là ai?”

“Quốc sư của kinh thành. Nàng ra ngoài đi?”

“Ta...không biết ra ngoài?”

Định Tâm ngạc nhiên khi câu trả lời của nàng, giọng nàng càng ngày càng dày đặc lo lắng hơn. Cuối hắn phải dùng huyền lực mạnh mẽ kéo nàng ra.

“Bây giờ thì bình tĩnh nói chuyện với ta, không cần lo lắng! Nàng tên gì?”

“...Yêu Từ..”

Định Tâm hài lòng với câu trả lời của nàng liền gật đầu.

“Được rồi, Nguyệt Nhan, Triệu Kiến là huynh đệ kết nghĩa từ lâu của ta. Hiện tại sức khỏe nàng không tốt, huyền lực quá yếu đề tiếp tục ra ngoài, ở đây linh khí đậm, nàng nên hấp thu nhiều một chút”

Định Tâm vừa nói vừa dùng đoán đao cắt lấy tay mình. Rồi đưa trước mặt cô, Yêu Từ nhìn hần khó hiểu, cuối cùng lại nhận lại câu trả lời.

“Trong thời gian này nàng cần máu, dùng máu của ta sẽ tăng lên chút tinh vi cho nàng”

“Đa tạ”

Không trả lời lại, Định Tâm âm thầm cảm nhận máu mình rút đi, trên ngón tay có xúc cảm mềm mại, chạm vào. Chỗ ngồi của anh đối diện với nàng, nàng nhắm mắt, từ trên nhìn xuống là lông mi dài cong vút, bộ ngực căng tròn mềm mại, ở cổ hần hiện tại có chất lỏng chảy ra, rồi đột ngột nuốt vào. Cho đến khi trái tim đập loạn xạ rồi mới chịu dừng lại, Yêu Từ hút máu xong lập tức đã ngã ra đất ngất đi, Định Tâm rất nhanh ôm lấy nàng vào lòng, bế lên giường.

“Thứ lỗi, ta quên nói, khi hút máu ta luôn phải ngủ đi một giấc.”

Định Tâm đặt nàng trên giường rồi im lặng đứng đó. Hồ ly đúng là hồ ly, mỗi cử chỉ đều câu người, vì huynh đệ hần giúp nàng một lần, sau này hần mong nàng sẽ không biến thành ma nữ. Ngồi xuống bên giường đưa tay vút lại loạn tóc, đắp chăn cho nàng, ngắm khuôn mặt nàng thật kĩ, lần đầu tiên hần nhật ra trên đời còn nữ nhân xinh đẹp đến vậy, huyền lực hay không huyền lực cũng thế chỉ cần chút hơi thở nhân, thì hồ sẽ bắt đầu tỏ ra mị lúc chính nàng cũng không biết được. Nhưng lần này hần thấy rõ, Yêu Từ chính là dòng dõi tiên nhân, nghe nói khi xưa ngọc hoàng thượng đế là hóa thân từ cửu vĩ hồ sắc tử, Định Tâm thật sự muốn xem Yêu Từ là giống hồ nào. Tuy vậy, lần này không được, Yêu Từ là người hần giúp vì huynh đệ

Bạn đang đọc truyện *Sự Quyến Rũ Của Hồ Ly* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.